

X.E.46

மகாமகோபாத்தராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடைபிடியுண்டிருக்கின்றன-20.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுருபயோகம்.

சித்தாந்தஞானபோதம்.

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம்.

இது

“வைதிக சைவசித்தாந்த அண்டமாநகம்”

ஸ்ரீலக்ஷ்மி

சோமசுந்தரநாயகர்வாசலால்

இப்பற்பட்டு,

ஸ்ரீநாயகரவர்கள்மாணுக்கரும

நிண்டிவனம் P. W. D. ஸ்கூலிலும்

ஆகிய

கு. சிங்காரவேலுமுதலியாரவர்கள்

வேண்டுகொண்டதன்பேரில்

ஸ்ரீநாயகரவர்கள்மாணுக்கரும

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் கல்லித் தனித்திப்பனகம்.

ஆகிய

நாகரட்டினம்

வேதாசலம்பிள்ளையவர்களால்

Madras City & C. N. Press

வெளியிடப்பட்டது

1900.

உ

சிவமயம்.

அறிவிப்பு.

துரைசாமிமூப்பனார் என்பவர “பகவத்கீதைவசனம்” என்றொருநூல் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இதிலுள்ள சிவநிந்தைமுதலிய அஸ்பயகைளை நிராகரித்து, யாம் செய்திருக்கும் “கீதார்த்தப்பிரகாசிகை” யை எவருமுணர்ந்தின்புறுமாறு விறைவின வெளியிடுவேம்.

இங்ஙனம்,

சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

1947

உ
செவ்வயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஞ்ஞாநம்பர்திருப்பேரநம்

சித்தாந்தஞானபோதம்.
ஆஞ்சநேயுராமவைபவபங்கம்.

காப்பு.
சக்கரனதமான்னென்று வாய்பினந்து சதுரிழத்தின்னல்சேர்த்தன்ன
மங்குவார்செய்கை மானவருகிதை மணத்தாகவனபரமென்று
சங்கைசெய்தியுமானஉருக்கந் தளர்த்துவீழவுருசெவ்நாடம்
பங்குறையன்னபயந்தருந்யாண பதம்பணிந்தேத்திவாழ்த்திவரம்.

நூல்.
“ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயாவதாரதிபிகை, ஸ்ரீராமவைபவநித்
தாமணி” எனனும் இரண்டு சிறுநூல்கள் பரந்திப்பேட்டை
இலக்குமணப்பிள்ளை யென்பவரால் சில வருஷங்களுக்கு
முன்னர் வெளியிடப்பட்டன. அவற்றை யாமிப்போது
பார்த்தோம். பரபட்சநிராகரணமும், சுபட்சஸ்தாபகமமாக
வெளியிட்டவவை கேவலம் சிவநிந்தையாகத் தோன்றின
மையால், அவற்றினுபாசத்தை பெவர்க்கும் வினங்கக்கூட
டிச் சிவோத்கர்ஷத்தை நிறுத்துவது எமக்கின்றியமையாப்
பெருங்கடனெனத் துணிந்து, அவற்றின் மறுப்பாகிய இந்த
நூலை (ஸ்ரீ நூல்கள்க்குமார்த்தம்) வெளியிட்டுக்கரித்தா
மென்க.

ஸ்ரீவயட்ச நூல்களின்முகத்தில் “முகவறை” என
முகுடங்குட்டி, இரண்டு பண்டிதர்கள் அலாசியனாப் ப்ரீ
ந்த பேசியிருக்கின்றனர். அவருள் முத்தியலூர், பா. வேங்
கடாமகாபகமென்பவர். இந்த கையகர் அலாசியருக்குமேல்

தமது ஸாமர்த்தியங் காட்டினர். எங்ஙனமெனின், “ஸ்ரீஆஞ் சநேயாவதார தீபிகையும், ஸ்ரீராமவைபவ சிந்தாமணியும் அவதாரத்தையும், வைபவத்தையுமாத்நிரவ கூறுகின்ற நூலாகக்கொள்ளற்க. மற்றொன்றுவிரித்தன்முதலிய குற்றங்களுக்கும் குளளாகாமல அறியவேண்டிய பலவிஷயங்களையும் கொண்டுருக்கின்றன” என்று புன சாக்கிரதையாகச் சில வரிகளைக் கீற்றியைத்தனா. தமது தோழா இலக்குமணபிள்ளை எடுத்த விஷயத்தைச் சிவநிந்தையாலேயே நிரப்பியிருக்கின்ற ராகையால், அச்சிவநிந்தையை மற்றொன்று விரித்தலாகக் கொள்ளக்கூடாதென்று இவா கூறியது பெருவஞ்சமென்க. சிவ பாஞ்சுடரை வந்திருக்க சாம்பவர்களுக்கு மனம் புண்ணாகத்தக்க அஸங்கதங்களை நிறைத்துவிட்டு, இவை மற்றொன்று விரித்தலாகாது என்று மகிழ்ந்தது ஏழைமதியாகாது கொல்லோ? “திருமால் கண்டபேண்டமாகவவதரித்துச் சரபத்தைக் கிழித்தெறிந்தனன்” என்று நூலாசிரியர் தமதுசுவாயி லெழுதிவைத்திருப்பது எவ்வாறு கொள்ளத்தக்கதோ? ஒரு கிராம பாதுகாவலனைப் பூழிக்கத்தொடங்கியவன், அவனைப்பூழித்தத் தன்மட்டினில்லாது ஏக சக்ராதிரதியாய் விளங்குமொரு அரசவள்ளலைச் சுட்டியிகழ்தலுக்குமோ? அனை? அரசவள்ளலொருவனைப் புகழத்தொடங்குங்கால, எவன் பாதசேவைசெய்யும் கிராம பாதுகாவலனை அவ்வரசனுக்கு அடிமைபென்றது சாலாதோவெனின், நன்றுகூறிவராய். ஆஞ்சநேயன குரங்கு. இராமன் மனுஷ்யன். சிவன் தெய்வம். சிவன் புகழைக் கூறுகையில் இராமனையும், இராமன் புகழைக் கூறுகையில் ஆஞ்சநேயனையும் அடிமைகளென்றல் பொருந்தும். ஆஞ்சநேயனுக்குக் கீழிட்டவன் இராம னானால், இவ்விருவருக்குள் கீழிட்டவன் சிவனாகலாம். இவரதுவிஷ்ணுவைப் புகழுகையில், இலக்குமி - அநந்தன் - கருடன் - அதிமான் - விஷ்ணுக்கீசர் - ஆழ்வார்கள் - ஏனைய விஷ்ணுபரிஜனங்கள் முதலியவர்களைச்சுட்டி, இவர்களால் விஷ்ணுமூர்த்தி

வந்திக்கப்படுகின்றனர் என்று இவர் துதிப்பாராயின், அது மறொன்று விரிததல என்னுங் குறறத்திங்கீ ழுடங்காது. விஷ்ணுவினது சுறுப்புமயிர் கிருஷ்ணன், வெள்ளைமயிர் பல ராமன், பரசுராமன் உதைபட்டான். இரகுரர்பன் உதைத் தான் என்று கூறுவனவும் மறொன்று விரிததலாகாது கிருஷ்ணன் சூத்திகாளில் வீழ்ந்தான், இராமன் முனிவர்காவில் வீழ்ந்தான், கைகேசிகாளில் வீழ்ந்தான், கண்டவர்காளில் வீழ்ந்தான், கண்ணன் வேடனமபரிற்றந்தான், இராமன் சரயுநதியில் வீழ்ந்திறந்தான் எனபனவும் வைஷ்ணவர்களொண்டாடும விஷ்ணுமகிமையாக நிலைத்தலால் இவையும மறொன்று விரித்தலாகாது. இவ்வாறு கூறிக்கொள்வதொழிந்தது அத்துகடந்து விவகரித்தது அஸாமஞ்சஸமாயினதறிக. “கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிசெடினும்” என்றும், “மாலயன யந்திரனும் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ் சாலமயல்பார்த்துத் தலைய சைப்பர்” என்றுஞ் சிவஞானிக ளொது சகிவாமுமறபவாழ்வி னைபுடைய பசுபிராணிகளிற்சேர்ந்த விஷ்ணுவையும், அவரது அவதாரங்களையும் புகழுகையில் ஸர்வசேது. பசுபதியாகிப் சிவ பரஞ்சுடரைக் குறைமதிகொண்டுகழ்வது பாவத்தின பயனேயாமெனக்,

இனி யிம்முகவுரைக்காரா நூலாசிரியர் நூல்செய்ததற்குச் சில காரணங்கூறினார். அதனையும் இன்னதுவதித்து மறுத்தொழிபபாம். கம்பசாரயாவது அவர் நூலையாவது யாரோ னு மிகழ்ந்தால் நூலாசிரியர் பொறாராம். சைவருட் சிலர் அவரது அபிமகத்திறகு விரோதமாக இகழ்த்தமையே அவரை நூலெழுதத்தூண்டியதாம் பாமசந்தோஷம். அவ ரெழுதியநூலை இம்முகவுரைக்காரா மெச்சினாரேயன்றி யாம் துச்சமாகவே கழித்தோம். சைவர்களிகழ்த்தார்தனென்று கோபித்தெழுந்தவா அவ்விகழ்ச்சியை முன்னரெடுத்துக் காட்டாமல் “சம்பகாட்டாழ்வாரைப் பாரசைவரென்றும், அவர் சையவருளிய இராமாயணத்தைத் திருத்தொண்டர் புராணமென்னும்

பெரியபுராணம்போன்ற சைவநூலென்றும் சைவராகிய தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் நன்குபுகழாநிற்க" என்று சைவர் புகழ்ந்தமையை யெடுத்துக்காட்டிய தென்னையோ? கம்பன் ஜாதியில் ஓச்சன். ஓச்சர்கள் சிவசம்பந்தமான காளி பூஜைசெய்பவர்கள். சிவ ஸம்பந்தத்தால் பிராமணர்கள் மஹாசைவரென்று பெயர்பெற்றதுபோலச் சிவஸம்பந்தத்தால் ஓச்சர்கள் பராசைவரென்று பெயர்பெற்றனர். இதனால், கம்பனைப் பராசைவனென்று எம்மவா கூறியது சாஸ்திரத்தே. கம்பனைக் கம்பநாட்டாழ்வாரென்று கொண்டாடு மெதிரிக்கு அவனைப் பராசைவனென்றுகூறியது புகழாவதெங்ஙனம்? இவரது பதின்மராழ்வார்களை யாம் சைவரென்று கூறினால், அதனை யிவரிகழ்வாகவேயன்றோ கொண்டுவருந்துவர்? இதனையுய்த்துணராமல், முதலியாரைப் புகழ்ந்த கம்பன் காளிகோயிறபூசகன் என்று நிஜம்பேசிய தாமோதரமபிள்ளையவர்களை இவர் குறைகூறியது பெருங்கொடுமையையாம். கம்பன் தன்னோடிசையிவ்வாருவனது குதிரையைச் சுட்டி "மாகாளியம்மேகேள்-குதிரைமீளக் கொண்டுபோ" என்றும், அவ்வெதிரி தன்னைப் பணிந்ததோது "குதிரைமீளக்கொண்டுவா" என்றும் பாடித் தனது குலதெய்வத்தைக் கொண்டாய வாய்மையை யிவரையார்போலும் அனறியு மிவர் காளியைக் குறைவாகக்கொண்டார். சிவசக்திகளில் சிவனானது குரோத சக்தி காளி, அவரது புருஷரூபசக்தி விஷ்ணு. காளியும், விஷ்ணுவும் சிவ சக்திகளேயாக, இவர் காளியை யிகழ்ந்தது விஷ்ணுவையே யிகழ்ந்தபடியாம். கம்பன் காளியாகிய சிவ சக்தியையும், இவர் விஷ்ணுவாகிய சிவ சக்தியையும் வந்திப்பவர்களாயின னைபவத்தை இனியாயினுந்தெரிந்துகொண்டு, காளியையும், காளிபூசையையும், காளிபூசகரையும், காளிபூசகரைப் பிரஸ்தாபிப்பவரையுங் குறைந்தமதியாகிகழ்ந்து பரிபவ மெய்தாது கவிப்பாராக. "ஓர்ஓர்நாள் ஓர்ஓர்நாள்"

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௭

ஸ்ரீஹ்ருஷி ஸ்ரீஹ்ருஷி " என்ற பிரமாண வசனத்தையும், " வாஸுதேவ: பரா: ஸ்ரீகிருஷ்ண: " எனவும், " யோநிஜ்ஞாநாத: " எனவும் போந்த சுருத்திகளையுங் கவனித்து இன்புறுவாராக. நிற்க.

இவர் மெச்சிய தொழுவூர் முதலியார் இராமாயணத்தைப் பெரியபுராணம்போன்றது என்று கூறியதுட்ப மிவரறிந்திலர். பெரியபுராணம் சிவனடியார்கள் பெருமையைக் கூறுவது. இராமாயணம் சிவனடியானாகிய இராமன்புகழைக் கூறுவது. பெரிய புராணத்தைப்போல இராமாயணமும் சிவபருதயரது புகழைக்கூறவந்த பெருமீதமுடையது என்று கொண்டு, அதனைத் தமிழிலவிரித்த தமிழ்க்கவியைக் கொண்டாடிய திவரறிந்திருந்தால், யாவரினுங்கொடியவர் தொழுவூர் முதலியாரென்று தூற்றிவருந்துவர். இராமனைப் பிரஸ்தாபித்தமையால அவன்மமபிமார் (இலக்குமணன் முதலினோ) சீதை-அதுமான் முதலிய வானரவீரரையுங் கொண்டிகு. இராமேசுவரத்தில இராமலிங்கம்-இலக்குமணலிங்கம் - சீதாலிங்கம் - அதுமலிங்கம் இதயாதிக்களைக்கண்டு தெளிக. இராமேசுவர யாத்திரையுடையார ஊருக்குட் பிரவேசிக்குறபோதே இலக்குமணன் தீகைஷவகித்திருந்த தலைமயினைச் சிரைததுக்கொண்ட (சௌளஞ்செய்துகொண்ட) இடத்தில தாங்களுஞ்சங்கரபகவதரி சௌளஞ்செய்துகொண்டி, அங்குள்ள இலக்குமணனிர்த்தத்தில ஸ்ரீராமஞ்செய்து ஸந்தி முடித்துக்கொண்டு, அவனங்குப் பிரதிட்டித்திருக்கும் இலக்குமணலிங்கத்தைத் தரிசித்து இஷ்டகாமியார்த்தங்களையடைந்து போவது பிரத்யக்ஷம். அதுமான் காசிக்குச் சென்று இலிங்கங்கொண்டுவருவதற்கு முன்னர் இலக்கினம் துப்பிப்போகாவண்ணம் சீதையினுமசெய்து கொடுக்கப்பட்ட னைகதலிங்கத்தை (மணலிலிங்கத்தை) அவ்வதுமான் பிடுங்கி அப்பாலெறியத்துணிந்து, தனதுவாலை அநிகமாகநீட்டி.

அவ்விழிங்கத்தைப் பல சுற்றுகளா நெருக்கிப்பிடித்து இழுத்து அசைக்கிப்பாடது அசைக்கமுடியாமல் மேலே கிளம்பி நெடுந்தூரம்பாயந்து ஒரிடத்தில் வாலறுந்து இரத்தங்கக்கி வீழ்ந்து பரிபவப்பட்டுத் தெளிந்து, அவ்விடத்தில் தன்பேரால் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து உய்யும் வகை தேடியதும் பிரத்யக்ஷம். இவைகளையெல்லாம் விசாரிக்கிற ஸாதுக்களுக்கு இவர்களது வைபவங்களைப் பிரகாசப்படுத்த வெழுந்த இராமாயணம் சிவனடியாதிவ்யசரிததிரம என்று கொளவதிலோராசங்கையும் ஜநிக்க ஹேதுவிலலாமையால், தொழுஞ் முதலியாரது ஹ்ருதயத்தை நமதனபாதெளிந்த மகிழ்வாராக. இவரினி யிஷ்ட பிரதக்ஷங்களைப் பொய்யென்று சாதிக்முந்துவா. அப்போது யாம் இராமாயணமே பொய்யென்று கூறுகிறோம். இராமாயணநூல் சொற்கட்டடம். யாம் காட்டிய திருக்கோயில்கள்-பிரதிஷ்டைகள் கறகட்டடம் இரண்டும் மெய்யென்பதே பிராமாணிகர்களது சமமதம். இவா மெச்சிய சம னுககுப் பிராணதாரமாய் விளங்கும் வானமீகத்தில் இராமனாதியர் சிவஸேவகர் என்பது பஹுளமாய விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளுக்குத் தப்பாததங்கூறிக்கொண்டு நமது பூரவபட்சியினது இனத்தவா மனப்பாலகுடிதது மாழ்குவார். அதைக் காட்டிலு மிவாறுழைந்து ஜீவிப்பதற்கு வேறு சந்துவழி கிடையாது. அவ்வாபாசங்களுள்ளாம யாம் முன்னரே வெளிப்படுத்தியிருக்கும் பிரபலநூல்களால் மூலதோஹானியாயின. அவைகளை யீண்டுவிடிகிறபெருகும். கிறக.

திரிமூர்த்திகளில், பிரமனுக்கு உலகில கோயில-குளங் ளள்-பூசை-தேர் - திருவிழாக்களில்லை. மாரி - மதுனாவீரன முதலினோர்க்குள்ள மரியாதையும் பிரமனுக்கிலலாத காரணம் யாது? அவனைநோக்கி அவனது சிவாபராதத்துக்காக ஸ்ரீ சிவபெருமான் (உனக்கு) “பூசையும் கோயிலும் போக வென்றான்” என்றதனால்யலாம். இந்தப் பிரமாண அதைக் கடக்க முடியாமலேயன்றோ அவனுக்கு ஒரு

பிரதிஷ்டையு முலகிலிலலாதொழிந்தது? உண்மை நூற்று
 ணிவினபடிப் பிரமனுக்குக் கோயிற்பிரதிஷ்டைகளொழிந்த
 வாறுபோல உண்மை நூற்றுணிவன்படிச் சேதுவில் இராம
 னாதியரது சிவ பிரதிஷ்டைகள் நிலைபெறாதின. இராமேசுவ
 ராலயத்தைச் சைவர்கள் கறபித்துக் கொண்டார்களென்று
 இவா கூறுகிறபடிப் பிரமனது கோயிலானே யிவரினத்தவ
 ருலகிற பரபிச் சைவர்களது கொட்டபடங்கப் பிரமனுக்
 குக் கோயிலிலையென்ற அபவாதத்தைமாறறி ஏனோ சிறந்
 திடக்கூடாது? இராமேசுவராலயம் கறபனையன்று. பிரம
 னுக்குக் கோயிலிலலாமற்போனதுங் கறபனையன்று. யாவும்
 பிரமாணசித்தமென்றறிச இவ்வுண்மை தெளிந்தார் தொ
 முஞ் முதலியாரும் வாய்மைகண்டு இனபுறுவரென்க, நிற்க.

இவா இலக்கணகொத்துடையாகாரப் பிரஸ்தாபித்து
 அவரைச் “சைவ வேளாளாககாசிரியா” என்றும், “சைவசம
 யாசாரியரி லொருவா” என்றும் விசேடங்கூறி, அவருக்கு நா
 ராயணாய எனனு மந்திரத்தில ராவும், நமசிவாய என்னு மந்
 திரத்தில எவ்வுஞ்சோந்து, ராம மந்திரமாயினது தெரியா
 யால் “பூமீத் கம்பராமாயணத்தை நனனகதை-அரிச்சந்திரன்
 கதை என்பனவற்றோடு சேர்த்திகழ்ந்து பட்டணத்துப்பிள்ளை முதலி
 னோபாடலை நனகுதுதிப்பாரா” என வொன்று கூறியோய்ந்தார்.
 இவா தெரியாத விஷயங்களிலெல்லாம் தலைதுறுத்துக்கொ
 ண்டவதிப்படுகிறா இலக்கணக கொத்துடையார் (சுவாமி
 நாத்தேசிகா) சைவவேளாளாக காசிரியரென்பதும், சைவச
 மயாசாரிய ரென்பதும் கேவலம் அஸங்கதம். அவரொரு சாம்
 பவாகரேசா. சைவமங்கலநதழைத்த அவரை யாம வந்திப்
 போம். “சிவனடியாரைச் சிவனை உணங்கி” என்பது பிர
 மாணம். இவரைச் சைவசமயாசாரியா என்று கூறியது
 சைவஸம்பிரதாயந் தெரியாமையேயாம். இவா சைவசம
 யாசாரியராயிருந்தால், பட்டினத்தடிகளைத்துதியா. பட்டி
 னத்தடிகள் இவரின் நிக்கவர். அந்தப் பட்டினத்தடிகளுஞ்

அ சித்தாந்தஞானபோதம்.

சைவசமயசாரியரி லொருவராகார். பசுநூல்களிற்பயின்று காலங்கடத்து மெதிரிக்குப் பதிநூல்கள் வந்திக்குஞ் சாஸ்திரமாயினாரப் பெருமை அநிசயமன்று. நிற்க.

நாராயணய வென்பது அஷ்டாக்ஷரமன்று. ஓம் நமோ நாராயணய வென்பது அஷ்டாக்ஷரம். நமசிவாயவென்பது பஞ்சாக்ஷரம். இதுபோல அவர் அஷ்டாக்ஷரத்தை யெழுதிக்காட்டுக தெளிவிழந்தனர். ஓம் நமோ நாராயணய என்பதில் ராவும், 'நமசிவாய' என்பதில் மவ்வும் "ராம" என்று அமைந்தது என்று விளக்காரால், நாராயணய என்பதில் 'ரா' ஒழிந்தால் "நாயணய" என்றும், நமசிவாய் என்பதில் 'ம' ஒழிந்தால் 'நசிவாய' என்றும் சொற்பங் கெட்டுப் பயன்செய்யாமை போதருமென்றும் இவா தெரிவித்த விசாரத்துக்கு நாம யாது பரிசளிக்கலாமென்று பெரியோர் யோசிக்கின்றனர். அஷ்டாக்ஷரந்தி வீரண்டாவ தெழுத்தும், பஞ்சாக்ஷரந்தி வீரண்டாவதெழுத்தும் 'ராம' என்று வெளியாகியது என்று இவரினத்தவாகுறி மகிழ்வார். இவ்வாபாசங்களை இலக்கணக கொத்துசகாரர் அறிபவிலலை யென்று இவர் பரிதாபப்பட்டது ாண்டெனனுயது? அதவா இவர் கூறியதை பொப்புலோம் அதனால் யாது விசேடம்? புராணம் என்பதில் ராவும், அமரம் என்பதில் மவ்வுஞ்சேர்ந்து ராமமந்திர முண்டானதாக யாம சொல்லுகிறோம். இதைக்காட்டிலும் நமதனபாகுறியதி லுசிதமென்றே? நாராயணவாசகம் விஷ்ணுசொற்பும, நமசிவாய வாசகம் சிவசொற்புமாயசையால் விஷ்ணுவம்சமும், சிவம்சமுஞ்சேர்ந்து இராமனாக அவதரித்த வநிசயம் சால் புடைத்தாமெனின், அப்போது இராமனைக் கேவலம் விஷ்ணுவென்றும், இராமமந்திரம் கேவலம் விஷ்ணு மந்திரமென்றும் பூர்வபட்சிகள் கூறுவது கூடாது. அன்றியும், சிவனே குரங்காகப் பிறந்து இராமனைச் சுமந்தானென்று நூலாசிரியர் (இலக்குமணப்பிள்ளை) சாதிப்பதுகூடாது.

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம்.

சிவன் காசியில் இராமந்தரத்தை ஜபிக்கின்றாரென்பதுங் கூடாது. இம்மதத்தினர் கூறுவனவெல்லாம் பெய்யென் பதையேயன்றோ மேலுபாசங்கள் தெரிவிக்கின்றன? இவ்வுண்மை தெளிந்தவர்கள் இவர் தேடிய ராமநாமவைபவத்தை யெங்கனோ மதிப்பார்கள்? இவரது ஆபாசஞானம் ஏனோ எம்மவர்க்குண்டாகவில்லை பென்று இவர் பரிதாபப்படுகிறார்? எமக்கு அது வேண்டாம்! வேண்டாம்!!

இனி இலக்கணக்கொத்துக்காரர் கம்பராமாயணத்தை நளன்கதை - அரிச்சந்திரன கதையோடு சேர்த்து இகழ்ந்தா வுள்ளது இவா வருந்தினாரன்றோ? இலக்கணக்கொத்துக் காராகல்விக்குமுன கம்பன்கலவி எம்மாதிரி? இலக் கணக்கொத்தே அதனை யாக்கியோராபெருமையை நிறுத்து மே! பிரபுலிகலிலை - காஞ்சிப்புராணம்- விநாயகபுராணம் என்பவை கம்பன பாடல்களைப் பழித்துக்கொண்டிருக்கின்ற னவே! கல்வியறிவு மிகுதியுடையார்க்கே யன்றோ இவ்வுண்மை விளங்கும்? இதனால், கம்பனதுநூலை இலக்கணக்கொ த்துக்காரர் மதிக்கவில்லை பென்று இவா வருந்தியது இவரது கல்வியின்றிறுவையே காட்டியது. பட்டினத்தடிகள் சிவாதுபுதிப பெருஞ்செலவராகையால், அவரது பாடல் களைத் தாமுட்யுமபொருட்டுத் துதித்து மகிழ்ந்தனர். கம்பன் அதுபுதிமானா? அவனது நூலை யோரிலக்கியமாகச் சிந்தாமணியைப்போலச் சைவரும், வைஷ்ணவரும் கொண் டிருக்கின்றார்கள். சைவநிறக, வைஷ்ணவர்களாவது அதனைத் தமது பாராயணநூலாகக்கொண்டு அதுஸந்திக் கின்றார்களா? கம்பநாட்டாழ்வார என்பதேயன்றி உண்மையாழ்வார் நூல்களை வந்திப்பதுபோல வைஷ்ணவஜனங் கள் வந்திப்பதைக்காட்டிக் சமடனையும், அவனது நூலையும் இவர் பெருமைபடுத்திவாழட்டும். இராமன்புகழ் விரிந்து கிடந்தும், ஆக்கியோனது குறைவைகோக்கியே யன்றோ

சித்தாந்தஞானபோதம்.

சிஷ்டஜனங்கள் கம்பராமாயணத்தைப் பூஜையிலவைத்துப் போற்றாராயினர்? வான்மீகி பகவான்செய்த இராமாயணமேயன்றோ வைஷ்ணவர்களுக்கு மாத்திரமன்றி ஸ்மார்த்தர் மாதவர்களுக்கும் நித்திய பாராயணமாகி அதிக பூஜ்யமாய் உலகில் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றன? அநேகம் விஷ்ணு ஸ்தோத்திரங்கள் தமிழிலிருந்தபோதினும் அவற்றைத் திருவாய்மொழிமுதலிவற்றோடு இவர் ஸாமயங்குறுவாரா? கம்பப் பாட்டையாவது ஆழ்வார்கள் பிரபந்தத்தோடு இவ் ரொப்புரைத்து மகிழ்வாரா? இவ்நாமம், படடினத்திடுகள் பாடலைத்துதித்த இலக்கணர்கொத்துக்காரரை யேசிய நமதன்பர்மதுகைக்கு யாம் அதிக வியசனப்படுகிறோம்.

இனி இவர் நளன்கதை - அரிச்சந்திரன்கதைகளோடு இராமன்கதையென்று சாநானியமாயக் கூறி யொதுக்கினார் என்று மனஸ்தாபப்பட்டதும் அஸங்கதமாம். நளன் - அரிச்சந்திரன் - இராமன் என்பவர்கள் அரசர்கள். இராமன் தெய்வத்தி னவதாரமாயினும், அவதரித்தபோது நளன் - அரிச்சந்திரன் என்பவர்களைப்போலப் பெண்டையிழந்து காட்டிலுழன்று சோர்ந்தும், அழுதும், பல துன்பங்கள் டைந்து வருந்தியகதையை இவர் மறுக்கமுடியுமோ? நளன்கதை நைஷதம். அரிச்சந்திரன்கதை அரிச்சந்திரபுராணம். இராமன்கதை கம்பராமாயணம் இலக்கணர்கொத்துக்காரர் கூறியது தமிழ் நூல்களையே யாகையால், யாமாண்டு வான்மீகத்தைச் சுட்டியுரைத்திலமெனக். இலக்கணத்தொத்துக்காரர் அந்த நூல்களை யொன்றுசேர்த்ததற்கு வியசனப்படுகின்ற இவர் பிரதம் சபாபாவத்திடு, யயாதி-நகுஷன்-புருஷன் - மார்த்தா தா - சோமன் - இராமன்-இலக்குமணன் - பிரதர்த்தன் என்பவர்கள் இயமலோகத்தில் இயமனை யுபாசித்துக் கொண்டிருந்தார்களென்று கூறியபற்று என்னகத்திதேடினார்? அளவுக்கதிமாக இராமனையும், கம்பனையும் மதித்தமையினாலேயே இவருக்கு இவ்வளவு கஷ்டம்வந்தது ஸம்

பவித்தது. இனிக கம்பனொரு குறம்பாழிக்கவிராயனேயன்
றி வேறிலலை. அவன் நூறுபொன் வாங்கிக்கொண்டு கண்ட
வர்களபேறிற் சவிபாடிச் சீவித்துவந்தான். இராமாயணம்
டாடியதும சடையப்ப முதலியாரீடம் கைக்கூலிவாங்கிக்கொ
ண்டேயன்றி வேறிலலை. இவனை பொருகாலத்தி விவனது
அகந்தையொழியுபாறு உலகமாதாவாகிய ஓளவைபார்
“எட்டேகாலட்சணம் யேமனேறுமபரியே, மட்டிறபெரியம்மை
வாகனமே - முட்டமுட்டக், கூனாயிலவாலீடே குலராமன
வனை, யாரைடா சொன்னாயது” என்று வைது ஒதுக்கிய திவ்
யசரித்திரம் உலகில அறியாதாரிலலை. அடா அவலசட்
ணமே! அடா ஒருமைகடாவே! அடாகமுதையே! அ
டா குட்டிச்சுவரே! அடா குரங்கே! என்று பட்டமபெற்
றொதுங்கிய ஸாமானியகல்யாணப் பூவபட்சி பரிந்துவெளி
வந்தது அவருக்குப் பரிவகதையே யுண்டுபண்ணியத
றிக. விரிக்கிற பெருகும்

இனிமீவா சைவாசன் கம்பனைப்பினனு மிகழ்ந்தவிதத்
தை யெடுத்ததுக்கூறினா எங்ஙனமெனின், “முந்திய - நாவி
ருருரையின்படி நான்மறிழ்ப் - பாலினுலிதணர்த்திய பண்பரோ”
என்று அவர் பாடியதுமாதலிமே யன்றித் தமது வா
யில வந்தவாரே பாடினா. நந்திதேவரவதாரமாகிய அனு
மானைச் சிவாவதாரமென்று பாடினா. வானமீகததுள்ளே
அனுமானைச் சிவாவதாரமென்று யாண்டுங்கூறவில்லை. இஃ
தொன்றோ, கம்பராமாயணத்தில் இதுபோன்ற வேறுபாடு
கள் எத்தனையோ வுள்ளன” என்று இகழ்ந்தார்களாம். சை
வாகொடுத்துக் காட்டியது நிஜமாயிருக்குமாயின், அது இ
கழ்ந்ததாகாது. கம்பன் ‘முந்தியநாவிருரை’ என்றது வா
ன்மீகத்தை. அதன்படி ‘நான்மறிழ்படாவினாவி தணர்த்திய பண்
பரோ’ என்று கம்பன் கூறினன். இதனால், கம்பன் வான்மீ
கத்தின்படியே தமிழ் இராமாயணத்தை (கம்பராமாயணத்
தை) இயற்றியதாக வெளிப்படுகின்றது. கம்பராமாயணம்

வான்மீகத்தின்படி யிராமல முரணிததோன்றுமாயின, கம்பன் தான்செய்துகொண்டபிரதிஜ்ஞைபைக் கடந்தவனாக விவேகிகளிகழத தட்டில்லை. கம்பராமாயணம் வான்மீகத் தோடு பலவிடங்களில முரணியிருக்கக்கண்டே கம்பன் தன் வாயிலவந்தபடியே பாடினான் என்று சைவர்களிகழ்ந்திருக்கலாம். கம்பனது குற்றத்தை யெடுத்துக்காட்டி, இது குற்றமென்று தெரிவிப்பது அவனை மிகழ்ந்ததாவது யாங்ஙனம்? 'வான்மீகத்துள்ளே அனுமானைச் சிவாவதாரமென்று யான் கூறவில்லை' என்று சைவர்கூறியது சத்திம. வான்மீகத்துள் அதுமான் சிவாவதாரமென்று கூறியிருந்தால், சைவர்கூற்று வெறுக்கூற்றும் வான்மீகத்துள்ளே அதுமான் சிவாவதாரமென்று காட்டாதவரையில் எதிரிகள் போய்க் கரணங்கள் பயன்படமாட்டா. பாரதம் அதுமானை நந்தி தேவ ராவதாரமென்று கூறிபது சத்திம. இதனோடு உண்மைநூல்கள் முரணாகுதல் உண்டாகிறது என்று சாஸநம்பண்ணப்பட்ட வேற்றத்தையுடையது பாரதம். இஃகப்பாரதம் வியாஸபாரதம், வேறு அனேக பாரதங்களுண்டாயிருப்பினும் அவை பூஜ்யமாகா. இந்தப் பாரதத்தோடு இராமாயணத்தைச்சேர்த்துப் பாரதராமாயணங்கள் என்று உலகத்துதிக்கும். இந்த ராமாயணம் வான்மீக ராமாயணமேயாம், வியாசமுனிவா-வான்மீகமுனிவர்களாகிய முனிசிரேஸ்டர்களது வாக்குகள் யாண்டும் நானமபெறா பாரதத்தில அதுமானை நந்திதேவரென்று, இராமாயணத்தில் சிவனென்றுக் கூறுமாயின், ஒன்றையொன்று விரோதித்தழியும். அப்படிக்கில்லை. இராமாயணத்தில் அனுமானை நந்தி அல்ல சிவனென்றுகூறாமல், தேவர்களில ஒருவரது அவதாரமென்றுகூறி, மாருதியென்று யாண்டும் பிரஸ்தாபித்திருக்கின்றது. இந்த மாருதிப்பிரயோகம் பாரதத்திலுஞ் செய்யப்பட்டு நந்தியவதாரம், வாயுவினது அவதாரம் என்று கொள்வதற்கான வாய்மைகளை விளக்கி யிருக்கின்றது. இ

வைகளுக்கு விரோதமாக அதுமானைச் சிவாவதாரம் என்று கம்பன் கூறுவதற்கவகாசமில்லை. இல்லாததொன்றைக் கற்பித்துச் சொன்னமையால, பெரம்பேசினுள் கம்பனைன்று இப்போது யாழ்வு மிகழ்கின்றோம். இதற்கு நூலாசிரியர்தான் சொன்ன செய்யலாம்? முகவுரைக்காரர் முகஞ்சொர்ந்து தான் என்னலாபம்? நல்லது பாரதக் கூறியபடியே வான்மீகத்துள் நந்தியையும், மருதகையும் ஏன் படிக்கவில்லையெனின், ஒன்றோடொன்று விரோதிக்குமாறு விஷயங்களைக் கூறுவது மாத்திரமே குற்றமன்றி ஒன்றிற் சொல்லாத விஷயங்களை ஒருவொரு நூல் விரித்துரைப்பது குற்றமாகாது. ஒரு நூலிலேயே புரோவாதத்திற் சொல்லாததை அதுவாதத்திற் சொல்வது வழக்கம். சீதையைப்பற்றிய புரோவாதப் பிரசங்கத்தில் அவர் கணையாழி கொண்டுருந்தாரென்று பிரஸ்தாபமில்லை. அதுவாதமாகத் தமது கணையாழியை இலங்கையில் அதுமானிடங் கொடுத்தாரென்று பிரஸ்தாபித்தது குற்றமாகாது. இதனைத் தெளிந்து மகிழ்ந்திடுக. இந்த நியாயப்படி வான்மீகர் சொல்லாத சிவாவதாரத்தைக் கம்பர் விரித்ததாகடுமே எனின், வான்மீகரினுங் கம்பன் சிறந்தவனாகவேண்டும். அல்லது ஒசதவனாகவாவது சிறக்கவேண்டும். வான்மீகருக்குமுன்னே கம்பன் ஒரு மசகப் பிராணியாம். அன்றியும்வனது பிரவசனம் வேறு உத்தம நூலோடு விரோதித்தல் கூடாது. பாரதத்தோடு பகை கொண்டொதுக்கியவதனை வான்மீகத்தினது ஸ்ருதயத்தை விரித்தது என்று வந்திப்பது பாரத ராமாயணங்களை இகழ்ந்து பிழைப்பவனுக்கே சிறக்கும். இவ்வாறு வியவஸ்தையுண்டாக விசாரிக்கும் சாதுக்கள் சங்கீதியில் நமதன்பரது முகவுரை முகங்கவழிந்தவுரையா யொதுங்கியதறிக. இவர் நிற்க.

இவருக்குத் துணையாக வேறொருநண்பர் (வை - மு - சடகோபராமாதுஜாசாரி என்பவர்) மற்றொரு முகவுரையெழுதியதில் “இப்புத்தகங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதா

யத்தி லூக்கமுடையவாகளும் பிறசமயிகளும் ஒவ்வொருவரும் வாங்கிப்படித்து இவற்றிலுள்ள அருமை பெருமைகளையும், விஷய வைலக்ஷணயத்தைபும நனகு அறிந்து ஆனந்தித்து உயவாராயின் மிக நனறுமெனபதே எனது அபிப்பிராயம்” என்று சநதோஷிததார் இந்நிலிவா “பிறசமயிகளும்” என்றது முக்கியமாயச் சைவரையேயாம். இவா தெரிவித்தவாறு சைவராகிய யாம அநதச சுவடிகளைப் பாரததுத் தெளிந்த உணமையை ாண்டுப் பிரகாசப்படுத்தினோ மாகையால, இதனைக் சித்த ஸமாதானத்துடன் நமது சுவாமிகள நடுநிலைகோணமல பார்த்து இன்புறுமாறு பிரார்த்தித்து இம்முகவுரைக்காரரிருவரும் புகழ்நதோதய நூலாசிரியா வண்மையை இனிச் சிறிதாராய்நதுளமதுணமையை நிறுத்து வாம்.

முகவுரையின்பங்ம் முடிந்தது.

இனி நூலாசிரியா வண்மையைச் சிறிது யோசிப்பாம். இவாது சுவடிகளில், முதற்சுவடியினுக்கியில சம்பரா மாயணத்திலிருக்கும் ஆஞ்சநேய ஸ்தோததிர மெழுதி, அதற்கோ ருனாயெழுதி மகிழ்நதார். பஞ்சபூதங்களிலே யொன்றாகிய வாயுவினால் (புத்திரனாகப்) பெறப்பட்டவன எனவும், பஞ்சபூதங்களிலே யொன்றாகிய அபபுவென்னுஞ் சமுத்திரத்தைத் தாணடினவன எனவும், பஞ்சபூதங்களிலே யொன்றாகிய ஆகாயமாகக்கமாக இலங்கைக்குச் சென்றவன் எனவும், பஞ்ச பூதங்களிலே யொன்றாகிய பிருதிவியென்னும் பூதேவிபெற்ற சீதையைக் கண்டவன எனவும், பஞ்ச பூதங்களிலே யொன்றாகிய அகனியென்னும் நெருப்பிட்டுப் பசைவருரை யெரித்தவன எனவும், அதுமானைப் புகழ்ந்து நமதன்பரெழுதிய வுரை சாலபுடைத்தே. இந்த வுரையைச் சாமான்யரு முணர்வார்கள். இவ்வாறுறா யெழுதிய பூர்வபட்சியார் அவ்வுரையின் முடிவில், “எனவே வாபுபகவானுக்கு அதுமானாகவந்தோன் யாவனெனில் உருத்திரமூர்

த்தி யென்க” என்று விசேடமாகுகிறார். எடுத்துக்கொண்ட பாடலில் சிவனுக்கு இவரிடங் கண்டவிதம் யாங்ஙனம்? பாலகாண்டங் கூறுகிறதென்றா. அப்படியானால், அந்த ஸந்தாபத்தில இவா சிவனைக் கண்டுபிடித்தது இவரது குரங்குக்கு மாஹாதமிய முண்டுபண்ணட்டும் எடுத்துக்கொண்ட பாடலில், தமது கருததுச் சிவிகுரானால் “எனவே” என்று நியாயங்கற்பிக்க முடதலாம். இவருந் தள்ள சிவநவேஷமே யன்றோ இவரை யிவ்வசங்காதம வாத்ததளிழிந்து கேடு சூழ்ந்திடச்செய்தது? நிற்க.

இவர் “வானுளோரனைவரும்” எனனும் பாடலில், விஷ்ணுவானவா தேவாகளைச் சுட்டி, நீவிர “வானரவகளாக் காளினும்வரையினுங் கடிதடத்தினுஞ் சேனையோடவதரித்திடுமின்” என்று கூறிய ஸந்தாபத்தில, “எண்டுச் சேனையென்றது பிரமதகண சிவகணங்களை” என்று விசேடங் கூறித்தார். இந்தக் கற்பனை கமபனதன்று அவனது வார்த்தை “சேனை” எனறதே. இந்நப பூர்வபடசியார வினை பிரமதகண சிவகணங்களை வருவித்ததுக்கொண்டு அதனைக் கமபன் றலையிலேற்றி, அவனுக்குப் பரிபவமுட்டியது பரிதாபமென்க.

கமபன் பாரதவாஜ ராமாயணத்தைத் தழுவி அவ்வாறு தொகுத்துரைத்தானென்றா. அவன தொகுத்ததுமின்று, விரித்ததுமின்று. இவரே விரித்துக்காட்டினா இவா விரிவு யாவருக்கோ ஒப்பு? இவரினத்தவரிடையில விரித்துக்கொள்ளட்டும். கமபன் வான்ரீகரது தாட்டாமனையைத் தடவியுய்பவனாகவும், அவனது அபிமதமல்லாத பாரதவாஜரது ஸம்பந்சத்தை இவரோட்டவைப்ப தெங்கனோ? அதவா பாரதவாஜரை எடுத்துக்காட்டவந்த பூர்வபடசியார் “இதறவன் அரனையும், அயனையும் நீவிர் உமது கணங்கனோடு வானரங்களாய் அவதரியுங்கோள்” என்று கூறியதாக அம்முனிவர் பிரசங்கித்தாரென்று சொல்லியதை அந்தப்படியே நிறுத்தாமல் “எண்டுச்சேனையென்றது பிரமதகண சிவகணங்களை” என்

சித்தாந்தஞானபோதம்

றது என்னையோ? சிவஞான சேனைகளைப் பிரஸ்தாபித்தவர் அபன்சேனைகளைப் பிரஸ்தாபிப்பாதவாறென்னை? பாரத்வாஜர்தாமென்னை பிரமதகணம சிவகணம என்று பிரஸ்தாபித்தாரா? பிரமதகணம சிவகணம என்றால் சிவனைப்போய் நேரே பிடிக்குமென்று இவாதலை கவிழ்த்து போகின்றாரென்க. பிரமதகண சிவகணங்களிலொரு பூதத்தினுறமலுக்கு முன்னிற்கமாட்டாம லோடும்யலபினா இவரது நாராயணரென்று இவரறிந்திலா? பாலும. ஒரு சிவபூதம் விஷ்ணுவின்னு சக்கரத்தை. விழுங்கியபோது அதன் முன்னின்ற கோணங்கிக் கூததாடி மகிழ்வித்தது அநதச் சககரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதும், ஒரு பூதத்தால் சண்டையில் சிகையறுப்புண்டு மானமழிந்ததும் விஷ்ணுவின்னு மகிமையென்று இனிவேனு மிவரறிந்து அடங்குவாராக,

அன்றியும்,

“மாயுமாயர்த்தசங்குகோடிகோடிமருவ்வே
தீயின்வாயினூர்திந்தந்திவகநாதமூதவே
சாயுமென்னில்காலாமேதிதந்தகொம்பிசைக்கவே
யாயிரங்கன்றிறெருத்திணந்ததேரிலேறினான்.”

என்னும் பாடலால் பிரமதகணங்கலெவ்வியல்பின வென்று விவேகிகளறிவாராக. இறந்திற்று பிறக்கின்ற அநேக கோடி விஷ்ணுக்களுடைய கையிலிருக்கிற சங்குகளை அநேக பூதங்கள் வாயிலவைத்து ஊதிவரவும், இறந்துபோன அக்னிபும் - வாயுவும் எண்ணிறந்தவாக னேறுகின்ற ஆட்டுக்கடா - கலைமான் இவைகளுடைய கொம்புகளை வாயிலவைத்து அநேகபூதங்களுதிவரவும், இறந்துபோன எமதர்மராஜர்களேறிவரும் எருமைக்கடாக்களுடைய கொம்புகளை வாயிலவைத்து அநேகபூதங்களுதிவரவும் ஆயிரமயானைகள் கட்டிய தேரின்மேலேறினார் வீரபத்திரர் என்று பெறப்பட்டவாய்மை புணர்ந்தவர்கள் பிரமதகணங்கள் குரங்குகளாகத் தோன்றி இராமனுக்கு ஊழியஞ்செய்தனவென்று கூறிய

பூர்வபட்சிபினது மதுகைக்கு வியசனப்படாமலிராரென்க. எத்தனையோ விஷ்ணுக்கள்-எத்தனையோ பிரமர்கள் - எத்தனையோ அக்னி - எத்தனையோ வாயு - எத்தனையோ எமதர் மராஜர்கள் காலங்களை யுண்டு ஏப்பமிட்டு என்னு மழியாநில மையெய்திச் சிவபரஞ்சுடரை வந்தித்துக்கொண்டு ஊழியஞ் செய்தொழுகும் பிரமதகண சிவகணங்களிலொன்றின் முன்னிலைபெறாததற்கும அற்பவறிவும், அற்பவாற்றலும், அற்ப வாயுளுமுடைய அநேக விஷ்ணுக்களில ஒருவிஷ்ணுவினது அவதாரமென்று கூறும் மனுஷ்யனுடைய இராமனுக்கு அளவுகடந்தமகிமை இவர் கற்பித்ததுரைத்தது கள்ளிக்கொம்புக்கு வெள்ளிப்பூண கட்டியதுபோலாம். நிற்க.

இவா “பலவுமிதின்றலொரு அவிழ்த்தட்டாதா” என்பதற்கிணங்க இரண்டொரு பாடல்களை எழுதிக்கொண்டு “வானுளோர் - வானுளீர்” என்று வருவித்துப் பரிசோதனையிலிறங்கினா. சிவனை நேரே காட்ட வகையில்லாமல அச்சிவன் இதோ வானுளேரில் புகுந்திருக்கின்றான். அதோவானுளீரில் புகுந்திருக்கின்றான் என்று சொற்சம பிரமங்காட்டியலுந்தாரிதென்கொலோ? அஸத்தாகியவதனையுபேசுகை செய்தாமென்க. நிற்க.

“வாயுமற்றெனதுகூடமாருதியென்னுமற்றோர்
காயுமாககடகளாகிக்காசினியதனினமீது
போயிடத்துணித்தோமென்றாபுராரிமற்றியானேவாத
சேயெனப்புகன்றனமற்றைத்திசையுளோர்க்கவதியுண்டோ.”

என்ற பாடலை எடுத்தாரைத்து, இதில வாயுபகவான் எனது அமிசம் மாருதி என்று கூறினானெனவும், புராரியாகிய சிவன் யானேவாதசேயெனக் கூறினானெனவும் போந்த பகுதிகளை யெமக்குக்காட்டி நமதன்பர் சந்தோஷித்தார். இவாது சந்தோஷம் அளவுக்கதிகமாக (அதட்டிக்கேட்பாரில்லாதவரையில்) ஓடுகின்றது. எங்ஙனமெனின், “உருத்திரமூர்த்தியே தனது பூரணமிசத்தோடு வாயுபவையதிட்டித்து நின்று

அவற்குப்புத்திரனாக தோன்றலின் இன்னதேவா கூறென்று கூறாமல் வாளாவாயுருமாரன் என்றா” என்று பொங்கிவழிந்ததே இவரது சந்தோஷம். இதனைச் சிறிதுவிசாரிப்போம். வாயுவின் கூறு மாருதி யென்றபோது மாருதியென்பவன் யாவன்? புராரியாகிய சிவன வாதசேய என்றபோது வாதசேய் என்பவன் யாவன்? மாருதி=மருததுவின்மகன். வாதசேய்=வாயுவின்மகன். வாயு-மாருதம்-மருத்து-வாதம் என்பன பரியாயப்பெயராகள். இதனால், மாருதியென்றது, வாதசேய் என்றதும், ஒரு விஷயத்தையே தெரிவித்ததாகின்றது. இதனைக் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாகவன்றோ வொதுக்குவர் அறிஞர்? சங்கரனை வாயுவோடுசேர்த்தது விசேடமெனின், அப்போது சங்கரனமிசமும், வாயுவினமிசமுஞ்சேர்த்து பிறந்தவனாகவேண்டுமென அதுமான் இவ்வாறு பரிசாரந்தேடத்தக்க நமதன்பா “உருத்திரமூர்த்தியே தனது பூரணமிசத்தோடு தோன்றலின்” என்றது எனனை? உருத்திரமூர்த்தியினது பூரணமிசம் வாயுவினது அலபாமிசம் கூடிப்பிறந்த அதுமானது அவதாரவடிவத்தை இன்று இவர் வெளியிட்டது இவருமொரு அவதாரபுருஷரென்பதையே வெளிப்படுத்தியது. இவரது அவதாரமிசம் அவ் வறுமானதாயிருக்கலாமென்று புகழ்வது உசிதமாம். இவ்வவதாரசிரோமணியா “பூரணமிசம்” என்று கூறியதற்குப் பொருளென்ன? பூரணமிசம் பல அமிசங்களடங்கும். அவற்றுள் ஒருகூறா பெருதுவாப்பின், அது அமிசாவதாரமாவதாம். பூரணத்தை அமிசமென்றிடலயாங்குனம்? நமதன்பர் “பூரணமிசம்” என்றமையால ஆசங்கநிகழ்ந்ததென்க. இனி இவர் கூறவேண்டியது பூரணவதாரம் என்பதாம். இவ்வளவு யூகித்தெழுத வறியாகவா சிவனுஷணையி லிறங்கியது சரல வியப்புடைத்தே.

இனிச் சிவனாது பூரணவதாரத்தோடு வாயுவினமிச மெவ்வளவுகூடியது? முந்தினாயா? அசரக்காணியா?

விசமா ? காலா ? அரையா ? முக்காலா ? அது தெரிந்
தால் அதுமானே ஒன்றுக்குமேல ஒன்றேகாலமிசம்-ஒன்றே
முககாலமிசம் என்பனவாதி யெண்களிலொன்றிற் சேர்த்
துப் பூர்வபட்சபாரது இனத்தவர் வந்திக்கலாம். இவ்வ
ஸம்பாவிதங்களுக்குக் கதி கூறவேண்டிய பொறுப்பு நமத
ன்பர் தலையில விடிந்தமைபால, சிவனைப் பூரணமிசமென்று
கூறுவதொழிந்து வாயுவினமிசமும், சங்கரனது அமிசமுங்
கூடி அதுமான் பிறந்தானென்று கூறுவதடுக்கும. இவர்
கருத்து அப்படிக்குமிலலை, மாருதி-மருததுவின்சேய். இந்த
மருததுவின்சேய் மாருதியென்று பேர்கொண்டது மருத்து
வின் மகனென்றது பற்றியேபன்றி மருத்துவினமிசமென்
றது பற்றியன்று என்னுந் தமது கருத்தை விளக்கவறியாது
குழப்பினார். இதனை இன்னும் யாம் விளக்கிக்காட்டுகிறோம்.
தாசரதி=தசரதன் சேய் இக்கத் தசரதன் சேய் தாசரதியெ
ன்று பேர்கொண்டது தசரதன் மகனென்பது பற்றியேயன்
றித் தசரதனது அமிசமென்றது பற்றியன்று. இவ்வுப
மானத்தை யின்னுஞ் சீர்தூக்குவாம் தாசரதி தசரத
னது அமிசமாகாமல நாராயணனது அமிசமாயினது எப்
படியோ அப்படியே மாருதி மருததுவினது அமிசமாகாமல்
உருத்திரனது அமிசமாயினது சித்த மென்று தெரிவிப்பது
ஆவசியகமாம். இப்படி அவா தெரிவிப்பாராயின், உருத்திர
ன் அம்மானாகப்பிறந்தானென்று சாதித்த வெருவாறு பொ
ருந்தும். முற்றும் பொருந்தாது ஏனெனில், இராமகிருஷ்ண
தியவதாரங்குகளில் இராமன் விஷ்ணுவின்து அமிசாவதார
மென்றும் - கிருஷ்ணன் பூரணவதாரமென்றும், இராமன்
கிருஷ்ணன் - கிருஷ்ணன் சர்வஜ்ஞனென்றும் வைஷ்ணவ
புங்கவாசன் கூறுவாரன், நமதனபரோ இராமன் விஷ்ணு
வின்து அமிசாவதாரமானபடி அதுமானும் உருத்திரனது
அமிசாவதாரமென்று கூறா ல அவனைப் பூரணமிசமென்று
புனைத்துரைத்தனா. வான்மீகியோ இராமனைத் தசரதன்
சேய், விஷ்ணுவின்து அவதாரம் என்கூறினா. இது

ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாய் வழங்குகின்றது. இந்தப்பிரகாரம் (அதுமான் மருத்துவின்சேய், உருத்திரனது அவதாரம் என்று)வான்மீபகவான்கூறியதிலலை. இராமனவதாரத்தை விளங்கக்கூறிய முனிச்சிரேஷ்டர் அவ்விராமனதுயிர்க்காவலுக் குறைவிடமாய் விளங்கிய அதுமானது அவதாரத்தை விளங்கக் கூறுதுவிடுவாரா. உருத்திரனது அவதாரம் அதுமானென்பது அவ்வதுமானுக் துப்பெரியதொருமகிமைபாம். அதனை அம்முனிவா கூறுதொழிவாரா? அது உண்மையாயிருந்தால் அவசியம் கூறியேயிருப்பர். அதனை யவர் கூறுமையால், பூர்வபட்சிகள் கற்பனையென் றொரு கக்குவதே உசிதமென்றறிக.

இவ்வாறு முடிவதறியாது இவர் “உருத்திரமூர்த்தி யே தனது பூரணமிசத்தோடு வாயுவை அதிட்டித்து நின்று அவற்குப் புத்திரனாகத்தோன்றலின் இன்ன தேவா கூறென்று கூறுது வாளாவாயுருமாரன் என்றார்” என்று வரைந்தது என்னமதியோ? ஈண்டிவர் உருத்திரமூர்த்தியினது பூரணமிசத்தைக் கண்டுபிடித்துப் பிரசங்கித்ததற்கு மாறாக “இன்ன தேவர் கூறென்று கூறுது வாளாவாயுருமாரன் என்றார்” என்றது என்னை? சிவனது பூரணமிசம் என்று தெரிந்து கொண்டதை அவ்வாறே தெரிவிக்க யாது தடை? தரன் தெரிந்துகொண்டதைத் தெரிவியாமல் “வாளாவாயுருமாரன்” என்றுறென்றது தெளிவின்மை யாகாது கொல்லோ? ஆண்டு “வாயுருமாரன்” என்றதேயன்றிச் சிவனாது பெயர் பிரஸ்தாபிக்கப்படாமையால், சிவனார் குரங்காக வந்தார் என்றது வெறுங்கூற்றாயினதறிக. இவர் மெச்சிய கவிச்சக்ர வர்த்தியாரும் இவரது விபாககிபானத்தைத்தொடர்ந்து பிரசங்கித்தவரல்லர் என்பதும் துணியப்பட்டவாறறிக. இனி இவர் காட்டிய கம்பன் பாடலில் “புராரி மந்தியானேவாத சேயெனப்புக ளுன்” எனக் காணப்படுவது பாஞ்சராத்நிரி களது கற்பனையேயாம். கம்பன் தனக்கு முதலூலாகப்பிரதி ஞ்சை செய்துகொண்ட வான்மீகத்திலிவாத புராரியைத்

1241

ஆஞ்சநேயராமவைபலபங்கம்.

23

தான் கூறினான் என்பது அஸங்கதமாகாது கொல்லோ? கம்பன்பாட்டிலுள்ள புராரியைப் பாஞ்சராத்திரிகளது கற்பனையென்றொதுகளுவோமானால் அவனது பிரதிஜ்ஞையும் புகழும் நிலைக்கும்! நிலைக்கும்!! கம்பனைப் புகழ்வதுபோலப் பூர்வபட்சியும், அவரினத்தவரும் (ஒரு அபவாதத்தை அவன் தலைமேற் சுமத்தி) வீணை இகழேற்கச், செய்தது பரிதாபமெனக்.

இனி அந்தப்பாட்டில், முன்றாவது நான்காவது அடிகள் “பேயிடத் துணிந்தோர் மென்று புகன்மற்றி யாருமெய்தா, மேயபேருவகை கொண்டார் வேறினிவிளம்ப லுண்டோ” என்றிருப்பதே அமைவுடைத்தாம். இதனை எமது கற்பனையென்று பூரவபட்சி கூறலாம். எந்தக் கற்பனை கம்பன் தலையிடற் செய்யுமோ, அதுவே தள்ளத்தக்கது. கம்பன் கூறிய உண்மையான பாடம் கெடுநாளேக்கு முன்னர் மாண்டுவிட்டமையால், அதனோடு மாறுபடாது யாம் ஈண்டுக் கூறியது குறை கூறப்படமாட்டாதென்க. கம்பன் புகழை விரித்தயாம் அவனது இகழைத்தெரித்த இவரை யொருபொருளாக மதியேம்! மதியேம்!!

இனி நமதன்பர் “அருடரு கமலக்கண்ண னருண்முறை யலருளோனும், இருடருமிடற்றினேனு மமருமினையராகி, மருடரு வனத்தின மண்ணின்வானர ராகிவந்தார்” என்றொரு பாட்டை எழுதி, அதில் “இருடருமிடற்றினேன்” என்றுள்ள பாடத் தால் சிவனைக் குறுங்காக்கப் பார்க்கிறார். இதுவும் வான்மீகத் தோடு முரணுதலால், கம்பனது பிரதிஜ்ஞையையுதைத்துத் தள்ளுகிறதென்க. அதனால், “அருடரு கமலக்கண்ண னருண் முறை யலருளோனும், இருடருமுளத்தின்ங்கு மமருமினையராகி, மருடரு வனத்தின மண்ணின் வானரராகி வந்தார்” என்று பாடப் பேதங்கொண்டு கம்பன் புகழை நிறத்துவதே உசிதமென்றறிக. விரிக்கிறபெருகும்.

இனி இவர் “சங்கோத்தரம்” என்று சிலவகைந்தார். அதனையும் சிறிது யோசிப்பாம்.

பூர்வபட்சம்

வான்மீகத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தவாகளில் ஒருவா (சங்கரன் அரக்கர்க்கு முனவரங் கொடுத்தமைபால் பின்பு அவர்க்கு விரோதமாகத் தனது அமிசத்தால ஒருவரையும் தந்திலர் என்று) கூயினா இந்த வான்மீகத்துக்குக் கோவிந்தராஜீயம், வீரராகவீயம், வான்மீகராசியம், சிவதீர்த்தீயம், அபபையதீக்ஷிதீயம் முதலிய பல வியாக்யானங்க ளிருக்கின்றன. இவ்வியாக்யான காத்நாக்களுள் ஒருவரது சொந்த அபிப்பிராயத்தையேகொண்டு அதுமான உருத்திராமசமலல னென்று கொளவது வலியுடைத்தன்று. வீரராகவீயமுதலியவற்றுள் சிவனது பூரணமிசமே அதுமான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது

சித்தாந்தம்.

இவா அனேக வியாக்யானங்கள் பேரைப் பிரஸ்தாபித் து, அவற்றொன்று தமக்கு அதுகூலஞ் செய்யாமையைத் தெரிவித்தொதுக்கினார். அந்த வியாக்யாதாவின் பெயரைப் பிரஸ்தாபியா தொழிந்தாரா. அந்த வியாக்யாதா சிவன்குரங் காய், அல்லது வேறுவடிவாய்ப் பிறவாமைக்கு ஒருகதிகூறி யதாக ஏற்பட்டது. இவா மெச்சிய ஏனை வியாக்யாதாககள் சிவனைக்குரங்கு என்று என்னநியாயங் கூறிச்சாதித்தார்கள்? வெறுமனே சிவன்குரங்கு என்று கூறிவிட்டதனால், நமதன் பருக்கு அவர்கள் சகோதராயினார்கள். எத்தனை வியாக் யாதாக்கள் கும்புகூடியமுதாலும் வான்மீகத்தில வசனங்கா ட்ட வகையில்லாதவரேயாயினா. இவர்களைத் தமக்கனாகூல மாகத்தேடிய நண்பா ஒவ்வொரு வியாக்யானத்தையு முதக ரித்து அவர்களது வாய்மையை வெளிப்படுத்த வேண்மம். வெறுமனே அவர்கள் பேரையிழுத்தது விட்டதினாலேயே அவர்கள் சிவனுஷணஞ் செய்தார்களென்கிற உபசித்தாந்தம் தலைதாக்காது. ஒன்று காட்டுகிறோம். அபபையதீக்ஷிதீயம் ப்ரீமத் அபபையதீக்ஷிதஸ்வாமிகள் செய்ததாயிருக்கலாம். அவர் சதுரதிகசதப்பிரபந்தகர்த்தா வென்று விருதுபெற்று

வேதாந்ததேசிகனது நூல்சுனை வெட்டிச்சாய்த்துத் தாசுரதியை யொருமனுஷ்ய னென்று ஸ்தாபித்துச் சைவமங்கலத் தழைக்கச்செய்தவா இவா சிவனைக் குரங்கு என்று சாதிப்பாரா? வீரராகவன - கோவிந்தராஜன முதலிய சில பேய மதியினா கூறியது வாஸ்தவம் வானமீகத்தை மூலமாகக் கொள்ளாத அவை எமக்கு வெகு துச்சமாம்.

இனி நமதனபா தம்சகு வேண்டாதவராகவொதுக்கிய வியாக்யாதா கூறியதும் சரியன்று தாமசொடுத்தவரம் பங்கமடைதற கேதுவான அவதாரமெடுத்திலா" சிவனென்பது உசிதமாயினும், தாம சொடுத்த வாததை யழிக்கவவதரிக்கு மேனையோரைத் தடுக்காதது அவாபாற பெருவகுறைவாம். எல்லாத் தேவா களும் தமக்குக் குறைந்தவாகுளை யாகையால அவா களைத் தடுப்பது கஷ்டமன்றாம். சிவன பிறக்க விசைந்தில ரெனறதனால், சிவனையும் பூமியிற் பிறக்க விஷ்ணு விதிதாரெனனும் படசத்தை அந்த வியாக்யாதா வொப்பில ரென்று ஏற்படுகின்றது. ஓபபினரெனின, அந்த ஆஜ்ஞை பையப் பொருள்படுத்த விலலையென்று கொண்டதாகத் துணியப்படுகின்றது அந்த வியாக்யாதா சிவாபிமானி யென்பது மட்டிலெமக் கங்கிகாரம் அதனால், அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோம் நமது பூர்வபட்சயார தேடிய விரராகவியத்தில சிவனது பூரணமிசம் அதுபாவென்று கூறியதாக நமதனபர் காட்டினாரா? பூரணவதாரம் எனபதேயன்றிப் பூரணமிசமெனல அஸங்கதமென்று மேலே நமதன்பருக்குப் புரட்டியபுத்தியே வீரராகவனுக்கும் சிறக்கும்.

பூர்வபட்சம்.

வான்மீகம் உததர காண்டத்தில், இராவணனை கந்தி தேவர் பார்த்து என்னை நீ குரங்கு என்று இகீழ்ந்தமையால் எனது அமிசத்தா லொரு குரங்கும் எனக்குச் சமமான பா குரங்குகளுந் தோன்றி உன்னையழிக்கும் என்று சபித்ததாகச் செலிலப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கந்திக்கு அபர

சம்பு என்று பெயர். இதனால், நந்தியை சிவன் என்று உபசார வழக்காற் கூறலாம் இவ்வாறு தெளிந்தயாம் “புராரி மற்றியானே வாதசேய்” என்று கம்பன் கூறியதை நந்தி பரமாகச் சாதிப்போம். புராரி அல்லது அபரசம்பு என்று கொள்வதிமுக் கன்மையால், புராரி என்றது உமாகாநதனைச் சென்று சேராது என்று சைவர் சமாதானங் கூறுவர். அது கூடாது. கம்பர்கூறிய “புராரி” என்னுஞ் சொல்லுக்கு அவராவது, பிறராவது அந்தச் சொல்லையடுத்த முன்பின சந்தாப்பங்களில் ஒரு இடத்திலேனும் நந்தியென்று கொள்ள உத்தராமையால் எதிரிகள் தொடுக்கு முபசாரவழக்கு யாண்டும் பயனசெய்யாது.

சித்தாந்தம்.

வான்மீகிபகவான் சிவனது பூரணவதாரம் அநுமான் என்று குப்தமாகக் கூறிபதையே கம்பன் வெளிப்படையாகக் கூறினான் என்று வாதாரப்பத்தில் நடைமுகக் காட்டிய நண்பர் உத்தரகாண்டத்தில் நந்தியமிசம் அநுமான் என்று இப்போது கண்டதற்கு யாது சமாதானங் கூறுவர்? உத்தரகாண்டத்திற கண்ட வியத்தவாதத்தின முன்னர்ப் பூர்வபட்சிபினது குப்தவாதம் அஸத்தா யழிந்ததற்கு. இனி நந்திதேவர் எனது அமிசத்தா லொரு குரங்கும், எனக்குச் சமானமான ல குரங்குகளுந்தோன்றி உன்னை யழிக்கும் என்று, இராவணனைப்பார்த்துச் சொன்னதாக வெளிப்படுத்தினவர் வான்மீகி பகவான். இந்த நந்தியவதாரத்தை ஏனைய தேவர்களது குரங்கவதாரங்களோடு சேர்த்து ஏனோ அமமுனிபுங்கவா படிக்கவில்லை? இந்தக் கூட்டத்தில் அவரைச் சோத்தால், அவரும் விஷ்ணுவினது ஆஜ்ஞையால் பூமியில் குரங்காக வந்தா ரென்று கொள்ளவரும். விஷ்ணுவினது ஆஜ்ஞையால் நந்தி குரங்காகவரவில்லை. சிவனுங் குரங்காக வரவில்லை நந்தியையே அமிசாவதாரம் என்று கூறியமுனிவா சிவபரஞ

கடர் பூரணவதாரமாய் அநுமகோலங் கொண்டாரென்று சொல்லத்துணிவாரா? விஷ்ணுவானவர்தேவர்களைநோக்கி நீங்கள் பூமியிற் குரங்குகளாய்ப் பவிர்க்கக் கடவீர்க ளென்று விதித்தது வாஸ்தவம். நந்தியெயம்பெருமானை இராவணன் குரங்கென்று தூஷித்ததை யநுஸரித்தது குரங் கினாலே நீயழியக்கடவாய். எமது அமிசத்தாலொருகுரங் கும், எனக்குச் சமானமான பல குரங்குகளும் வரப்போ வதைக் கண்டுநொளனென்று சபித்தது சக்தியம். இந்தச் சாப வாக்கியத்தையே விஷ்ணுவினது அநுகூஹ வாக்கியம் (தேவர்களை யேவிய விதிவாக்கியம்) பிற்றொடர்ந்து ஜீவிகின்றது. தனதமிசத்தா லொருகுரங்கும், தனக்குச் சமானமான பல குரங்குகளு மினிபிறக்கப் போவதைத் தெரிந்துரைத்தமையால் அவை யிவை யிவை யென்று ஒருங்குணர்ந்து சொன்னாரென்றே இனிது விளங்குகின்ற து. இன்னு மிதைவிரிப்பின், தாம் அநுமாக அமிசத் தால் வரவிசைந்ததுபோலப் இன்னின்ன தேவர்கள் இன்னின்ன குரங்குகளாக வாக்கடவாகனென்று சங் கற்பித்து, அந்நிச சங்கற்பத்தையே இராவணனிடஞ் சொன்ன ரென்று துணிந்திடுவர் மேலோர். தாம் வர விசைந்ததற்குத் தமதிசசையே காரணம். அவரை யே வினவ ரொருவரு மிலா. தாம் வருதற்குத் தமதிசசை காரணமாய் நின்றதுபோலப் பிற தேவர்கள் பிறத்தற்கும் அந்த இசசையே காரணமாய் நின்றதெனல அமைவு டைத்து. இந்த இசசை அல்லது சங்கற்பமே விஷ்ணு வையதிட்டித்துத் தேவர்களைப் பேர்வாரியாக விளித்துக் குரங்குகளாகப் பிறக்கச் செய்ததென்றறிவு. விஷ்ணு வுக்கே ஸ்வாதந்திரியங்கூற வேண்டுமாயின், உத்தரகாண் டத்தி லெழுந்த பிரசங்கங் கூடாது. எல்லாத் தேவர்க ளையு மேவியகதை கூறவந்தபாலகாண்டம் விஷ்ணுமூர்த்தி நந்தியையும் ஏவினார் சிவனையும் ஏவினார் என்று பிரசங் கித்திடின, அவரது கௌரவம் சிறந்திடும். அங்ஙனமின்

மையாலும் பாலகாண்டத்தின் மூலமாக உத்தாகாண்டம் நிலைத்தலாலும் நந்தி யாஜ்ஞையின்படி விஷ்ணுவொழு கிஞ ரென்பதே சித்தமாயிற்று. விஷ்ணுவுக்கு மேலான வரா நந்தியென்று ஆசங்கையெழுப்பலாம். நந்திபகவான் சிவனாதுவாகனம். விஷ்ணுவும் அவரதுவாகனம் நந்தி மாடாய்ச்சுமப்பதுபோல விஷ்ணுவும் மாடாய்ச்சுமநதனர் சிவனை. இரண்டு மாடுகளில் நந்தி பெரியமாடு; விஷ்ணு சின்னமாடு அல்லது சிறியமாடு. சிறியமாட்டினும் பெரிய மாடு கௌரவமுடையதென்பதைச் சொல்லவும்வேண்டு மோ? மாட்டுக்குக் கீழேகிடந்து புரண்டு கசித்தலிற் கை. இது விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சொந்தமென லரியாதா சில்லை. இன்னும் விரிச்சிற் பெருகும்.

நிநதிக்கே ஸர்வஸ்வாதந்தரியத்வங் கூறுவதாயின விஷ்ணுமூர்த்தி இராமனாய்ப் பிறந்து இராவணனை யழித்த தற்கு யாதுகதியெனின், நன்று கடாயினாய். இராவணனை இராமன் அழித்ததேயிலலை. “ஸ்ரீராமர் இராவணனை ஸம ஹிக்குஞ் சமயத்தில் உருத்திராய்சமாயுள்ள ரூபத்தைத் தரித் தார்” என்று இராமாயணங் கூறுகின்றது. இதனால் இராவணவதத்திற்கு விஷ்ணுவின்து பிரவாததகம், இரா மனது ஸேவகத்வ முதலியன வியாஜங்கொயின. இநத வியாஜகர்த்தாக்களை நந்திபகவான இராவணனிடம் பி ரஸ்தாபியாதது குற்றமாயினதின்று. நந்திபாவான் பிரஸ் தாபியாத கரடிமூர்த்தி யொருவர் வநததுபோல மனுஷ்ய மூர்த்தி யொருவரும் (இராமரும்) வநதருகாடடுமே. இராமா விஷ்ணு வென்பது நிராடங்கம். இநத விஷ்ணு வின்து அவதாரத்தையும் நந்திபகவான பிரஸ்தாபித்தா ரென்று கூறினும் ஒருவாறு பொருந்தும். எங்ஙனமெனி ன், “எனக்குச் சமானமானவர்கள்” என்று சுட்டியவருள், விஷ்ணுவும் அடங்குவர். சமானாகிதராகிய நந்திபகவான் சமானர்களை யொப்பியது யாங்ஙனமெனின், சிவபரஞ் சுடர் ஸந்நிதியின்மாத்நிரமே அவர்ஸேவகர். மற்றவர்க்கு

ஸேவயா. ஆயினும் விஷ்ணுவுக்குத் தமக்கு மாத்திரம் ஸமானத்வம் எப்போது முண்டி. அதற்கு இருவருஞ் சிவபராஞ்சுடனாத தாங்குதலும், விருஷபாக்ருதியாய் கிடத்தலுமே சான்று. விஷ்ணுவை ஸமானரென்றது ஒருவாறு பொருந்தியது. ஏனைய தேவர்களையும் “எனக்குச் சமானமானவர்கள்” என்றது பாதிக்கிற தெனின், அது வும்பாதிக்காது. எனனைப்போலவே பிரமன் இந்திரன் முதலிய பிறதேவர்களும் சிவபுருத்யர்களாய் கிடந்தாழியஞ் செய்தல் சத்தியமாகையால் என்ற கருத்துக்கொண்டு கூறினொன்றல் பொருந்தும். இவ்வாறு பாசுபாதி செய் துணரும் விவேகிகளஸதஸில் பூர்வபட்சியாரது வாதம் எங்ஙனோ பயன்படும? ஸ்ரீசைலாஸகிரியை யசைத்துக் கோடெய்திய சிவாபராதக காரணமாக நந்திபகவானுற் கோபிககப்பட்டுச் சாபமேற்று இராவணனழிந்தமையே முடிவாகத்தோதலுணர்தலின்றிக் குரங்குகள்காலைக் கட்டிக்கொண்டு கூக்குரலிட்டழுதுய்ந்த இராமனது மகிமையைப் பிரஸங்கிததுக கமபிரமபேசிய பூர்வபட்சிக்கு இன்னுஞ் சிறிதுரைப்பாம்.

நந்திபகவான எனது அமிசத்தா லொருகுங்கு பிறகுதமென்று சொன்னதை நான் எனது அமிசத்தா லொருகுங்காய் அவதரிப்பேன் என்று சொல்லலாகாதா? எனது அமிசம் என்று தமது சம்பந்தங்காட்டினும், அவ் வமிசாவதாரக குரங்கைப் படர்க்கையிடத்ததாகப் பிரஸ்தாபித்தமையால், தனது முழுஸம்பந்தம் நிலைபெறவில்லை. இதனால், நந்தியமிசம் அதுமான் என்று பிரசங்கித்தமய வகுவதுந் தவறுடைத்தாம். இனி அதற்குப் பொருளு னையெனின, இருடியமிசமிலலாதவனுக்குக் காவியஞ் செய்யுநன்மையும், விஷ்ணுவமிசமிலலாதவனுக்கு காளுநன்மையும் (பிருதிவீ பதித்வமும்), தேவாமிசம் (தேவராஜனுகிப இந்திராமிசம்) இலலாதவனுக்கு அன் னத்தைப் பெருக்குநன்மையும் (அன்னதானஞ்செய்யும்

அருளுடைமையும், உருத்திராமிசயில்லாதவனுக்குவேதா
த்யயநகப்பிராப்தியும் சித்திக்ஷமாடடாவென்று நூலகள்
கூறுகின்றன. இதற்கு “*संयुक्तैः कृत्यैः सविज्ञानैः*
तैः। नाना-कौटुम्बिकैः। नाना-धर्म-पथैः” எனவும் வச
னம் சான்றாம். வேதம் படித்த பார்ப்பாரெல்லாம் சிவ
னும், பூமியாளும் அரசனெல்லாம் விஷ்ணுவும் என்று
ணிையளேண்டியது மரபோ? சிவாதுகரக மிலலாதபோது
ஒருவனுக்கு வேதாத்யயநகப்பிராப்தியும், விஷ்ணுவதுக்
ரக மிலலாதபோது ராஜ்ய அதிகாரப்பிராப்தியும் ஸித்திக்க
மாட்டாவென்று பொருள் கொள்வதே ஸர்வஸம்பிரதி
பந்தமான உசிதார்஥தமாம். இவ்வாறு கொள்ளுங்கால்,
நந்தி எனதமிசததா லொருகுறங்கு பிறகரு மென்றது
எனது அதுக்காகத் தா லொருகுறங்கு பிறகரும் என்று
பிரஸ்தாபித்தபடியாம். எனக்குச் சமானமானவர்களை
ன்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவரினும், எனது அதுக்கம் பெ
ற்று வருபவன் விசேடமுடையவன் என்றுஞ் சூசித்தபடி
யாம். ஏனைய குறங்குகளும் நந்தி யதுக்கம் பெறினும்,
அதுமான் பெற்ற வதுக்கம் மிகு விசேடமாம். ஒரு அர
சனது தபைய அவனது ஏவலாளர்கள் பெற்றிருப்பது
சத்தியமேனும், அவருள், மந்திரியடைந்த அதுக்கம் உ
சித்ததினு முசிதமாமனோ? இவ்வாறு தெளிந்த ஏனைய
குறங்குகளையும், அதுமானியு கொண்டாடுவா விவேகிக
ளென்றழிக. உருத்திராகளில், ஸ்தானுருதார் விசாலாட்
சருதார் ஸ்ரீ கண்டருதார் முதலிய அனைகருளர். சதருத்
ரர் சஹஸ்ரருதார் என்று கேட்கப்படும் உருத்திர பேதங்
களையு மறிந்திவிர் மேலோர், இவருளொருவரே அதுமா
னாய் வந்தவரென்றழிக. சிவபுண்ணிய மேலீட்டினாலே
ருதாஸாம்ய மெய்தியவர்களெல்லாம் உருத்திரர்களென்று
படிக்கப்படுதலும், திரிணைத்திரம், நீலகண்ட முதலிய
கோலங்களைத் தாவருதலும், ஒரு காரியார்த்தமாகச் சிவா
துஜ்ஞை கொண்டி பூமியில் வந்தால மீண்டும் சாகாதிரு

ஆஞ்சநேயராசமவைபவபங்கம்.

த்தலும் பெற்று வாழ்ந்திவார். இவ்வுண்மையால், ருத
ராவதாரம் அதுமான் என்றாலும், நந்தி அவதாரம் அது
மான் என்றாலும், சிவாமிசம் நந்தியென்றாலும், நந்தியமி
சம் அதுமான் என்றாலும், பிணங்கமாட்டார் பெரி
யோரென்க. இந்த துட்பங்களை எங்கனோ பட்டை நாமம்
போட்ட பாஞ்சராத்நிரிகளறியப் போகிறார்கள்.

எமது கையிலேந்திய இறகு சலியாதோடுந்திறத்தை
நமதன்ப ரின்னுங் கொஞ்சுககண்டு மகிழுமாறு செய்கி
றோம். நந்திபகவான இராவணனிடம் பிரஸ்தாபித்தது
முசயபுருஷனாக அதுமானையே. பிணனா ஏனைய குரகுக
ளைப் பிரஸ்தாபித்தனா. இராமனாதிபரை விபக்தமாகசுகூற
வில்லை. இவ்வுண்மை தோன்றவேயன்றோ வான்மீகமுழு
தும் அதுமானது பிரதாபமும், வெற்றியும் கோஷிககப
படுகின்றன. இராமன்குழு மோகனாஸ்திரத்தாற்கட்டுண்டு
சாவைத் தலைமேற சுமநதபோது சஞ்சீவி பர்வதவகொ
ணடுவந்து அந்நபபருவை யிறககி யுய்வித்தவன் அதுமா
னையன்றோ? அதுமானிலலாவிடின் இராமராவணயுத்தம்
பூர்த்திகடடுமோ? இராமனாதிபா இளைத்தும் களைத்தும்
சோகித்தும் மோகித்தும் அழுதும் தொழுதும் மருண்டும
புரண்டும வீழ்ந்துமுடி வில சரயுநதியிலுயிராவிட்ட பாக்ய
மெலலாம் அதுமானுக்குண்டா? இராவணனை யழிகவநத
இராகவன் வநத வேலையைச் செய்யாமல், சீதையைக்காட்
டுககிழுத்தவநது மானமழியப் பொனமானத் துரத்திப்
பெணடைப பறிகொடுத்தது காடுமேடெலலாந் திரிநது
கவலைவாய்ப்பட்டிக் கலங்கி நின்றவாறென்னை? சமைய
லுக்கிறவகியவொருவன் நீர் நெருப்புக்கள தேடியதுபோல
இராவண ஸமஸூர்த்துககே சீதையைப் பறிகொடுத்தன்
முதலிய ஹேதுக்களைத் தேடினா ஸமையிறையென்று பூர்
வபட்சிகள் புலமபுவர். இந்த ஸமாதானம் சுத்தமுடனுக்
கும் ஓக்காளத்தையுண்டு பண்ணுந கிடார். சத்துருவைந்
துன்பப்படுத்திகொல்ல வெழுந்தவன் தான துக்கரூபியா

யொழுகித் தடுமாறினனென்றது தியாஜ்ய ஸமாதானமாம். இராமனமூதது போதாமல ஜநகன் செத்தானென்று மருண்டு சீதையும் அழவேண்டுமா? இராமனமூத பிரபாவத்தை ஸ்ரீகாளமேகப்புலவர் “சத்தாதியைந்நையுந் தாங்காததெய்வந் தனிமறையுந்-சுரத்தாவெனுநதெய்வ மம்பலத்தேரீற்கக் னிரு-பத்தாணவன்மகன் பொய்ச்சீதையைவெட்டப் பார்த்தமுத-பித்தானவனறன்னை யோதெய்வமாகப் பிதறுவதே” என்று பிரசங்கித்த திந்த நண்பரறியார்போலும். பார்த்து மகிழ்நீட்டும். அதுமான இராமனைப் பிழைக்கசெய்தான்-சீதைக்குயிர் கொடுத்தான்-பரதனுக்குப் பிராணபிச்சை தந்தான்-பிறர் துன்பங்களும பெயாநதிடச் செய்தான். இத்தனைபுக ஊவனியாமல பூர்வபட்சியாரொருகால் அவ்வதுமான் இராமனைச் சுமநதும், அவனது பாதபந்தி செய்ந் பிரவர்த்தித்த வாறென்னையென்று கடாவுவா. அதற்கும ஈண்டிறை தந்து மகிழ்ச்செய்வாம்.

அதுமான் தானகொண்ட குரங்குககோலத்துக் கேற்ப மனுஷியனாகிய ராமனைவநதித்த குற்றமாகாது. இராமன் தானகொண்ட ராஜகோலத்துக் கேற்பப் பிராஹ்மணர்களாகிய விசுவாமித்திரா-வஸிஷ்டா-அகஸ்தியா முதலியவர்களை வநதித்தும், அவர்களுக்கூழியஞ்செய்து பிரவர்த்தித்ததும குற்றமோ? அநதரிஷிகள் இராமனை ஸகருத தாகவாவது காலிலவீழ்ந்து வந்ததித்ததுண்டா? அமமுனி சிரேஷ்டர்கள் காலில வீழ்ந்து வழிபட்டதனால் இராமன் அவர்களிற் றுழந்தவனோ? இன்னுமிதற்குப் பாணனுக்குச் சிவபரஞ்சுடராட்பட்டு நடித்ததையுமெந்ததுகாக்கலாம். ஈண்டைக்கு அது பொருத்தமில்லாத வுதாரணம். அதுமான் இராமனைத் தனக்கதிபனாகக்காட்டி, அவனுக்குத்தானடங்கி நடக்கிறவனாக நடிக்கவேண்டியது ஆவசியகமோவெனின், குரங்கு(மிருகம்) தாழ்ந்தது. மனுஷ்யன் உயர்ந்தவன். தெய்வம் மிகவுயர்ந்தது. ஈண்டு மிருகத்தை யாள்வேண்டியது மனுஷ்யன். நந்திபகவான் குரங்கு என்று

இராவணன் தம்மைத் தூஷித்ததை யதுஸரித்து அவனுக்குக் குரங்கினாலேயே அழிவு கூறினர். அக்குரங்குவெள்ளங்களை யாள்வதற்கு ஒரு மனுஷ்யன் வேண்டும், அந்த மனுஷ்யன் தனக்கு மேலான தெய்வத்தி னவதாரமாயிடுதல வேண்மும். அந்தத்தெய்வம் சிவபரஞ்சுடரே. அந்தப் பெரிய தெய்வத்தை மனுஷ்யனாய் வருமபடித் தான்விதிப்பது அல்லது சங்கறப்பிப்பது அஸங்கதம் (அபராதமான காரியம்). இனித தமக்குக்கீழ்ப்பட்டவர்களில் விஷ்ணுபெரியவர், இவரை அந்தமனுஷ்ய ஸ்தானத்தி னிறுததித் தாம் நடத்தது ஸாமஞ்ஜஸமேயாம், ப்ராமணன் தனது குலத்திலே ஆசிரியன நேராயின, சீழிட்ட குலத்திலே கேடலாம் என்ற விதியும் இது நிறுத்தியவாற்றிக். இவ்வாறு விசாரித்துணர்ந்த சைவப்பெரியோர்களை இவரென்றுஞ் சந்தித்திலர். சந்தியாமலே சைவாகூறுஞ் சமாதானம் இதுவென்று இவா வருவித்துரைத்த அஸ்பவாக்கியங்க ளபத்தவாக்கியங்களா யொதுங்கினமையால், இவருக்குச் சித்தாந்தமாய நின்ற “புரானி மந்திரியானே வாத்தேய” என்ற துண்டிவாக்கியத்தின கதிகையும இனி சமய விசாரிப்பாம்.

இந்தத்துணடுவசனம் கம்பனதனது என முன்னரே பரிஷ்கரித்தோம். அதனால், அதனையடுத்த முன்னுமபின்னுமாக ஏகதேச வசனங்களிருப்பின, அவையும் முதல் வசனத்தின் கதிகையே யடையும். பிரகூடபதங்களாகிய இவை நந்தியை விளக்க வேண்டிய ஆவசியகமுமில்லை. அத்வா கம்பன சொந்தச்சரங்காபிருந்தாலுங்கூட வான் மீதத்தைப் பதைத்த வவவசனங்கள் சட்டைபண்ணத்தக்கனவல்ல. கம்பன வாக்கெனக்கொண்டவையே காலேக்கிளப்பிக்கொள்ளுமானால், பின்ன ரவற்றிற்கு வியாக்யாநாகளாய் வாதக்க கம்பனிககவிராயர்கள் வாரத்தை யெவ்வனே மதிப்படையும்? கம்பன தான் சேஷமமாய் ஜீவித்திருக்கும்போது ஒருநாளிரவு சில இஷ்டர்களோடு

வீதிவழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒருவீட்டின் திண்ணையின்பேரில் ஒரு கவிராயன் கம்ப ராமாயணப்பிரசங்கஞ் செய்வதைக்கண்டு சிறிது நேரம் அவ்ரு நின்று கேட்டான். கேட்டவன் சிரித்து, உடனிருந்த இஷ்டாகளை நோக்கி, இவன் பிரசங்கிக்குங் கம்ப ராமாயணத்தில், கம்பன்பாடலும் (என்பாடலும்) சில விருக்கின்றன என்று சொல்லி வெறுத்துக்கொண்டான் என்று வித்வான்கள் சொல்லிக்கொள்வதுண்டு. இதனால், கம்பன்காலத்திலேயே கம்பராமாயணம் சீராகுலையுவிட்டது என்று ஏற்படுகின்றது. கொஞ்சம் மீட்காலத்தில் நாமமபோட்ட கவிராயர்களாயிருந்த வேங்கடாசலமுதலி கோவிந்தமயிள்ளை - இராஜகோபால பிள்ளை முதலியவர்களால் கம்பராமாயணம் படாதபாடெல்லாம் பட்டு நிலைகெட்டுத் தட்டுத்தடுமாறிப் போனது யாருமறிவார்கள். அவர்களைப் பின்பற்றியெழுந்த நமது பூர்வபட்சியார் அவர்களுையே பின்வியாகயாதாக்ளென்று பிரஸ்தாபித்தார். இந்தப் பூர்வபட்சிக்கு அதிகமாக யாம அவர்களை மதிக்கவில்லையாகையால், அவர்கள் வியாகயானம் எமக்கு வெகுதுசசமென்றறிக. இந்த நண்பரும், இவர் மெச்சிய வியாகயாதாக்களும், இவர்கள் கொண்டாடுங் கம்பனும் விஷ்ணுமூர்த்தி அமரர்களைக் குரவகாயப பிறகருமபடி யேவியதற்கு யாதேனு மோரேதுகண்டு கூறினாரா? கருடனுக்கு வலியன்குருவி வையியானதுபோல அரக்கார்களுக்குக் குரவ்குதகள் வையிகளா? கரடி-புலி சிங்கமுதலிய வலிநத மிருகங்களைச் சொன்னாலுமொருவாறு பொருநதும், நந்திபகவானது சங்கற்பமேயன்றோ நாராயணனது ஆளுகைக்கு மூலமாய் கின்றது? இதனை யுணர்த்தவர்கள் இராமாயணமுழுதம் சுததசைவமாயிருப்பதறிநது வான்மீகத்தைசைசனராமாயணம் என்று வந்திப்பரையாகையால், அதற்கு விசோதமாசப்புலம்பும் எந்தராமாயண காததர்கள் கும் சத்தியத்தின் முன்னின்று ஜீவியாதென்க, அந்ருத

வாதம பேசுவெழுந்த நண்பர் இனியேனும் “புராமிற்றி யானே வாதசேய” என்ற துண்டு வாங்கியத்தைத் திலதர்ப்பணம் பண்ணி விடுவாராக.

பூர்வபட்சம்.

“உத்தரகாண்டத்திற் கூறியவண்ணம் அவ்வரணூர் தியும் ஒரு குரங்காய் அவதரித்ததென்க. நந்திதேவரமி சமே ரிஷபனென னும் வானரவீரன் என்று நாரதீய புரணவ கூறுகின்றது.”

சித்தாந்தம்.

இப்போது விவகாரமெல்லாம் வான்மீகம-கம்பாாமாயணம் என்பனவகளைக்குறித்து வான்மீகத்தைக்கமபன் றொடரவேண்டியது நியதம். நமதன்பா வான்மீகத்திலும், கம்பராமாயணத்திலும் ரிஷபனைக்காடடி நந்தியை நிலைப்பிக்க வேண்டியது. இவைகளைக் கைகழுவிவிட்டு நாரதீயத்தி னான்றுகொண்டு நியாயமிழந்தது பெருந்துக்க மென்கு. இந்த நாரதீயம் “புராமிற்றியானே வாதசேய” என்றதை இவருக்குச் சாதித்துக் கொடுத்திலதுபோலும். உத்தரகாண்டத்தில் ஈய தமிசத்தாலொரு குரங்கு பிறகருமென்றதே ரிஷபனென்று இவர் சாதிக்கலாம். இவ்வகாமதேயக் குரங்கை நந்திபகவான் இராவணவதத்திற்கு அக்ரகண்யஸ்தானத்திலுரைத்தாரெனபது கேவல அவிவேகமாம். நாரதீயங்கூறுமாறால் பிரக்ஷிபத மென்றொதுக்குவதே சால்புடைத்தாம்.

பூர்வபட்சம்.

அதுமான் இலங்கைக்குப்போனபோது இவன் என்னைச்சபிதநந்தியோ, பாணாசரணே என்று இராவணன் சங்கித்தான். அதனால், அதுமானநந்தியெனபது புலப்படுகின்றது இவ்வுண்மையால் அதுமானைச்செவனென்று கூறுகூடாது என்று சைவர்கூறுவா. இது அஸங்கதம்.

இராவணன் இருவரைப் பிரஸ்தாபித்தபோது நந்தியையெடுத்ததுக் கொண்டது என்னை? பாணாசரணைக் கொள்

சித்தாந்தஞானபோதம்

எலாகாதோ? பாணசுரனைத் தள்ளியபடி நந்தியையுந்தள்ளவேண்டியதே, சிவன் அதுமான் எனபதே சால்புடைத்து.

சித்தாந்தம்.

நந்திபகவான் சிவஸேவகர் (தன்னைச்சபித்தவா). பாணசுரனும சிவஸேவகன். ஆயினும் அவனுக்குச் சிவன் சேவகராயிருந்து அதுக்கீர்த்தனர். இவ்விருவருமே இராவணனால் மதிக்கப்பட்டனர். அவனுக்கு விஷ்ணுவின் டம் மதிப்பிருந்தால் இவன் விஷ்ணுவோ என்றும் அவ்விருவரோடு சேர்த்துப்படித்திருப்பானன்றோ? அவன் விஷ்ணுவை மதியாமையுடைய நமதன்பர் கதி தேடுவதெனினும் நந்தி அதுமானுதில்லை யென்று வாதிடுவது மானமின்மையேயாம். அதுமானைப்பார்த்து இராவணன் இருவரைப் பிரஸ்தாபித்தானேனும் நந்தியையே முதலிற் கூறினான். நந்திபகவான் தமதமிசத்தாலொரு குரங்கும், தமக்குச் சமானமான பல குரங்குகளுந் தோன்றுமென்று கூறியிருக்கின்றமையால், அதுமானைப் பார்த்தபோது இநதக்குரங்கு நந்தியமிசத்தால் வந்த குரங்கோ, அவருக்குச் சமானமானவரா யெண்ணத்தகும் பாணசுரனது அவதார ரூபமான குரங்கோ என்று இராவணன் சங்கிததானென்று கொள்வதி லுண்டான பாதக மொன்றையுங் காணோம். இருவரையுங் கொள்ளலாமெனும் வந்தது ஒரு குரங்கேயாகையால் அவரை நந்தியமிசமானவரென்று கோடவிழுக்காதென்க. இதனை யுணராது பூரவபட்சியார சைவரைத்தாழித்தது ஜநமதோஷத்தின்பயனாம். இவ்வொருக்கால கண்ணன் பாணசை செய்தது அவனுக்குத் துணை போந்தசிவன் அவரது மக்கன முதலினோரைத்தூததியும் வீரங்காட்டினர் என்று பெருமை பேசுவர். எமது சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி-பாணசுர விருத்தாந்தத்தில இவரதுபெருமை குலைந்து இவர் மெச்சிய மயிரவதாரமூர்த்தியின் மகிமை சிதைந்து அலைதலால் விவேகிகளுண்மை யறியாமற்போகார். விரிக்கும் பெருகும்.

பூர்வபட்சம்.

கீம்பனுக்கு உருத்திரனே அநுமானென்பது கருத்தானால், “ஊழியினிழைதி காலததுருத்திரமும்” ததி யொத்தான” எனவும், “ஒழத்த நுத்திரனெனத் தனித்தனி யுரைத்தான்” எனவும் (உருத்திரனையொத்தவன் அநுமானென்பது போதரக்) கூறான என்றுசைவர்கூறுவர். அது கூடாது. நூலாசிரியர் ராமபிரானை ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவென்று ஒரு இடத்திலும், பரசுராமனை யொத்தவனென்று மற்றோரிடத்திலுங் கூறினா. இதனால் விஷ்ணுவும் இராமருமவேயு என்று கொள்வது மரபோ? இவ்வுண்மை தெளிந்தார அநுமான் சிவனென்பதிலொரு சந்தேகமுங் கொள்ளா.

சித்தாந்தம்.

கம்பன் சிவனை அதுமானென்று ஸ்தாபிக்கவில்லை யென்றதை மேலே நன்கு பரிஷ்கரித்திருக்கிறோம். அவனவவாறு செய்தானென்று நமதன்பர்போன்ற குறம்பாழக்கங்கிராயாகள் கூறித்திரிகின்றார்கள். தமக்கும், கம்பனுக்கும் வான்மீகத்திற் பிரமாண மொகநேயென்று கேட்டால் தூரம்போயத் திருமப்பி பார்க்கினறனா. இதனால் அதுமானைச் சிவனென்று கூறாமலே சிவனையொத்தவன் என்று கம்பன் கூறியது சாலபுடைததே. ஒருஇடத்தில சிவனென்றும், மற்றோரிடத்தில் சிவனையொத்தவனென்றும் அவன் கூறுததைக் கூறியதாகக் கொண்டு இவா காலவிளம்பரஞ் செய்வது வஞ்சனையேயாம். சிவனையொத்தவன் என்று பிரசங்கித்த விடத்தில் அச்சிவனை “ஊழியினி ருதி காலத தருததிரமூர்த்தி” என்றான். ஊழியினி ருதி காலம சர்வஸம்ஹாரகாலம். அந்தக்காலத்தில் “ஸ்ரீஸுப்பிரமாத்ய ஜ்யோதிஸாமி” என்னுஞ் சுருதி பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரானதியர் நெருப்பில நீரத்துளிகளாகின்றனா என்று கோஷிக்கின்றது. திரிமூர்த்திகளைச் சுட்டெரித்துச் சாம்பராக்கித் தனிமுதற்ருண்டவமூர்த்தியா பெழுந்தருளிய பெருமானது அழி

நிலைமையே கம்பன் வாக்கிற் பெறப்படுகின்றது. இவ் வாறுசிவபரஞ்சுடரை வந்தித்த வித்வமணி அவ்வமலமூர்த்தியை அதுமானாகப் பிறந்தானென்று நிந்திப்பாரா? யாண்டுப் பிறப்பில்லை, ஆண்டுஇறப்பிலலை, யாண்டுப் பிறப்புளது, ஆண்டு இறப்புளது என்பது தர்க்கநியதி. ஊழிகாலத்தாருத்திரமூர்த்திகு இறப்பு அல்லது அழிவில்லை. அதனாலவருக்குப் பிறப்பு மில்லை. பிறவாத அவரை அதுமானாகப் பிறந்தானெனறது தாக்கவிரோதம். அன்றியும், சுருதியில், “ஊவிஷ்டுலிங்கே ஸுபகீந் ஸர்வஜக்யத்வம் ஸாஷ்டர்சம்। ஸுர்யஸூக்யஸர்வரக்ஷகே ஸர்வரக்ஷகே ஸுரேஷ்டே” என்று கூறப்படவில், சிவனானது கெற்றிகுண்ணினின்றும் உருந்துபரிமாணத்தளவு நெருப்புப்பொறியொன்று தோன்றி ஸர்வஜகத்தையும் பஸ்மமாக்கிவிடுமென்றும், பின்னர் சசிவனே உலகத்தை யுண்டுபண்ணிக் காத்திடுவரென்றும், இப்படியே திரும்ப அழித்தும் ஆக்கியும் அளித்தும் திருவிளையாடல் புரிவாரென்றும் பொருளுண்டாதலை, வேதவித்துக்களறிந்து மகிழ்வார். இச்சிவபரஞ்சுடரின் சந்நிதியில் ஒரு புழு வாகவும் எண்ணவேலாத வெரு குரங்கை (அதுமானை) அச்சிவனானது பூரணாவதாரம், அமிசாவதாரம் என்றுவாயில் வந்தபடி யெல்லாம் பேசி வம்பளக்கு நண்பராதியோர்க்கு இனி யென்னுமோ வறியேம். இனிக்கம்பன் அதுமானாகுச் சிவவுவமை கூறினென்பதேசித்தம். உலகமுண்டு கடலிற்றுங்கும் விஷ்ணுவின் துநிலைமையே ஊழிககாலத்தினியக்கமாக வாதிக்கும் வைஷ்ணவசித்தாகதத்தின் வாயில் மன்போட்டான் கம்பனென்றறிக.

இனி விஷ்ணுவை யொத்தவன்-பரசுராமனை யொத்தவன் இராமனென்றது என்னை யெனின், இராமன் விஷ்ணுவேயாயினும், விஷ்ணுவானவர் அவதாரங்கடோறும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட விகாரமெய்தலால், அவ்விகாரமூர்த்திகளோடும் அதிஷ்டான மூர்த்தியோடும் ஸந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப இராமனையுமறிதது விவசரிக்கின்றனர் பெ

ரியோர் பரசுராமனும், இரகுராமனும் விஷ்ணுவினது அவதாரங்களேயாயினும் பரசுராமனுதைபட்டான், இரகுராமனவனை யுதைத்தான். உதைபட்டராமன் கார்த்தவிரியாஜனனை யெதிர்த்து வெற்றி புனைநது நின்றபோது இரகுராமனை யொத்துத் தோன்றினான் என்றவிழக்காது. இராமன்தசரதனேவுதலால் காட்டுக்குப்போக் விசைநத போது ஜமதக்னி யேவுதலால் தாயைக்கொன்ற பரசுராமனை யொத்துத் தோன்றினனென்ற விழக்காது. இவ்வாறானவிவகாரங்களை யோசியாது நமதனபாமனப்பால் குழித்து அநுமானுகுச சாதித்த பரத்வம் காலேக்கிளைப்பிக கொண்டதென்க.

இனி “மழுவலானியாண்டிம வைகுந - தடவளையத்தை நோக்கித் தாமரைச செங்கை கூப்பிப்-படர்குலான தனை யன்ன பரமனும் பரிவிற்பார்த்தத-தடமுலையுமைக்குக காட்டி வாயுவின் தனயனென்றான்” என்று கம்பன் கூறியதில், அநுமான் சஞ்சீவி பர்வதங் கொண்டுவருமபோது ஸ்ரீகைலாசத்தைக்கண்டு இரண்டு கைகளையுங் கூப்பி வணங்கினான் எமபெருமான் அவனைப் பரிவோடு பார்த்து அமமையாரை யழைத்து, ஏ பாவதி! இவன வாயுபுத்திரன் என்று கூறினான். இந்த ஸந்தாபம சிவனே அநுமான் என்று கூசுராலிடுவதற்கு ஓரணுத்துணையு மிடந்தராதவிளங்கவும், “வாதசேய” என்றதனாலேயே தன்னைச் சொல்லிக்கொண்டாரென்று இவ்வாதியார வாய் திறந்து மலவலியின் மணமென்றுணர்க. இராமனையும் விஷ்ணுவையும் ஏககாலத்திலிருந்ததாகக் கூற இடமில்லை. பரசுராமனையும் விஷ்ணுவையும் அப்படியே பிரஸ்தாபிக்க இடமில்லை. சிவபரஞ்சுடரும், அநுமானம் நேரில ஸந்தித்தார்கள். அப்போது சிவன் பரிவோடு அநுமானைப் பார்த்தார் என்று சிவகருணை ததம் பியவிசேடங் கூறப்பட்டது. இவைகளை நோக்கும் விவேகிகள் எத்தனை வாதசேயை யிழுத்துவந்து குறுக்கே போட்டு இவர் ஜாலங் காட்டினும் இவரைத் தூர்வாதி பென்றே

மதித்தொதுக்குவர். இனி “வாதசேப்” என்று நிகண்டு திவாகரங்களில் சிவன் பெயராக துழைத்துத் தமது மதத்தை நாட்டிக்கொள்வாராக. இவரது கம்பராமாயணப் பாடல்களில், ஒரு சொல்-அரைச்சொற்களை யெல்லாம் பிடித்துக்கொண்டு காலம் போக்குவது அதிக வெறுப்பையே தருகின்றது. யாதேனும் விஷயபோத மிருந்தால மனசுக்கு ஸுகமுண்டாகும். வெறுஞ் சொல்லை யிழுத்து மலலாடி வெல்லுந்திறனன்றிப் பல்லைக்காடடிப் பசுபசு வென்று இவர் விழிப்பது எமக்குப்பரிதாபமென்க. இவரிவ் வளவிலமையாமல் “விடைபிணிப் புண்டதபோலும்” என்று அதுமானைக் கம்பன் கூறிய சந்தர்ப்பத்தில அனுமான் நந்தியென்னுங் குறிப்புத் தோன்றுகின்றது எனப் பிறர் கூறுவதாக வருவித்து, அதனைத்தமது சின்மைதிகொண்டு பரிகரிக்கிறார். பிணிப்புண்டவிடை யெனறது நந்திபகவானுக்கு அகௌரவமாம். இதைப் பிடித்துக்கொண்டு கரையேறத் துணியார் சைவர்கள். நந்தியதுக்கம பெற நவர் அதுமானென்று மேலே யாம கிளத்தினோம்.

பூர்வபட்சம்.

கம்பர் வான்மீகத்தின்படி கூறுகின்றேனென்று செப்துகொண்ட பிரதிஜ்ஞைக்கு விரோதமாக வான்மீகத்திலில்லாத சிவனாது குரங்கவதாரத்தைச் சொன்னது பிசு கென்று சைவர் கூறுகின்றனர். அவ்வான்மீகபகவான் தன தமிசத்தா லொருகுரங்கு வருமென்று நந்தி கூறியதா ய்ப் பணித்தாரேயன்றி நான் அதுமானாய் வருவேனென்று சொன்னதாகப் பணித்தாரில்லை. இங்ஙனமாகவும், வான் மீகத்திலில்லாத விஷயத்தைச் சைவர்கள் கொண்டாடி யது யாங்கனம்? நந்தியானவர் விருஷபனென்னும் ிரோகுசப்பிறந்தது சத்தியம். கம்பர் வான்மீக மொன்றனை யே முதனுராகக் கொண்டாமல் (முதனுரின் படிக்கூறு கின்றேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டு போஜன் மு தவிஞார் தமது இராமாயணங்களைப் பலபேதங்களையுய்

பாடினதுபோல்) “முன்னோர் நூலின் முடிபொருள் கொத்த, பின்னோன் வேண்மே விகற்பன் கூறி-அழியாமரபினதவழிநு — ரும்” என்ற விதியை யதுஸரித்து வான்மீகத்தோடு வேறு நூல்களையுந்தழுவி வான்மீகத்தில் கூறியுள்ளனவற்றைச் சிறுபான்மை விடுத்தும், கூறாதனவற்றை விரித்தும் ■■■ னொன்றுக்கு எழுநூறு செய்யுள் வீதம் யுத்தகாண்டம் வரையில பாடிமுடித்தனர். அவரது நூலில் பலபாடல்க னொன்றறகொன்று முாணித்தோன்றும். அவைகளு க்கு வேறு நூல்களைத் தழுவியே பொருள்கூறவேண்டும- வான்மீகத்தைத் தழுவி புரைக்கமுடியாது. “புராமிற் பி யானே வாரசேய்” என்றது பிறநூலாராய்ச்சிக்கொண்டு கூறி யதாகவின், முதலுலை நோக்க வேண்டுவதில்லை.

சீத்தாந்தம்.

வான்மீகத்தின்படிக்கூறுகிறேனென்று பிரதிஜ்ஞை செயதுகொண்டவன் கம்பன். அவன் ஏன்வாறு செய்ய வில்லையென்று சைவர் கடாவியது ஸஹஜம். சைவரொருவ ரும் நாகுகள் வான்மீகத்தின்படியே பிரவர்த்திக்கிறோமெ ன்று பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டதில்லை. அவ்வாறு செ ய்துகொள்ளாத சைவரை நோக்கி நமதன்பர் கேட்ட கே ள்வி துபபற்ற தேயாம. இவர் கம்பருக்காகப் பரிந்து கண்ணீர் விட்டு அவன் மானத்தைக் காப்பாற்ற வெளிப் பட்டு இப்போது பதங்குகிறார். இது ஒரு ஆண்மையா? வான்மீகர் சொன்னது சரியோ? தப்போ? எமக்கு ஆவசிய கமில்லை. அவா கூறியபடிக்க கம்பன் கூறவேண்டியது. இ தற்குக் கதி கூறாமல் நமதன்பர் “முதலுலை நோக்க வேண்டி தில்லை” என்று முடிவுரைத்து முகங்கவியுந்தா ரிதென் கொலோ? ஆரம்பத்தில் “புராமிற் பியானே வாரசேய்” என்று கம்பன் கூறியது வான்மீகத்தில் குப்தமாயிருக்கும் கருத்து என்று ஊதித்து, இப்போது, அவ்வாறு கூறியது “பிறநூ லாய்ச்சி கொண்டு” என்று தூரப்போய் நின்று ஒருகல்லெ லித்தோடிய சிறுவனை பொத்து இவர் வாய்திறந்தது

சித்தாந்தஞானபோதம்.

இவருக்குப் பெருங்குழைவேயாம? இனி வானமீகிபக வான் நந்தியமிசத்தா லொரு குரங்கு வருமென்றதை அதுமான என்று சைவர்கள் கொண்டதுணிபு யாங்குனமென்று இவாகடாயினானோ? யாம் அதுமானை நகதியென்று கொண்டிலும். அவரதுக்கரகம் பெற்ற லொரு உருத்திரனென்று மேலே விளக்கினோம். சிவனடியாரைச் சிவனென்று வந்திப்பதுபோல நகதியதுகரகம் பெற்றவனா நகதியென்று பண்டிதர் கூறுவதுங் குற்றமாகாது. நாரதீயம் நகதியைரிஷபனென்னும வானானாகக் கூறியதேயெனின, எந்த நாரதீயம்? மூலபுராணமா, உபபுராணமா? எதுவாயிருந்தாலும், நகதி அதுமான என்ற பாரதத்தோடு முரணியிழிந்திடும. நாரதீயத்துக்குத் தெரிந்தது வானமீகத்துக்குத் தெரியாதோ? முகயமாகிய அதிலிலலாத ரிஷபனைச் சிஷ்டரொப்பாரென்க, வான்மீகா நிறக, கம்பனாவது இந்தரிஷபனைக் கையாண்டானா? அவனுங் காற்றிலேவிட்ட லொரு அனாமேயக்குரங்கை நமதன்பர் பதே பதே பிரஸ்தாபிப்பது ஆசை வெட்கமறியாது என்பதற்கே இனமாயதென்க.

இனிப் போஜன்முதலினோர் வான்மீகத்தின் படிக்கூறுகிறோமென்று தொடங்கி எப்படி பேதித்துச் சொன்னார்களோ, அப்படியே கம்பரும் பேதித்துச் சொன்னானும், முதலானவர்க்கு வழிநூல் பேதிக்கலாமாகையால் தமது வழிநூலில் தாமும் பேதித்தனா கம்பரென்றும் இந்தப்பண்டிதர் கட்டுக் கட்டினார். போஜன் முதலினோர் செய்த இராமாயணங்கள் உலகத்தில வெகுபூஜ்யமோ? வான்மீகத்தோடு பேதித்து என்னவிசேஷம் பெற்றனா? வான்மீகத்தில் விடுபட்டவைகளை இதரராமாயணங்கொண்டு உலகம் அதுஸந்திக்கவேண்டுமே? எங்ஙனவது அவை அதுஷ்டானத்தில் வந்திருக்கின்றனவா? சொன்மாதிரிமாய்ச்சீலிக்கு மவற்றோடு கம்பராமாயணமும் கத்யியுந்தடங்கிவது எமக்குப்பரமசந்தோஷம். இனி யிவர் கம்பராமாயணம் எதற்கு வழிநூலாயிருக்கக்கண்டார்? வான்மீகத்துக்கெ

னில், பிறநூலகளையு மிவர் பிரஸ்தாபிதமையால் முதற் பிரஸ்தாபம முதலுற்றது. அன்றியும், வான்மீகம் கீர்வாணம். அதற்குத் தமிழிராமாயணம் வழிநூலாகாது. மொழிபெயர்ப்பாகும். இந்தமொழிபெயர்ப்பினைத் தமிழ் முதனூலாகக்கொண்டு, இதற்கு வழிநூல்-சார்புநூல்கள் பிறப்பித்தல நியதம். முதனூலின்படி வழிநூல் சார்புநூல்களும் பூஜ்யமாகவே விளங்கும். இதற்கொரு நிதரிசனங் கூறுகின்றோம்.

கீர்வாணத்தில் சிவஞானபோதமுளது. அதன் மொழிபெயர்ப்பு ஸ்ரீ மெய்கண்டசிவம் செய்தருளிய தமிழ்ச் சிவஞானபோத சூத்திரம். இந்நத முதனூலுக்கு வழிநூல் ஸ்ரீமத் அருணாதிசிவம் செய்தருளிய தமிழ்ச்சிவஞானசித்தியாரா. இதற்குச் சார்புநூல் ஸ்ரீமத் உமாபதிசிவம் செய்தருளிய தமிழ்ச்சிவப்பிரகாசம். இவைமூன்றும் லோகபூஜ்யமாய் வந்திககப்பட்டு வருகின்றன. இந்நத முறைமைதெரியாது குழறுபாடுசெய்த இவரது பண்டிதத்திறமை சாலவழிகுடைத்து. இவர்கம்பனுக்குக் கௌரவங் கூறவந்தது அவன் “வான்மீகத்தோடு வேற நூல்களையுந் தழுவி வான்மீகத்தற கூறியவற்றைச் சிறுபான்மைவிடுத்தும், கூருதனவற்றை விரித்தம்” பாடினானென்று அனியாயமாய்வான்மீகத்தை யிழித்துக்கூறினா கண்டா. வான்மீகர் சிவனை அதுமானென்று சொல்லாததுககந் துறுத்துக்கொண்டு வரம்புகடந்த காரியஞ்செய்தாரா. இவரது அமங்கலப்பாடினைத் தென எவருமிப்போதெளிதினுணர்ந்தமையால் இவரது வார்த்தைக்கு இனிக கௌரவமுண்டாவது கஷ்டதரமென்க. இவரது பிரசங்கத்தால் வான்மீகத்திலுள்ள மெய்யைத்தவிர்த்தும், இல்லாத பொய்யைச்சேர்த்தும் நாளொன்றுக்கு எழுநூறுபாடல்பாடினான் கம்பனென்று ஏற்பட்டது. “முத்துவீரியம்” என்னுமிலக்கணநூலசெய்த கவி சிரேஷ்டரொருவர் ஒரேநாளில் மதுரைவீரன் புராணம் ஐந்துநூறு பாடலிற் செய்துமுடித்தார். கம்பராமாயணம்

தாம்பிரசங்கித்தம் ஒருமன்றெனக்கழித்து ஐயாயிரம் பாடலில் ஒரு இராமாயணம் பாடிமுடித்துப் பிரசங்கித்தார். இவ்வாறு பாடிமுடிக்கத்தக்கவர்க ளிப்போதும் அநேகரிருக்கின்றனர். இவ்வாறு விடைகள் பிறக்குமென்று பூர்வபட்சிபறியார். அறிந்தால் கம்பராமாயணத்தில் பலபாடல்க ளொன்றோடொன்று முரணித்தோன்றுமெ ன்றும், அவைகளுக்கு வேறு நூல்களைத் தழுவினே பொரு ள்கூறவேண்டுமென்றும், வான்மீகரைத் தழுவி யுரைக்க முடியாதென்றும் நாவசைத்து மானமழியார். வான்மீகத்திற் சிலவற்றை நிஷேதித்தும், வான்மீகம் நிஷித்தமென்று ிடுத்த சிலவாபாசங்களைப் பூஜ்யமாகத் தழுவி யுரைத்து மொருநூல் ஜீவிக்குமானால் ஆட்டுத்தலையோச்சுன்பாடிய அந்தக் கஞ்சாமாலைப்பாட்டை நமதன்பரே யதுபவித்து வாழட்டும், விரிக்கிற பெருகும்.

பூர்வபட்சம்.

வான்மீகத்தி லிராமையால், அதுமான் சிவனென்ற தை இதரநூல்களாலொப்பாத சைவர்கள் வான்மீகத்திலி ராத இராமரது சிவபூசையைமாத்திரம் இதர நூல்களைக் கொண்டே சாதிக்கிறார்கள். இதர நூற்பிரமாணத்தை விரும்புமின்னோர் விஷ்ணுவானவர் சிவனுக்குக் கொடுத்தி ருந்த வரத்தின்படியேதான் இராமகிருஷ்ணாதி யவதாரங்க ளில் சிவனைப்பூஜித்து அவனுக்குக் கௌரவமுண்டுபண் ணினரென்று வராகபுராணங் கூறுவதை மாத்திரம் ஏன் அங்கீகரிப்பதில்லை?

சித்தாந்தம்.

இராமனது சிவபூசை வான்மீகத்திலில்லையென்று வம்பளந்தார். “मन्त्रार्थस्य कृतं नमो नृसिंहकेश्यै” என்ற வாக்கியம் வான்மீகத்தி லுள்ளது. இதில், பிரபுவாகிய மஹாதேவர் எனக்கிங் கிப்பிரஸாதித் தார் என்று இராமன் கூறியவாய்மை வெளிப்பட்டது.

சிவபாஞ்சுடரை மஹாதேவர் என்று பிரஸ்தாபித்துத் தமக்கு அவர் பிரபுவென்றும், தமக்குப் பிரஸாதித்தாரென்றும் தாசாதி மகிழ்ந்துரைத்த வசன பங்கியை யோராமல் இவர்போயின் கூசசலை யொருவரும் மதியார். பிரபுவாகிய சிவசநிதியில் அவரது பாதசேவை செய்யும் (அவருக்கு ஊழியஞ்செய்யும்) இராமன் சிவபூசைசெய்தானென்றதையிழுக்காகக் கொண்டதென்னமதியோ? இராமாயணத்தி னுபப்ரஹ்மணமாக இதரநூல்களையாமதழுவுவோம். இராமாயணத்திற் சிவபூசை, பிலையென்று வீண்வம்பளப்பவர் வைஷ்ணவர்கள். இராமாயணத்திலில்லாத சிவனது குரங்கவதாரத்தைச் சாதிக் கழுந்து வதுபோல இராமாயணத்திலிருக்கும் இராமனது சிவபூசையைப் பேதிக்க முந்துவா நமதனபரும் அவரினதவநும. மஹாதேவசப்தத்தைச் சிதைத்து வருணபரமாக்கி அவனகாலில் வீழ்ந்தா னிராமனென்று கூறுவது அவருக்கு ஆசை. மஹாதேவசப்தம் வேறு ஸநதர்ப்பத்திலும் படிக்கப்படமுருகினறது. “ஸ்நாந்நாந்நாந்நாந்” என்று தொடங்கி “கூஸந்நாந்நாந்நாந்” என்று அறுமானிடம் இராமபத்திரர் பாதனுக்குத் தெரிவிக்குபபடி சொல்லியனுப்புகிறார். இந்த மஹாதேவசப்தத்தால் சிவ பாஞ்சுடரையே, இனிது விளக்கி அமமஹாதேவபிரஸாதத்தால் தாம் கிராமமாயடைந்த நனமைகளை இராமன் பிரகாசப்படுத்தியதாக ஏறபட்டது. மஹாதேவ சப்தம் இராமாயணத்தி லெங்கெங்கு வருகிறதோ அங்கெல்லாம் சிவபாஞ்சுடரையே விளக்குகின்றனர் வான்மீகிபகவான். இராமன்சீதையினிடத்திலும், அறுமானிடத்திலும் மஹாதேவப்பிரஸாதத்தையே தானடைந்தபேறுக்கூறியமகிழ்ந்தானாகையால், இராமாயணத்திற் சிவபூசையில்லையென்று பூர்வபட்சி யுரைத்த பொய்வாதம் துச்சமா யொதுங்கியதென்க. நிற்க.

வேறுதூல்கொண்டு இராமனது சிவபூசையைச்சாதிக்குஞ்சைவர்கள், அந்தப்பூசைக்கு ஹேதுக்கூறிய வராகபுராணத்தையுந் தழுவி, அதிற்பெறப்பட்ட வரதான பாஸுந்தையும் ஏனங்கீகரித்திலரென்று நமதன்பா கடாவெழுப்பினாரன்றோ? இவருக்குப் புத்திமாலினியம் அதிகம்போலும். ஒருவர் தனக்கதுகூலமானகாரியந் தேடுவார்களேயன்றிப் பிரதிகூலததிற பிரவேசியார். வானமீகத்திற்போந்த இராமனது சிவபூசையை இதரநூலகனகொண்டு நன்குவிளக்குவது ஆவசியகம். அவவாறு சாமபவாகள் செய்து மகிழ்கின்றனா. வராகபுராணம் சிவஸாவோத்தமத்தை யழிககுமானால், அதன் முகத்திலேனே விழிப்பார்கள் அப்பெரியோ? இராமன சிவபூசைசெய்ததுபோலச் சிவன் விஷ்ணு பூசைசெய்தாரென்று இவர்பிரமாணங்காட்டினு மிவரதமனோரத மொருவாறு ஈடேறும். அப்படிக்கின்றி (அவதாரங்கடோறு முன்னைப்பூசித்து உனக்குப் பெருமையுண்டுபண்ணுகிறேனென்று) சிவனுக்கு விஷ்ணு கொடுத்த வரத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறது அந்த இழவுப் புராணமென்று சாட்சிபகாந்தது இவருக்கு ஸங்கடத்தையே தந்ததென்க. ஒரு அமபட்டன வேதியனொருவனைப் பார்த்து எனக்கு நீர் கூவரஞ்செய்து என்னைப் பெருமைப்படுத்தக்கடவீர் என்று பிராத்தித்தான். அப்படியே மறுகாள் வேதியன் அமபட்டனுக்கு கூவரம்செய்து பெருமையுண்டுபண்ணினான் என்பதே நமதனபாது சித்தாந்தத்திற்கு நிதரிசனமாம். வேதத்தில் “ஈசானஸுரீ” என்றும், “ஈசானஸுரீ” என்று வகூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால், சிவபரஞ்சுடர் பிறரால தியானிக்கப்படுபவர் அல்லது பூசிக்கப்படுபவா என்றும் விஷ்ணுவானவர் அச்சிவபரமாத்மாவைத்தியானிக்கின்றவர் அல்லது பூசிக்கின்றவர் என்றும் ஏற்பட்டது. விஷ்ணுமூர்த்தி சிவத்தியானஞ்செய்கின்றவர் என்று கோஷிக்கும் வேதமுணர்ந்தார்க்கு அவ்விஷ்ணுவினது அவதாரங்களாகிய

இராமகிருஷ்ணதிகள் சிவபூசை செய்கின்றவர்களென்பதி லேனோ ஆசுவலகயுண்டாகும்? அமபட்டனுக்குப் பார்ப் பான கூவரஞ்செய்த யாணடுந தன்மானமழியின். அமபட்டனே பாரப்பானுகரு கூவரஞ் செய்து கிருதகி ருதயனுவான். விஷ்ணுவானவா சிவனைப் பூசித்து யாண் டுந தனது மானமழியா. விஷ்ணுவே சிவபூசை செய்து கிருதகிருதயராவரென்க. நமதன்பராவது அவரினத்துப் பணடிதராவது விஷ்ணுவைத் தியேயரென்று வேதப்பிர மாணங்காடடி இராமனதுசிவபூசையை ரஜ்ஞ்செய்யடும். சுருதி “ஓஷ்ஷீத்யை” என்றதுமாதிரி மன்றி “ஸீஷீ டுத்ரீத்யை” எனவும், “கூஸூஷீத்யை” எனவும், “ஹ்ருஷீத்யை” எனவும் பலவாறெழுந்தது சிவனானது தி யேயதவததைச் சாதித்தது. இவற்றை யுணர்ந்தால் இரா மாயணத்தில் சிவபூசை பெறப்படுவது அஸங்கதமென்று கொண்ட இவரது வலது துணிக்கப்பட்டொழியு மென்க. அநந்த சயனத்தில் விஷ்ணுவினது தகூஷ்மத்தத்தில் சிவலிங்கம். இராமேசுவரத்தில் இராமனுக்கு எதிரில் சிவ லிங்கம். பத்திராசலத்தில் இராமனது தலையில் சிவலிங்கம். இவ்வாறு சிவலிங்க மயமாய விளங்கும் இராமனது சைவக்காட்சியை நமதன்பர் பேதித்து விடுவாரோ? “உல கத்தோ டொட்ட வொழுகல் பலகற்று-உல்லா ரவிவிலாதர்” என்பதற்கிலக்காகிப் பரிபவ மெய்தாது சுகிப்பாராக.

பூர்வபட்சம்.

தேவாகள் அரக்கர் செய்யுந் துன்பத்தை உருத்திர மூர்த்தியினிடம் விண்ணப்பித்துக்கொண்ட காலையில, அ வ்வரக்கர்களை யாம கொல்லமாட்டோமென்று சிவன் கூ றினர். அதனால் அசசிவன் அதுமானாயப் பிறந்து அரக்க ர்களை யழித்தானெனல யாங்ஙனம் என்று சைவர் கடாவு வர். ஐயவிஜயாகளை அவரெடுக்கும் பிறவிதோறும் விஷ்ணு வேதோன்றி யழிப்பதாக வரங்கொடுத்திருப்ப துணர்ந்த சிவன் விஷ்ணு செய்யப்போகிற காரியத்தைத் தாம் செய்

வதில்லை யென்று கூறியது ஸஹஜம். சிவன் அரக்கரைக் கொல்லோமென்றது ஜயவிஜயர்கள் பிறப்பாகிய இராவண சூமபகர்ணாகளையேயன்றி யேனை யரக்கர் குழுவையல்ல. ஏனையரக்கர்களை யுடிகொல்லேமென்று சிவன் சொன்னாராலோவெனின், “மல்லார புயத்தச் சகேசனறன் வழியிலு தித்த வல்ரைக்கா, எல்லாப் பிழையுஞ் செய்தாறு மெனனை யடைந்தோ ராதலினால், கொல்லேமவரை யென நமையாற கொல்லுமுபாயங் களுமெல்லாம், வல்லோன றிருமா லெனறவர்க்கு மகைக பா ள விடைகொடுத்தான்” என்று கம்பா கூறியது சத்தியம். ஆயினும், இயற்கை யுருவத்தோடேகிக் கோராமல் வேற்றுரு வெடுத்து (அநுமானாயப்பிறந்து) அரக்காகளைக் கொன்றனன் சிவனென்றுணாக. தாங்கள் கொடுத்தவரங்களுக்கு மாறாக விஷ்ணு-சிவன் முதலாயினோர் வேற்றுருக் கொண்டு அரக்கர்களை யழித்தவியற்கை யென்க. இரணியனை நரசிங்கமாகத்தோன்றி விஷ்ணு வழித்ததும், சூரபதுமனை முருகவேளாகத் தோன்றிச் சிவனழித்ததும் உண்மை தூல்களிற் கண்டுணாக.

சித்தாந்தம்.

சிவன் அநுமானாயப் பிறக்கவில்லையென்று பிரபல யுக்திப் பிரமாணங்களால் மேல் யாம ஸ்தாபித்தோ மாகையால், அவ்வனுமான் அரக்கர்களை யழித்தது முதலிய காரியங்கள் சிவபரஞ் சுடரைச் சென்றடையமாட்டா. சிவன் அநுமானென்று யாமொப்பாமையால், இவரது நீண்ட (பயனில்) பிரசங்கததுக்கு விடையிறுக்கு மாவசியகக் கண்டில மென்க. நகுதிபகவான தமதமிசத்தா லொரு உருத்திரரை விடுத்து அநுமானாகப் பிறக்கச்செய்தது சுவேச்சை. விஷ்ணுவை இராமனாக விடுத்து அவ்விராமனை யதிட்டித்து இராவணனை யழித்ததஞ் சுவேச்சை. காணுங்கண்ணுகளுக காட்டிங் கதிரொளிபோலிருந்தியக்கும் பரமபுருஷனை விஷ்ணுவின் துள்ள முணர்ந்தியங்குவின்றவரெ

ன்று தூஷித்த பூர்வபட்சி மதுரைக்கு யாம் அதிகமாக வி
யசனப்படுகிறோம்.

பூர்வபட்சம்.

அதுமான் வாயுவின் கூறல வேகத்தையும் உருத்தி
ரமுர்த்தியின் பூரணமிசத்தால வீரம்-விசுவரூபம்-விசுவரூ
பத்தில் ஐந்துமுகம்-மூன்று கண்களையுந்தாங்கி வினங்கி
னன.

சித்தாந்தம்.

நமதனபர் அதுமானைப் பூரணமிசம்பூரணமிசம் என்று
பிரஸ்தாபிப்பது கல்வியறிவு போதாமையென்று யாம் ப
லவிடங்களிற் கூறியுள்ளோம். அண்டு மதனையே கொண்டி
டுக. இவா பூரணமிச மென்றதைச் சிலவிடத்தில் மறந்து
அமிசாவதார மென்றுங் குழறினர். இரண்டு விதமும்
அஸத்தேயாகையால, அவரெப்படி கூறுவதின மெமக
குப் பாதமிடலை. அதுமானைக்கு வந்த விசுவரூபம்-மூன்
று கண்கள் முதலியன சிவாவதாரத்தின விசேடமானால்,
கண்ணை கொண்ட விசுவரூபம்-வீரம், இராமன்கொண்ட
“ராமம் பூரணம் பூரணபூரணம் பூரணம் பூரணம்” என்ற உபநிஷத்
போதகமான சைவகோல மித்யாதிதனை இவர் எவ்வாறு
கொண்டு கூறுவா? ஈசுவரப் பிரஸாத மெய்தினோர்க்கு
ஐசுவரியயோக மென்னுஞ் சைவ நலங்கள் நிகழ்வது
ஸஹஜம். ஈசுவரப் பிரஸாத மெய்திய இராமகிருஷ்ணாதி
களிடத்தும் ஈசுவரப் பிரஸாத மெய்திய நந்திபகவானிடத்
தும், ஈசுவரப் பிரஸாதமெய்திய வாமதேவர், மங்கலவிகர்,
சௌபரி முதலிய சாம்பவமணிகளிடத்தும் விசுவரூபாதி
விசேஷ லம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன வெனல் சத்தியம்.
இவற்றையோராது அதுமானுக்கே அது சைவத்தின் பேரால்
வெண்ணி அவனைச் சிவாவதாரமென்று கூறத்தூணித்தது
ஸர்வாஸங்கத மென்றாக. விரிக்கிற் பெருகும்.

பூர்வபட்சம்.

விஷ்ணுவானவர் நரசிங்கமாக அவதரித்து இரணியனைக் கொன்றார், சிவன் சரபமாசவந்து நரசிங்கத்தை யழித்தனன். திருமால் கண்டபேரண்டமாக அவதரித்துச் சரபத்தைக் கிழித்தெறிந்தனன், சிவன் சர்வதோ முகமென்னு மவதார மெடுத்துக் கண்டபேரண்டத்தை யழித்தனன். திருமால் சாவதோபத்திர மென்னு மவதார மெடுத்துச் சர்வதோ முகத்தை யழித்தனன் என்று முறையே விஷ்ணு புராணங்களும், சிவபுராணங்களும் கூறுகின்றன. இவ்வவதாரங்களைக் குறித்து மந்திர சாஸ்திரங்களும் விரிவாய்க் கூறுகின்றன. இதனால், விஷ்ணுவுக்குப் பிறப்புண்டானது போலர சிவனுக்கும் பலபிறப்புக் ஞண்டாயிருக்கின்றன. இவ்வாறு பிறக்கத்தக்க சிவனைப் பிறப்பில்லாதவனென்றும், அவன் எப்படி அதுமானாய் பிறத்தல் கூடுமென்றுஞ் சைவராசன்கிப்பது நியாயமா? நரசிங்கத்தை விஷ்ணுவினது அவதாரமென்றபோது சரபத்தைச் சிவாவதார மென்றல ஏன் கூடாது?

சித்தாந்தம்.

இரணியன் தேவகண்டகளுள் அருள், அவனைத்தேவர்களிற சிறந்த விஷ்ணுவானவர நரமடங்கலாய்த் தோன்றியழித்தனர். அப்படியழித்தபோது அவனது மாபைக்கிண்டு, இரத்தத்தைக் குடித்தனா. அதனால் வெறிகொண்டு தன்னறிவுதப்பித் தேவர்கள்மேற் பாய்ந்து இயிச்சிக்குத் தொடங்கினர். அப்போது தேவர்கள் விஷ்ணுகர்வபஞ்சனஞய் விளங்கிய சங்கரனைச் சரணடைந்தார்கள். அந்தப் பரமதயாளு சரபமாய்வந்து, வெறிகொண்டு அங்குமிங்கு மலையும் விஷ்ணுமேற் பாய்ந்து ஊர்க்குருவியைக்கருட னடித்துக்கொண்டுபோவதுபோல, கீழே பறந்து வந்து காலினாற் கௌவிக் கொண்டு மேலே போய் உதறினர். நகங்களாற் பீறியத னாலுடல் பிளந்து தோலுரிபட்

டது. அதனைத் தேவர்கள்வேண்டலால் அரையிலுந் ததுக்
ரகித்தனர் அம்பிகாபதி. நரசிங்கன் இரணியனைக்கொன்ற
வெற்றி நரசிங்கதாபனியுபரிஷத்திலும், சரபமூர்த்தி நரசிங்
கனைக் கொன்றவெற்றி சரபே பாபநிஷத்திலும் முழங்கப்படு
கின்றன. பிரமாணங்களில் சிறுதபிரமாணம் வேதாந்தம்
அல்லது உபநிஷத்து. இதனின்மிக்க பிரமாணமொன்று
மில்லை. நமதன்பா மேலே காட்டிய புராணங்களும், மந்திர
சாஸ்திரங்களும் உபநிஷத்தின் காலின்கீழ்முகின. ந்ருவியம்
ஹதாபனியைப் பூர்வபட்சமாகக் கெழுநத சரபோபநிஷத்
தினமேல நமதன்பா பிரஸதாபிதத கண்டபேரண்டத்துக்கு
ஒரு உபநிஷத்துண்டானுலன்றோ சரபோபநிஷத்துப் பூர்வ
பட்சமாகும் ? சித்தாந்தமாய்கின்ற சரபோபநிஷத்தை யசை
க்க விஷ்ணுவா லும் முடியாதாகையால், பொய்யையெல்லா
முடைந்த கண்டபேரண்டம்-சாவதோமுகம்-சாவதோபத்
திர முதலிய கலபனைகளைக் கடைவீதியிற கொண்டுவந்து
விலைகூறியது விவேகிகள் காலின்கீழொதுங்கியது. நதிர
ராஸ்திரங்களில் கண்டபேரண்டாதி விஷ்ணுஸ்வரூப விஷ்
யம் நருநதுக்குங் கிடையாது. நரசிங்கம்-சரபம் இவைகளு
க்கு மாததிரமே மந்திரோபாஸையுண்டு. நிற்க.

நமது பூர்வபட்சியார் நரசிங்கத்தை விஷ்ணுவின்து
அவதாரமென்றபோது 'சரபத்தைச் சிவாவதார மென்றல்
ஏனகூடாது என்று கடாயிராரன்றோ ? விஷ்ணுவுக்கு நர
சிங்கப் பிறப்புநோந்தது பிருகு சரபத்தால். சிவனுக்குச்
சரபகோல முண்டானதற்கு ஏது வென்னை ? சிவானுக்ரஃத்
தால் நரசிங்கம் இரணியனைவென்றதைத் தனதுவெற்றி
யென்று கொண்டவகந்தையை யிரிக்கவே சரபகோலம் வெ
ளியாகியது. இதனால், நரசிங்கத்தைப்போலச் சரபகோலத்
தைஸாமானியமாகக் கருதிய வைஷ்ணவரறியாமைக்கு விய
சனப்படுகின்றனர் பெரியோர். சிவனானது சரபகோலத்தை
நரசிங்ககோலத்தோடு சேர்க்க வாசைப்பட்டநண்பர் கண்ட

பேரண்டம்-சாவதோபத்திரம் என்பவைகளையும் விஷ்ணுவ வதாரங்களிற் சேர்க்கவேண்டியது ஆவசியசுமன்றோ? அப படிச்சேர்த்தால், விஷ்ணுவினது அவதாரம் பத்தெனபது போய்ப் பன்னிரண்டுஎன்று பிரஸித்தியுண்டாமன்றோ?பத்து க்ருத்தான் பிருகுசாபங் காரணம். எஞ்சியவிரண்டிகருமயா ருடைய சாபங்காரணம்? இவ்வாறு அலக்கன்படுங் கண்ட பேரண்டாதி அவதாரக்கதைகள் ஸாதுக்களுக்குத் தியாஜ்ய மென்க. சரபகோலத்தைத் தேவாரமெல்லாந் துதிக்கின்ற ன். கண்டபேரண்டாதிகளைத் துதித்தவோர்பாடல் நாலாயிர த்திற் கிடைக்குமா ! இரணியனைக் கொன்றகதைககு நாலா யிரத்தில் ஏராளமான பிரமாணமுண்டு. இவ்வாறு கதியிழந தலறும் பூர்வபடசியார ஏனில்வபத்தபஞ்சாங்கம்படிக்க முந் தவேண்டும்? ஆஞ்சநேயாவதாரவைபவம கூறுகிறேனெ ன்று பீடிகைபோட்டு எத்தனையாபாசங்களை இடையிறகொ ண்வெந்து கொட்டியளக்கிறார்? “அரகோதண்டகண்டகன்” என்று சந்தடியோடு சந்தடியாக ஒன்று றுழைத்தார், இவ் வஸங்கதத்தை யெழுதி என்னவாரிக்கொண்டார்? சிவனு டைய வில்லை இராமனொடித்துவிட்டானாம். இவர் இவ்வாறு எழுதினமையால், யாம் “விஷ்ணுபுஷ்கர்வபஞ்சனன்” எனவொ ன்று எழுதிவைத்தோம். இன்னு மெழுதுவதென்றால் எண்ணிறந்தனவுள. நிறக.

இவரது கண்டபேரண்டாதிகள் வெறும்பொய்யென் பதற்கு வேறு நியாயமுங்கூறுகிறோம். விஷ்ணுபகவான் எதி ரிக்குத் தெய்வம். சிவபெருமான் எமக்குத் தெய்வம். இருவ ரும் இரண்டு தெய்வங்களை யொப்பினும் உண்மையி லிரண்டு தெய்வங்களிருக்கமாட்டா. இவருள், விஷ்ணுவாவது, சிவ னாவது, இரண்டுமொழிந்த வேறு ஒரு பொருளாவது தெய்வ மாகநிலைத்தல்வேண்டும். இப்போது யாம் (காரியம் முடிய வேண்டியதற்கு) விஷ்ணுவையே தெய்வமென்று ஒப்புகி றோம். விஷ்ணுதெய்வமானால், தான் நரசிங்கவுருவெடுத்த

பின்னாச சரபநீதான்றித் தன்னைஜமே என்று தெரிந்து
கொண்டிருக்கும் சரபத்தால் ஜாடப்படுவது தெய்வமுமாகா
து. அந்தச் சரபத்தைத் தான் கண்டபோண்டவருவெடுத்து
அதன்பின்னரழிப்பதாகவுந் தெரிந்துகொண்டிருக்கும் அந்
தக் கண்டபோண்ட வருவத்தைச் சாவதோமுகந்தோன்றி
அதன்பின்னா ராமுலமாக்குமென்றும், அதன் பின்னர்த்
தான் சாவதோபதிரமாகத்தோன்றி அந்தச் சாவதோமுகத்
தையும் அழித்தல் நிஜமென்றுந் தெரிந்துகொண்டிருக்கும்.
உள்ளபடியே இந்தஸம்பவங்களை யெல்லாமறிந்துகொள்ளத்
தக்க வொருதெய்வத்துக்குப் பினகேடுகளவரஹேதுவிலலை.
இவர்கூறிய அவதாரமுறைமையும், சண்டையழிவுகளும்
ஸாமானிய ஜீவதாமம் இவ்வஸங்காத்மவாதத்தை யாமொ
ப்பவிலையாகையால், விஷ்ணுவின் கதியைச் சிவனிடமு
மேறிய விவரதுபிரசங்கம எமது காற்கடையின்கீழ் மொது
ங்கிபவாறிக. ஜீவன்கள், தேவாசுரமனுஷ்யமிருகாதி பல
ஜநமங்களிலுழலும். விஷ்ணுவாகிய ஜீவன் தேவன், இராணிய
னாகிய ஜீவன் அசுரன், இராமனாகிய ஜீவன் மனுஷ்யன், வராக
மாகிய ஜீவன் மிருகம். இந்த ஜீவபேதங்களை யியக்கிநடத்து
பவர் பதி இவரே பசுபதியென்று வந்திக்கப்படுவா. அவவாறிய
யக்குங்கால் அவ்வச்சீவர்களது கன்மாறுகுணமாகச் சுகது
க்கங்களையுட்டி யுபகரிப்பர். சுகம் அவரது அதுக்கததாலும்
துக்கம் அவரது நிக்ரகத்தாலும் ஜீவர்களுக்கு ஸம்பவிக்
கும் இனி விஷ்ணுமூர்த்தி ஒருகௌவமான ஜீவன் இந்த
ஜீவனுக்குப் பத்துபிறவிகள் காமததால் வாய்த்தன. அப்
படி வாய்த்தபோது, பதிகில் ஆறுபிறவிகள் நிக்ரஹத்தையு
ம், நான்குபிறவிகள் அதுக்ரஹத்தையுந் சிவபெருமானு
லடைந்தன. நிக்ரகமெய்திய ஆறுஜநமங்களில் நரசிங்கமொ
ன்று. இந்தநரசிங்கத்தையே துக்கியுயரவைக்கப்பாக்கிறார்
நமதன்பர், இதனமானத்தைக் கைக்கத் தலைப்பட்டதுபோல
மீன், ஆமை, பன்றி முதலிய உருவங்களைச் சிவன் அழித்த
போதும் மேலுக்குமே வினனுமவைகளுக்குப் பிறவிகளைக்

கூட்டி வெற்றிப்பாட்டைத்தாபியாது இவரும், இவரினத் தவரு முறங்கிக்கிடப்பதென்னையோ? இவ்வுண்மையுணர்ந்தபேர் சிவசரபத்தை வந்தித்து உயயுநெறி தேர்வென்க

இவரது நரசிங்கத்தை யாம பசுவென்று கூறினோம் பசுவானால் பூணத்வமதற்குணடாகுமா? இரணியன பொருட்டுத் தூணிபிரந்து தோன்றியதால், பதியெனபதே சிறக்குமெனின், அதுகூடாது. ஏக்காலத்திலெவலாவிடத்தும் ஆவிரப்பவித்த காட்சியை இவரது பிரசங்கம் தாபியாமையால், நரசிங்கக்காட்சி பூணத்வத்தைச் சாதித்துக்கொடுக்கமாட்டாதென்க. வில்லடி - பிரம்படிகளைத் தாங்கியும், யோகிருந்தும், திருக்கண்கள் மூடப்பெற்றும் உலகமுழுதும் தமதியக்கத்தை விளக்கிய சிவபரஞ்சடரினது பூணத்வத்தை யோசித்தடங்குக. நரசிங்கம் தம்பத்தின் முளைத்ததும், கண்ணன் கோபிகைகளில்லந்தோறுமிருந்து நாரதருக்குக் காட்சிகொடுத்ததும் செளபரிமுனிவர் தமது மனைவியரிவலந்தோறுமிருந்து அவ்விடங்களிலவந்த மாமன் மாமிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்த பண்பினையே நிகர்க்கும். இவ்வரியபேறு சிவாநுக்ரகத்தால் ஜீவாகளுக்குப் பிராப்தமாகத்தக்க ஐசுவரியயோகமாம். சிவாநுக்ரகத்தைப் பெற்ற ஜீவர்கள் சிவனைப்போலவே தோற்றம் - செய்கைகளைக்காட்டிப் பிரவாத்திக்கினும் விசேட அறிவுடையாகரு உண்மை வெளியாமென்க. “மாலயனாதிபசுக்கள் கடவுளா, போலிருப்பாரவருந்தீபற, போற்றும்பதியாகாருந்தீபற” எனபதனுநுத்தெளிந்திடுக. இனி “శ్రీరవిషுః పశవః | దేవాః పశవః శ్రీశ్రీయశేషశ్రీశ్రీన్య | దయః పశవః శ్రీశ్రీ రుద్రః పశూనామధిపః | శ్రీశ్రీశ్రీయశేషశ్రీః” என்னுஞ் சைவபுராண வசனமும் பசுக்களைப் பார்முறித்து விளக்கின. இவ்வுண்மைதெனியாமல இவா பரம்பொருளாகக்கொண்ட நரசிங்கனைப் பிரதிபாதிக்கும் ந்ருசிம்ஹதாபனியில், “సహజావ ప్రజాపతిః” என்று ரம்பித்து, “ప్రథమం హంజాన్తర్యాత్” என்று முடித்து, அந

[illegible]

இவ்வபணம்தரத் தன் மிவ்வளவிலமையாமல சிவனுக்குப்
பிறப்புண்டென்பதைச் சாதிக்கிறேனென்றுகாசிகாண்டத்தி
விரணமிபாடலகளொழுதிற் கண்சாமபிஷா, அவைவருமாறு:

‘எளிதே வழங்கெறி முததலைச் சூலவே லேந்து
கருணை யனகடல் குறுங்கை கோட்டிமென் கமலத்
தாசு ருகருந் பண்ணவன் நியானமாற் றுழியிற்
புருவ காப்பணிற் றேன்நின்ன் பூவையோ பகைய்’

46 கொழுதி வண்டியிர் கொன்றையான் ஞேன்றிய பின்னர்
 'அழுத லாலவற் குருத்திர னெனும்பெய ரமைந்த
 துழுது தேனின முண்டிங் தாமரைக் கிழவன
 ஞெழுது மங்கையோர் பரசின நோக்கினன் றுணிவான்."

இந்தப் பாடல்களில் சிவனழுதாரென்றும், அவருக்குப் பிறப்புத்துணியப்பட்டதென்றும் நமதன்பர் கொஞ்சி

யுரைத்தார் மாயா சீதை வெட்டுண்டு மாயந்தபோதமுதவ
 னும், ஜலநதரனபெண்டைக களவிற்புணர்ந்ததனால் தனது
 கற்பழிந்ததென்று மானமபொறு துயிர் துறந்த அவனது
 பிணச்சாப்பரின்மே லீடுகாட்டி மசெனது புரண்டமுதவனு
 மாகிய இவரது விஷணுவின் கதியை யோராமல் எமதப்பன
 முகையை யிழிபொருளிற கூறவந்த தென்னமதியோ ? அந்
 தப்பாடல்களில், “சுருணையங்கடல-குறுகைகோட்டி - (பிரமன்)
 தியானமாற்றழி (அவன்) புருவநாபபணிற் றேன்றினன் பூவை
 யோர் பங்காய் - தாமரைக் கிழவன் தொழுது மங்கையோர் பாக்கை
 நோக்கினன்” என்றமைந்தவமைதிகளை இவ்வன்பா சோதூக்
 குவாராக இவரது அபிமதம் சிறக்கவேண்டின, “சுருணையங்
 கடலமுதன் - குறுகைகோட்டியமுதன் - பிரமனது தியானந
 தில் அவன் புருவமுத தியிறேன்றியமுதன் - இடப்பாகத்திலெழுந்
 தருளிய பூவைகாணவமுதன் - தாமரைக்கிழவன் றொழுது வாழ்
 த்தவமுதன்” என்று விரித்தியுரையெழுதி விவேகசூடாமணி
 யாய் வெளிப்படுதலவேண்டும். மேற்பிரயோகங்களுமுதையை
 த்தாரதது மியலபினவாயமைநதுகிடத்த லறிஞாக்கு விளக்க
 ம. பிறமுதையைத் தவிர்க்கவேயன்றோ சுருணைததுமபுவது ?
 குறுகையுடையான அமுதிடல் யாங்கனம் ? பிரமனது தி
 யானத்தில, தியாதாவாகிய அவனுக்குத் தியேயவஸ்துவாய்
 அவனது (தியானஸ்தானமாகிய) புருவமுதத்தில ஆவிர்ப்பவி
 த்த வமலமூத்தியி னமுதை இழிவேற்பது யாங்ஙனம் ?
 தியானிககிறவன் குறைவுடையவனாவன. அந்தக் குறைவை
 யகற்றுதலே தியேயமூத்தியினதுதன்மை. அத்தன்மையமு
 கையாயெழுமானால், அது பரப்பிரயோஜனத்ததாம். எம
 தப்பன் ஞானசம்பந்தனமுதருளியதை “கேதநெறி தழைத்தோ
 ங்க மிருகசுவத் துறைவினங்கப்-பூதபாம் பரைபொலியப் புனிதவாய்
 மலாந்தமுத” என்று விளக்கினா பெரியோர். இதுபோற
 கொள்ளாக்காற் றுமரைக்கிழவன் மங்கையோர் பாக்கைத்
 தொழுதிடல ஸம்பாவிதமோ || மங்கைபாக னமுதபோது
 மங்கையேனோ அழாளாயினள் ? தியானமாக்கத்தி லுபாசிக்

[illegible]

“அழுதா னுருத்திர நென்றயமா வினதுன்பப்
பழுதா விரங்குதலும் பண்பா - அழுதானே
வேறெருத்தன பெணடை விரும்பி யிடிகாட்டில
மாறுரைத்தாய நீயே மகி”

என்னு மிதனே யாம செயத “சிவததவசிந்தாமணி”யிற்
காணா, இந்த நூல் பிள்ளைப்பெருமானைப் பங்காா செயத
“பரபரிம விவேகத்தை” யழித்த பாசுபுதாஸ்திரமென்ற
திக.

இன்னுங் கொஞ்சமுரைக்கின்றோம். சிவனமுதலுதன
பொருட்டழகையானால், அது அவருக்குக் குறைவு தியே
யராகத் தியானத்தி லுதித்தவாக்குத தன் பொருட்டழகை
செல்லாது பிறாபொருட்டான அழகை அதுவெனவே
சிறக்கும். அழகை பிள்ளையமுதபோது தாய கண்டிரங்குத்
லும், தாயே தனது துன்பத்தாலழகலுமென இருவகைத்து
ரண்டெம் பெருமானமுதது பிள்ளைநோய் கண்டு தாயமுதது
போலாம். பிரமன சிருட்டித்தொழில் தனக்குக் கற்பிக்கவே
சிவனைத் தியானித்தனன். இன்னுஞ் சிருட்டி. தொலையவில்
லையே. உயிர்கள் மலவலிமேலீட்டாற படுத்துன்ப மினு

மொழிந்த பாடினலையே யென்றிங்கின்மையே அவரதழுகையாம். பிள்ளையினது கோயகண்டு தாயமுதது அஞ்ஞானத்தால். உயிரகளது மலவலிகோக்கிச் சிவனமுதது மெய்ஞ்ஞானத்தால். நித்திரை - அஞ்ஞான நித்திரை ஆந்தநித்திரை யென்று விளங்குமாறுபோல இதனைக்கொள்ளத்தக்கது சிவபரஞ்சுடா தனது திருக்கண்களினின்றுஞ் சிந்திய நீர்த்துளிகளே நுதராக்கமாசு முனைத்தனவென்று ஜபாலாதிசுருதிகள் கூறுமுணமையும் இதனை நிறுத்தும். விரிககிற்பெருகும்.

இனி யெமது உமாநாதன பிரமனது நெறறியிலாவிர்ப் பவித்ததைச் சீவாகள் ஜநமபோலக்கொண் டிங்ஈதமபேசவந்த இழிவுரைக்குஞ் சிறிதிறை தநதொழிப்பாம். இவா காடடிய பாடலகளில, பிரமனது புருமத்யஸ்தானத்தில, (அவன தியானித்தபோது) கருணையங்கடல குறுககை கோடடி மங்கைபங்கனாயத் தோன்றினன் என்று வெளிப்படையாகத் தியேயவஸ்துவினிலக்கணத்தை இனிது போதித்திருக்கவும், இவர் அநயதாகிரகித்தது அவற்றின் பொருள்விளங்காத காரணமேயாம். இவரது மதத்தில் தியேயவஸ்துவினிலக்கணம் பெறப்பட்டவாறில்லை நாராயணோபநிஷத்து இவரது விஷ்ணுவை “ஸுயஸுயஸு” என்று சோப்படுத்திவிட்டது. சிவனைத் தியானிக்கின்றவன் என்பதே அதன் பொருளாம். காசிகாண்டம் பிரமனைக்கூறியவாறு நாராயணோபநிஷத்து விஷ்ணுவைக் கூறிவிட்டது. தியாதாக்களது ஜநமரணதுஸ்தரங்களைப் போக்க வெழுக தியேயவஸ்துவினது ஆவிரப்பவததைப் மோர் ஜநமென்று துணிந்த பண்டிதரது மதுகைக்கு நாராயணனே கூலிகொடுக்கத்தக்கவன். மலவலிகொண்டு பிறக்குமோர் ஜீவன் கருணையங்கடலாய்ப் பிறக்குமோ? குறுககைகோட்டிப் பிறக்குமோ? மங்கைபங்கனாய்ப் பிறக்குமோ? பிரமனது தியானஸ்தானத்தில் தியேயமூர்த்தியாய்ப் பிறக்குமோ? தாமரைக்கிழ

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம் ௩௭

உன் தொழுதுவாழ்த்திடப் பிறக்குமோ? இவ்வாறு விய வஸ்தையுண்டாக விசாரியாததோஷமே நமதன்பரை அஸை காத்தமவாதத்திலிழிந்து அலலஹச செயதது இனியே னுஞ் சோதேடிக் கொள்வாராக

இவரெப்படியாவது இராமனைக் கணாயேறறப பாக்கி ரூர். அது முடியாதகாரியம் ஏனெனின், “மாதாவதரத்திற் றங் கியுதித்த இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள்போன்ற தன்று பிரம னது நெற்றியிலெழுந்த உருத்திரமூர்த்தம் எனில், விஷ்ணுவின் து திருவவதாரங்களையாவமே அயோநிஜம் - அபிராகருதம்-கல்சரோ ணித சம்பந்தமன்று, இச்சாமாத்திரையாண்டிருந்த ஜோதிசொருபம்” என்று பிரசங்கித்ததுச சில பிரமாணநதேடியொப்படைத்தார அநதப் பிரமாணங்களைப் பின் விசாரிப்போம். இப்போது இவரது நியாயபாசவன்மையைச் சிறிதெடுத்துக் காட்டுவோ ம். சிவன் பிரமனது நெற்றியிற் றேன்றியது இராமகிருஷ் ணாதிகள் காப்பயோநிசம்பந்தம் பெற்றதுபோலாமோவெ ன்று இவரையாசங்கை யெழுப்பிக்கொண்டு இராமகிருஷ்ணர் கள் அயோநிஜர்கள், அவர்கள் அபிராகிருததேகிகள் என்று கூறி மகிழ்ந்தாரா. முதலிலே தோஷங்கூறிய சிவனாது அவ தாரத்தை இப்போது கௌரவமாக வொப்பியவாறெனனை? “ஸ்ரீராமபிரான கோசலாதேவியின் நெற்றியில் அவதரித்தனன்” என்று இவர் பிரசங்கித்திருக்கிறா கோசலையின் முகத்திற் பிறந்தான் இராமனென்று தீதடிய நவீனசித்தாந்தம் நிலைக் கலையன்றோ பிரமன முகத்திற் பிறந்த சிவனை இப்போது லேசாக விட்டுவிட்டார்? இவரது பாரபட்சமான சமாதான த்தால் எமது சிவபரஞ்சடாமே சிவரேற்றிய தோஷமிறங் கியதே யன்றி இவரது தெய்வத்துக் கிவரேற்றிய கௌரவம் நிலைபெறவில்லை. இராமனைப்பற்றிய நூல இராமாயணம். இதிலு, இராமனுக்குக் கர்ப்பயோநிஸம்பந்தங்கள் கண்டா கோஷமாய முழங்கப்படுகின்றன. பிரதானமாகிய வானமீக த்தின மாதிரமேயன்றி வேறு ராமாயணங்களினும், நம தன்பருக்குப் பிராணபதமாகிய தமிழ்ராமாயணத்தினும்

(கம்பராமாயணத்தினும்) இராமன் பிறந்தவிடம் கோசலையின் நெற்றியென்று காணப்படவில்லை. இத்தனை நூல்களின் கண்ணையும் மறைத்துவிட்டு நமதன்பா கண்கட்டிவித்தை காட்டியது எங்ஙனே நிலைக்கும்? சிவன் பிரமனது நெற்றியிற்றோனறினன். இராமன் தசரதனது நெற்றியிலேன் பிறக்கவில்லை? பெட்டைமுகத்தைத் தேடிக்கொண்டது பெருமையோ? பிரமன் முகத்திற் பிறந்த சிவன் அவனுக்கு அதுக்காம பண்ணிவிட்டு உடனே மறைந்தனன். இராமன் உடனே மறையாமல் ஆகாரம் - நித்திரை - மைதுனங்களைத் தாங்கியதுபவித்தது, சதருபயத்தாம் குரங்குகள் காலையெல்லாங்கட்டிக்கொண்டழுது காடுமேடெல்லாந் திரிந்து சரயுநதியில் வீழ்ந்திருந்து முடிவுபெற்றவாறென்னை? இதற்கு மத்தியில், பூதங்கொண்டுவந்து கொடுத்த பாயசக்கதை போகுங் கதியென்னை? நமதன்பாது பிரசங்கத்தால் இராமன் முக்யமாயக் கோசலை மகனாகிறான்; அவள் கணவனையது சரித்து தாசரதியுமாகிறான். இவ்விருவா மகனாவதோடு பூதத்தின்றிருமகனுமாகின்றான், இவ்விடத்தில், செரிக்காதவிஷயங்களைப்பெல்லா மேற்றிச சிந்துபாடினால் யாவ ரங்கீகரிப்பவர்? இதனால் சிவனாது தோற்றம் போன்றது இராமனது தோற்றம் என்ற வழுவாசகம் ஜீவிக்க இடம் பெறுதழிந்தது. இராமனுக்குப் பெட்டைமுகத்தைக் காட்டியதுபோலக் கிருஷ்ணனுக்கு மொன்று காட்டாமல் வாய்பொத்திக்கொண்டாரி தென்கொலோ? கிருஷ்ணன் காப்பயோநிகளைப் பெற்றப பிறந்திடல தோஷகரஸ்தமாகாதுபோலும். சிவன் பிரமன் முகத்திற் தேவியோடாவிப்பவித்ததுபோல இராமனுந் தேவியோடு கோசலை முகத்தில ஏன ஆவிப்பவிக்கவில்லை? இராமனது தேவி யா முகத்திலாவிப்பவித்தனன்? அவளுக்குக் கர்ப்பயோநிசமபந்தங்கள் தோஷகரஸ்தமாகாதுபோலும். இப்படியே விஷ்ணுவின்து ஏனையவதாரங்களின் காப்பயோநிஸம்பந்தங்களுக்கும் நமதன்பா கதி காட்டுவாராக.

இனி இவர் தேடியபிரமாணங்களைச் சிறிது ஆராய்வாம். இராமனது அவதாரம் அயோநிஜம்-அப்ராகிருதம்-சுக்லசுரோணிதசம்பந்தமன்று - சோதிசொருபம் என்று கூறிய பிரமாணங்கள் இதுவழியிற் போந்தனவாம்

“இராமபரத்வ நிர்ணயோபநிஷத்த
இராம ப்ரஹ்மோபநிஷத்த
ப்ரஹ்ம நிர்ணயோபநிஷத்த
இராமதாரக ப்ரஹ்மோபநிஷத்த
தத்வ நிர்ணயோபநிஷத்த
பாசமார்த்தோபநிஷத்த
மங்கிரஸாரப் பிரகாசனம்
சதுர்வேதசிகை
இராமதாரகோபநிஷத்த.”

என்று கோவையாக அசத்வாக்கியங்களைத் திரட்டி இவருக்கு எழுதிக்கொடுத்தவனயாவனோ அறிபேம். அவன் வார்த்தையை நம்பி இவர் மதிமோசம போயினார். உபநிஷத்துக்கள் நூறறெட்டென்று வைதிகாகள யாவருமொபபியிருக்கிறார்கள். அந்த நூறறெட்டுபநிஷத்தம் தெலுங்கு-கிரந்தம்-நாகரமென்னுமெழுத்துக்களில் அச்சிடப்படடிருக்கின்றது. இந்த வுபநிஷத்துக்கோவையில் பூரவபட்சி யெழுதிக்கொண்ட வுபநிஷத்திலொன்றுங் காணோம். இவரொருகால ஆயிரத்தெட்டுபநிஷத்துக்கோவையில் அவை யிருக்கின்றனவென்று வாதிக்கலாம். மத்வர்கள் “ததுத்தம் காட்டராயணே - ததுத்தம் மாட்டராயணே” என்று தங்கள் நூல்களில் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவைபோலவனவாகவே இவையு மொதுங்கும். ஆயிரத்தெட்டுபநிஷத்துக்களடங்கியஒருபநிஷத்து ஏட்டுப்பிரதி இப்போது கிடைக்குமா? ஒரு பிரதி மாத்வன் காட்டியதாகக் கொள்வோம். அதில், சைவ ஸ்மார்த்த வைஷ்ணவர்கள் கொண்டாமே பெயர்களில்லாவிட்டால மாத்வனது பிரதி பொய்யென்று தள்ளுவார்கள். இப்படியே தத்தமக்

சூரிய உபநிஷத்தின் பெயர்கள் காணாவிடின், சைவன் காட்டிய பிரதியை மற்றையரும், ஸ்மார்த்தன் காட்டிய பிரதியை ஏனையோரும், வைஷ்ணவன் காட்டிய பிரதியைப் பிறரும் பிரகூடபதமென்றொதுகுகுவார்கள். இவ்வெல்லாமதஸ்தருமொப்பக்கூடிய வொரோவிதமான (ஆயிரத்தெட்பெநிஷத்துக்களடங்கிப்) பிரதிகளைத் தனித்தனி யொவ்வொருவருங் காட்டிச் சபையேறமுடியாது. ஸாவஸம் பிரதிபந்மமான உபநிஷததுக் கோவையிற காட்டமுடியாத பொய்யுபநிஷத்துப் பெயர்களை இந்தப் பூர்வபட்சியா பிரஸ்தாபித்து விட்டதனாலேயே எம்மனோ பிரயிபார்க்க. இராமனுக்கு ஏற்றமுமுண்டாகாது. பூர்வபட்சியினது தலைவனேவும் நிமிரப்போகிறதிலை. நூற்றெட்டுபநிஷததுக்கோவையோ ஸாவஸம்பிரதிபந்மமாய வைதிகாயாவரிடததுங் காணப்பட்டுப் பூஜ்யமாய் வழங்கப்பட்டி வருகின்றது இதில, “இராமதாபநியுபநிஷத்து - இராமஹஸ்யோபநிஷத்து” என்று இராமநாமங்கித்ததோடு இரணடுபநிஷததுக்கள் பிரகாசிக்கின்றன. இன்னும் வைஷ்ணவோபநிஷததுக்கள் பல இருக்கின்றன. இவற்றுளொன்றிலேனும் இராமன் கோசலை யின் நெற்றியிற பிறந்தானென்று பொய்யுபநிஷதம் செய்ததிலை. அன்றியும் உபநிஷததுக்களுக்குப் பொருளுரைக்கவேண்டியது உபபரஹ்மணங்களைக்கொண்டு. இவருதகரித்த உபநிஷததுக்களுக்கு உபபரஹ்மணமான புராணேதிகாசங்கன் யாவை? ஒரு புராணத்தினும், இதிகாசமாகிய பாரதராமாயணங்களினும் பெறப்படாத கோசலை நெற்றியை இராமனுக்குப் பிறப்பிடமாகப் பொய்யுபநிஷதது பொங்கிவழிந்த பூர்வபட்சி வித்வசபைகளி லினி யெப்படித்தலைகாட்டுவாரோ தெரியாது. இராமனுக்கு உதிஷ்டானமாகியவிஷ்ணுவை வேதமானது “ஊக்ஷ: ஸா: ஸ்யூ:” என்றும், புராணமானது “ஸ்யூ: ஸ்ம: ஸ்யூ:” என்றும் பண்டிதபாமரஞ்ஜிதமாய்க் கூறியிருக்கும்பகுதிகளை மறுப்பா

ரிலலை. பிரத்யக்ஷசுருதியாதிகள் விஷ்ணுவைப் பிரகிருதி யென்றும், “ஐஃஷ்நாஃ” என்றும் பிரகாசப்படுத்தியதுணர்ந்தவர்கள் இராமகிருஷ்ணாதிகளை அப்பிராகிருதவிக்கரகங்கள், சுக்கிலசுரோணித பரிணாமதேகமெய்தாத ஜோதிசொருபர்கள் என்று எங்ஙனோ ஸ்தாபிக்கத்துணிவார்கள்?

இனிச் சிவபரஞ்சுடரை வேதாதிகள் “அஃய்யம்” என்றும், “அஃய்யம்” என்றும் பிரகாசப்படுத்தின. சுவேதாசுவதரம் “நந்த்யூஷ்யூஷ்யூஷ்யூ” என்று தொடங்கிச் சிவனாரது பிறப்பினமை முதலிய பதிதாமததை நனகுபரிஷ்கரித்தன. ஆனரோராட்சிகளெண்ணிலவேனும் ஸ்ரீ காளமேகம்புலவா “பிறப்பிறப்பிலே” என்று சிவனருக்குஞ் சிட்டுக்குருவிக்கும ஸாமயாதிசயங்கூறிக் களிப்பித்தனா. சிவனருக்குப் பிறப்பு-இறப்பு இல்லையென்றும், சிட்டுக்குருவிக்குப் பிறப்பு இறவாணத்திலென்றும் பொருள்விளங்கவமைத்த அருமைபை அவா விஷ்ணுவினிடம் ஸமாததித்திருநதால நமதன்பரைக் கையிற பிடிக்கலாமா? இனி விஷ்ணுவின்கதிமைப் பராங்குசமலையதேவரென்னும் பணடிகா பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“பிறப்புண்டென்பதற்கு ஸ்ரீஜயநதிசாட்சி, பெருஞ்சமுசாரமுண்டென்பதற்கு மறப்பில சேதசாட்சி மரணமுண்டென்பதற்கு வனவேடன சாட்சியுண டிதவாய்மையே” எனனுமிதனை மறுக்க யார்தாம்? சிவனா பிரமணமுகத்தி லாவிப்பயித்ததைக் காமாதினமான வொருபிறப்பு என்று கொண்டால், அந்நப பிறப்புக்கு இறப்புக்கூறவேண்டும. அவா செத்தகதை கேட்டிருந்தால வாய்திறக்கட்டும. இராமகிருஷ்ணாதிகள் செத்தகதைகள் ஜகத்பிரஸித்தம். நரசிங்கம் சரபத்தாலழிந்ததுபோல மீன-ஆமை-பன்றியாதி அவதாரங்களும் கணபதி-சுப்பிரமணியர்-பைரவர் முதலிய சிவஸ-உறுக்களாலழிந்தன. (சரபத்தையழிக்க நமதன்பர் கண்டபோண்டத்தைத் தேடியதுபோல மத்ஸ்யாதிகளையழித்த சிவமூர்த்

தங்களுக்கும் இடர்விளைக்கத்தக்க விஷ்ணு அவதாரங்களை ஏதேதேடி யொப்படைக்காராயினர்? நர்சிங்கத்தின றேலே யுரித்துத் தரித்ததுபோல மீனிளது கண்ணைப் பிடுங்கியும், ஆமையினது ஓட்டைப்பறித்தும், பன்றியினது கொம்பையுடைத்தும், திரிவிகிரமனது முதுகெலும்பை முறித்தும் சிவனார்தரித்திருக்கும் அடையாளங்களைக் கண் டேயன்றோ “வ்ஹ்ஸுஸுஸுஸுஸுஸு” என்று மேலோரா து தித்தனா.

இதனையே இரட்டையர்கள தமதுதெய்வீகவுலாவில “துன்னெனவே யாழிபுஞ்சோழகளைச் செறறிமீன-கண்ணையு கிராற்களைந்தவரா, கண்ணனார்-ஆமைவடிவநதனினு மாநிவராகநத னினு-மாமுதுகோட்டைக்கரத்தால வாங்கினரா, தாமறையும் பேசரிய சிம்புளாயப் பேராட்களையடுங்-கேசரியை வளளுகிரா த கீண்டவரா” எனவும், “படிவின முழுதளநதமாயன முது கெலும்பைச்செந்-ரெழுகவே வாககினா வேறுனடோ” என வுங்குறிச் சாஸநமபண்ணினாராகள. இவைகளுக்கஞ்சு கதி கூறவகையறியாத பூர்வபட்சியாருக்கு இன்னுமொன்று சொல்லுகிறோம்.

என்னெனின, பிறந்து சாகிற வாழ்வினையுடைய விஷ் ணுவின்கதையை எமது பராங்குசமலகையதேவா பின்னு மு ரைத்திருக்கின்றனா. விஷ்ணுவை யாரோ ஸமஹாரமுாத்தி யென்றார்களாம. அது சகியாமல “குறத்தால் முனபெற பத்தப் பிறவியிலுங் கூற்றன்வநது-வநது தன்னுயிரை, மிகப்-பறிக கொண்டேபோகும் அரியே கொலவானென்றால் பதியிலயாரசுழார் குண லேனே” என்று கூறிய அருமையே அதுவாம. இவைகளை யோசிக்கும் ஸாதுக்கள் பிரமனது நெற்றியிற் றேனறியது சிவனுக்குப் பிறப்பாகாதோ என்று தொடுத்த வாதத்தின் முகத்தை இனிச் சுட்டெரிப்பது அருமையோ? சிவனார் பிரமனது நெற்றியி லாவிர்ப்பவித்தா ரென்பதனுண்மையை இனிச் சிறிதுவிளக்குவாம்.

ஆதித்யபுராணம் “சூர்யசேவஸ்துபவ்யம், சூர்யஸிவஸ்து
 சஞ்சலம். சூர்யஸிவஸ்துபவ்யம்-சஞ்சலம்” என்னும்
 வசனத்தால், ஹேபரமசிவா! தேவரீ! எனக்குப் புத்திரராக
 வரக்கடவீ! என்று பிரார்த்தித்து, உமமுடைய மாயையால்
 மோகிதனாகியபான் உமமைபபரமசிவனென்று தெரிந்துகொ
 ள்ளாமலிருக்கிறேன் என்று பிரமன் விண்ணப்பஞ் செய்து
 கொண்டானென்று பெறப்பட்டது அதற்கு “உபசாரஸ்து
 ச-ஸ்துபவ்யம்” என்னும் வசனத்தால் உனக்கு நான்
 எனது அமிசத்தால் புத்திரனாய்வருகிறேன் என்று பரமசிவ
 ன் சொன்னதாகவெளிப்பட்டது. அன்றியும், “உபசாரஸ்து
 ச-ஸ்துபவ்யம், சூர்யஸிவஸ்துபவ்யம்-சஞ்சலம்” என்னும்
 வசனத்தால் பிரமன் அநேககாலம் தவஞ்செய்தும் அவனு
 டையதவம் பரிபாசையால் சோபததால் மூச்சித்தான்,
 அப்போது பிராணாதமகராகிய ஹரன் என்னும் உருத்திரமூர்
 த்தி அவனுடையலலாடத்தில் ஆவிப்பவித்ததான் என்றும்,
 “உபசாரஸ்துபவ்யம்-சூர்யஸிவஸ்துபவ்யம்-சஞ்சலம்” என்னும்
 வசனத்தால் மகத்தான தவத்
 தையுடையவர்கள் முகத்திற்குமேலாயிருக்கிற லலாடஸ்தா
 னத்தில் பிரமத்தைத் தியானிப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட
 தனமையிற்சிறந்த பிரமனது நெற்றியினின்றும் ஸ்ருஷ்டி
 யின் பொருட்கு உருத்திரமூர்த்தி ஆவிப்பவித்ததன் என்
 னும் வெளிப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணங்களைப் பரிபாலோ
 சிக்கையில் பிரமனிடமிருந்த உருத்திரா குணருத்ரோ
 எனவும், அவரும் பிரமனுக்கு அதுகாஹார்த்தமே யாவிர்ப்
 பவித்தனானவரும், அவருக்கும் துரிய சிவனுக்கும்
 நாமரூபவொற்றுமைகளாற பேதங்காணாமையால் அவ
 ரையே சிவனாகக்கொண்டு சிலவிடங்களில் வேதாதிகள்
 கூறுமெனவும், பிரம விஷ்ணுவாதிகளும் அவரையாச்சி
 ரயிப்பதுகொண்டு அவரையதிஷ்டித்துவினங்கும் ஸ்ரீபா

சித்தாந்தஞானபோதம்.

மேசுவரப் பிரஸாதத்தை யடைவதுண்டாகையால், அந்தக் குணருத்ரோபாஸ்திக்கு அதிகமாகப் பிரம நாராயணர்களுபாஸ்தியை வைதிகோததமர்கள் கொள்ளமாட்டார்கள் எனவும் அறியத்தக்கது. இவ்வுண்மைகளாலும், “பிறப்பில் பெருமானைப்-பின்ருழ்சுடையானை” எனவும், “பிறந்தொழியேன் பிறவாவுருவானை” எனவும் போந்த சைவத்திருவாளர்க ளமுதவாக்காலும் சிவனா பிறநதாரென்னும் வாதம் இறந்துவிட்டதாகையால் “செததுப் பிறகின்ற தெய்வங்கண்மணவாளசெந்திரையாமயருளே” என்பதைச் சித்தித்து இனியேனுங் குணப்பட்டு வாழ்வாராக, விரிககிற்பெருகும்.

நமதன்பர் இம்மட்டிலமையாமல் பகவத்கீதையி லிறங்கினார். ஷே கீதை எ-வது அத்தியாயம் ௨௪ வது சுலோகத்தில் “பிரபஞ்சாதிகளும் ஐகதர்க்குணர்த்தம் ஸீலை யினாலே பிரகாசிக்கின்ற பலவித ரூபமுடையவனாயும் சுத்த சததுவ சொரூபனாயும் இருக்கின்ற என்னைக் கருமத்தினுண்டான் பாஞ்ச பெனதிக தேகத்தையுடையவனாயும் தேவதைகளுகஞ்ச சமானனாயும் நினைக்கின்றார்கள்” என்று கண்ணன் சொன்னதாகப் பெறப்பட்டிருக்கிறதாம். இதனை ஸ்ரீதரகவாமிகள வியாககியா னத்திற்பார்க்கும்படியும் நமது பூரவபட்சியார் தெரிவிக்கிறார். அன்றியும், கூ-வது அத்தியாயம் ௨௪-வது சுலோகத்தில் “என்னுடைய சிரேஷ்டமான ரூபத்தை அறியாத மூடர்கள் ஆத்மகோடிகளுக்கு ஏகநாயகனாவிருக்கிற என்னை மனுஷ்யதேகத்தை பெடுத்திருப்பவனாக மகிககின்றார்கள்” என்று கண்ணன் கூறியதாகப் பெறப்பட்டிருக்கிறதாம். இதனையும் நமதன பரமமுதிக்காட்டிக் கண்ணன் பரமாத்மா வென்று ஸ்தாபிக்கிறார். எடுத்துக்கொண்ட சுலோகங்களுக்கு இவரொழுதியவுரை துரைசாமியுப்பனா வெளியிட்ட “பகவத்கீதை வசனம்”. என்னுஞ் சுவடியிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டதெனவறிக. இந்தமூப்பனார் நமது சிவத்தோகத்தை ஷே சுவடியில் விஸ்தாரமாய்ப் பரப்பியிருக்கிறார். அதனையுஞ் சமயம்வாய்த்தபோது விசாரியாமல்விடோம். அது நிறக.

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல், பதிப்பு
அடையாறு, சென்னை-20.

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். சுரு

நமதன்பரது இரண்டெவசனங்களுக்குங் கதிகூறுகின்றோம். பாரதத்திலொருகூறு கிதை, இந்தக்கிதையும் பாரதந்தான். இனிப்பாரதம், “சந்திரசேனா-நயாநயநயநய, சந்திரசேனாநயநயநயநய-நயநயநயநய” என்று கூறுகின்றது. இதில் வியாசராமவர் அசுவத்தாமராவைநோக்கி, கேளும் அசுவத்தாமரே! கிருஷ்ணர்ஜனாகளுக்கு எவ்வாறு உறபததி-காமம-தபசு-யோகங்கள் கிடைத்திருக்கின்றனவே, அவ்வாறே உமக்குங்கிடைத்திருக்கின்றன. அந்தக் கிருஷ்ணர்ஜனர்கள் சிவலிங்கத்தினிடமாகப் பரமசிவாராதனஞ் செய்கின்றார்கள். நீர் விக்கிரகவடிவத்தில் ஆராதனஞ்செய்கின்றீர் என்று கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனைப் பரிஷ்கரிக்கையில் கிருஷ்ணருக்கு ஜநம காமம தபசுகள்-கேட்கப்பட்டன. இப்படியே அசுவத்தாமர்ஜனாகளுக்குங் கேட்கப்பட்டன. இவை ஜீவதருமம். இவைகளையுடையவாகர் ஜீவர்கள். மூன்று ஜீவர்களை யோரினப்படுத்திக் கூறினமையா ஒருவரிலொருவா உயாந்தவரும தாழ்ந்தவருமாகா. ஜநம கர்ம தபசுகளிலிவரொத்தவராயினும் சிவாராதனையில் விக்ரகபூஜையையும் அசுவத்தாமரேநோக்கி இலிங்க பூஜை செய்யும் கிருஷ்ணர்ஜனர்கள் உயாந்தவர்களாயினது சத்தியம். ஜநமகர்மங்களை யொப்பிய இந்தவசனத்துக்கு ஒருகதி தேடாமல், இதனோடுமுரண்பட வெறுமனே ஏகதேசவசனங்களை யுதகரிப்பதி லென்னபயன்? பாரதமொன்றிலேதானே கிருஷ்ணனை மனுஷ்யனல்லவென்றும், கர்மாதீனமான மனுஷ்யனென்றுங் கூறியிருத்தலுக்கு இப்போதுகதிதேடவேண்டியதே முக்யம். இன்னும், பாரதம் “சந்திரசேனாநயநயநயநய, சந்திரசேனாநயநயநயநய-நயநயநயநய” என்று கூறுகின்றது. இதில், கிருஷ்ணமூர்த்தி அப்படிப்பட்ட தெய்வத்தை எனதுமாயையால் மோகித்திருக்கிற பாஷண்டிகள் பார்க்கவறியார்கள். ஆகையால்,

என்னுள்மாவுக்கு மூலகாரணரென்று சகலருக்குந் தெரியப் படுத்துகிறவனாக அந்தச்சிவனை நான் பூஜிக்கின்றேன் என்று சொன்னதா வெளிப்படுகின்றது. சகலருந் தெரியாமையால் எனக்கு அந்தராத்மா கிடையாதென்றும், நானே அந்தராத்மாவென்றும் பிராந்தியடைந்திருப்பதால், அதை நிவர்த்திகுமபொருட்டே நான் சிவனை என்னுள் த்மாவென்று பிரசித்தப்படுத்துகிறேன் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பரிஷ்காரப்படுத்திய இந்த வசனத்துக்குமுன்னே நமதுபூர்வபட்சி தேடியவசனங்கள் நிலைபெறுமாறு யாங்ஙனம்? ஆயின், கீதாவசனங்களுக்குப் போகக்கொண்டேயெனின், கீதை பிஷ்மபாவத்திலுள்ளது. இந்தக்கீதையை நாம் சத்தியமாய்க் கொண்டால், பிஷ்மததுரோணாதிகளும் சத்தியம். துரோணத்தில கிருஷ்ணனும், அர்ஜுனனும் கைலாசயரத்திரைசெய்தகதை வியக்தம். யாத்திரையில், பசியால் வருந்திய அர்ஜுனனுக்குக் கிருஷ்ணர் சிலகிழங்குகளை யுகுகளிகளையுகுகொண்டு வந்து கொடுத்தார். அதற்கு அர்ஜுனன் நான் பூஜையைக் கொண்டுவரவில்லையே! பூஜையின்றி நான் எப்படி ஆகாரங்கொள்வது என்று மறுத்தான். அதனை மறுக்கவஞ்சிய கிருஷ்ணர் சிவபூஜை பாவனையோடாகையால், என்னிடத்திற் சிவபாவனை செய்து பூஜிக்கக்கடவாயென்று கூறினார். அநதப்படியே கிருஷ்ணரிடத்திற் சிவபூஜை செய்தான அர்ஜுனன். இப்படியே சாங்க்யாறுஞ் சிவபூஜை செய்திருந்தான். இவைகளுக்குக் கதியெனனை? அன்றியும், கண்ணன் “உஷ்ஸ ரூக்ஷாநாந் சூதீரீஷாந் பிஷ்ம, ஸாந்ணாந் ரூக்ஷாநாந் யௌரூக்ஷாநாந், உஷ்ஸரூக்ஷாந் ரூக்ஷாந், உஷ்ஸரூக்ஷாந் ரூக்ஷாந்” என்று கீதையிலேயே பிரகாசப் படுத்தியிருக்கின்றனர். இதில், தனக்கு வேறாயுள்ள எகவரணைப் பிரஸ்தாபித்து, அர்ஜுனா! நீ அந்தப் பரிமபுருஷனையே சாஸ்டையக்கடவாய். அவருடைய பிரஸாதத்தால் சாகவதமான (அவருடைய திருவடிப் பேருகிய)

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௬௭

மோக்ஷஸ்தானங் கைகூடும் என்று உபதேசித்ததைப் பூர்வபட்சிகள் கிலுஷ்டசலபநம் பண்ணிக் கேடுகுழப்பெறுகின்றார்கள். தச்சபத்ததினாலே படாகக்கையிடத்தகை ராசுவரனை விளக்கியதுமாத்திரமேயன்றி “சுருஷ்யம்” என்றதில, உத்தமனும் புருஷனுமாகிய அநதப் பரமேசுவரனை “அநம்” என்று கூறித் தனக்குவேறானவரென்று பரிஷ்கரித்தனா. இவைகளை யெல்லாம் யோசிக்கிறபோது பூர்வபட்சிதேடிய வசனங்கள் கண்ணன் ஸோஹம்பாவனையார் கூறியவையெனலே அமைவுடைத்தது. வாமதேவரிஷி “யானே ஸ்வாமாயினே” என்றும், இந்திரன் “யானே பிராணனாயி நககிதேன—யான அறிவுமஉமான ஆதமாவயிருக்கின்றன” என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். ஏனைய கீதாசாரியர்களும், பிரமனர்பு அநுமான முதலிப்போரும் கண்ணனைப்போலவே ஸோகம்பாவனை மேற்கொண்டு தாமே பரமாதமாவென்று கூறுகின்றார்கள். அநுமானது கீதையைத் தெலுங்கர் “கோதீத” (கோதீத) என்கிறார்கள். சைவவைஷ்ணவ மரிபாதைப நாம் பரியாலோசிப்போம். இவர்கள் பெரியோர்களைக் கண்டால் “ஸ்வாமி” என்று அழைப்பார்கள். ஐயங்கராசுவாமிகள் ஒருவருக்கொருவர் “பெருமானே” என்று அழைத்து வந்திக்கின்றார்கள். சாரப்பவர்கள் சிவனடியார்களைச் சிவனென்றே வழிபட்டு உப்யுமவழி தேடுகிறார்கள்-கண்ணன். கீதாசாரியனாயிருந்து செய்யு முபதேசஸநதாப்பததில தன்னைச் சிவபாவனையாற் கிரகித்துத் தானே ராசுவரனென்றுகூறியது சைவசிக்தாநத முடிவாயினதற்க. இந்த ஸோஹம்பாவனை லட்சணம் வைஷ்ணவர்களுக்கும், மாயாவாதிகளுக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் இராமாநுஜாசாரியரும், சங்கராசாரியரும் “ஸ்ரீநம: சுவாமிநம:” என்றபகுதியை ஒருவாக்கொருவர் மாறுபட்ட நிலைமையுடையவர்களாய்க் கெடுத்திருக்கமாட்டார்கள். இனி ஸோஹம்பாவனை இதைத்தென்று பின்வாக்

கியத்தா லுணாத்துகிறோம். “கண்டவியவயல்லேனா னென்ற
என்று காணாக்-கழிபரமு காணல்லே னெனக்கருதிக் கசிறத, தொ
ண்டினொடுமுளத்தவன்று னின்றகலப்பாலே - சோகமெனப்
பாவிக்கத தோன்றுவன் வேறின்றி, விண்டகலு மலககெளலங்
கருதியாணத்தின-விடமொழியுமதுபோல விமலகையு மடையும்
பண்டை மறைகளு மதுநானுனைனென்று பாவிக்கசொல்லு
வதிப் பாவகதைககாணே” என்னும் இந்தவாய்மைதோன்ற
வே கண்ணனுங் கீதையில் “ यज्ञं यज्ञायाम् ” என்று
கூறினர். ஈசுவரம்=ஈசுவர ஸம்பந்தமான, மே=என்னுடை
ய, போதம்=ஐக வரியயோகத்தை, பச்யா= நீபாக்கக்கட
வாய் என்று வெளிப்படுத்தியதுணர்த்தவர்கள் ஈசுவர சம்பந்
தமென்றதை ஈசுவரப்பிரஸாதத்தால அவ்விசுவரனாகப் பா
விக்கப்படுத்தன்மை யென்று தெளிவார்கள். இதுபற்றியே
கண்ணனை ஈசுவரனென்றும், சிருஷ்டிமுதவிய சாவகர்த்
ருத்வமுடையவெனன்றும் கீதைமுழுதுங் கோஷிக்கு நில
மையையுணரநிதிவா பெரியோரென்க. சுருதிஸூக்தி
மாலையில், ஸ்ரீ ஹரதத்தகவாமிகள் இதனை நனகுபரிஷ்
கரித்தனரென்க.

இனி நமதனபா வாமனபுராணம்-பிரமாண்டபுராணம்-
கௌதம சங்கிதை-ஸஹஸ்ர நாமம்-தமிழ்க்கூடம்புராண முத
வியவைகளைப் பிரஸ்தாபித்து, அவை விஷ்ணுவீனது பிற
ப்பை அப்பிராகருதம்-அயோ நிஜம்-சுக்ல சுரோணிதமானத
ன்று என்று கோஷிப்பதாகச் சாதித்தாரா. இதுகாறும் யாம
செய்திருக்கும் பிரசங்கங்கேட்டவர்களுக்கு சண்டிலர் காட்
டிய பிரமாணங்களில் ஸத்யபுத்தியுண்டாகாதென்க. இவரது
பிரமாணங்களில், முதலெடுத்துக்கொண்ட வாமனபுராணம்
விஷ்ணுவுக்குத் தசவித அவதாரங்களைப் பிரதிபாதிக்கிறதாம்.
அவ்வவதாரம் அமிசாவதாரம்-அமிசாமிசாவதாரம்-ஆவேசா
வதாரம்-பூரணாவதாரம்-பூரணதமா அவதாரம்-வியூகாவதா
ரம்-விபவாவதாரம்-அர்ச்சாவதாரம்-விர்த்தியவதாரம்-பூரண

தராவதாரம என்பவைகளாம். இவ்வெல்லா அவதாரங்களும் அயோரிஜம்- அப்பிராக்ருதம் என்று பிரஸித்தியெய்தினவாம். இனி யிவ்வவதாரங்கள் அப்பிராக்ருதங்களாகுமானால், யாவும் ஸமமரியாதையுடையனவாதல வேண்டும். இவா பூரண தமாவதாரமெனக் கொண்டாராமனும், ஆவேசாவதாரமெனக் கொண்ட பரசுராமனும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டை பிடித்து, பரசுராமனை இராமனுதைக்கவேண்டியவாவசியகயிலலை. இவ்வுதைத்தாராமனையும், சாலுவயுகத்ததிலுதைபட்ட கிருஷ்ணனையும் பூரணதமாவதார மெனக்கொண்ட இவா மீன்-ஆமை-பன்றிமுதலியவைகளைப் பூரணாவதாரமென்று கொஞ்சிமகிழ்கின்றா. இந்த மிருகாவதாரங்களிற் றணிந்தனவாகப் பரசுராமாதி மனுஷ்யாவதாரங்களைக் கொண்டாடிக் கொடிபோடுகிறார். அனறியும், பூரணத்துக்குமேல தரதமங்களை யொப்பி, பூரணதமாவதாரம்-பூரணதராவதாரம என்று ஆபாசமழை பொழிகின்றா. தரதம பாவங்கள் குணத்தின் மேலேறாததக்கன. வஸ்துவின்மே லேறமாட்டா. மந்தம்-மந்த,கரம், தீவ்ரம்-தீவ்ரதரம் எனபனபோற்கொண்டு தெளிக. சூரியனை நாம கிரகணகாலத்திற்பாத்து, இது பூரண கிரகணம்-மூக்காலகிரகணம் - அரைக்கிரகணம் - காலகிரகணம்-விசங்கிரகணம் என்று பிரஸ்தாபிக்கிறபோது அந்தப் பேதங்கள் ஸ்வரூபத்தின்பேரி லேறியிளங்கும். சூரியனைக் கிரகணம் ஸமபந்திகிறபோதுமாத்திரமே அதுசிறக்கும். அந்த ஸூரியன் பூமியில்வந்து பிறந்தானென்கையில், முழு ஸூரியன் பிறந்தான் என்பது மாத்திரமேபொருநதும். முக்கால்ஸூரியன் பிறந்தான என்று கூறி அவமானப்படுவரோ அறிவிற் சிறந்தோர்? அதற்குமேல ஒன்றரைச் சூரியன் பிறந்தான-ஒன்றேழுககாற் சூரியன் பிறந்தான் என்று ிரித தடுமாறிப்போவரோ தக்கோர்? தரதமங்கள் பூரணாவதாரத்திற்கு மேலிட்டனவாகப் பிரசங்கித்தது பருத்தியும் பண்பிழந்தமையினு லென்றறிக. பூரணத்துக்கு மேல், தமாவதாரங்களாய்க் கொண்டவர்களில், கிருஷ்ணன்

விஷ்ணுவினது கறுப்புமயிரொன்றின் அவதாரம் என்று கூறிய வேதம்-பாரதம் என்பவைகளை அஸத்தென்று தள் இவரது வாமனபுராணவாக்கியம் போதித்தலால், அவ்வாமனபுராணவாக்கியத்தை வைஷ்ணவாகள முடைந்துகொண்ட அஸதவாக்கியமென்றொதுககுதலே சிஷ்டர்களுபிமதமென்றுணாக. நிறக.

இவரது பிரமாணடபுராணமு மிவரைததெருவிலே யே தியங்கவிட்டது. எங்கினமெனின், அநத வாக்கியத்துக்கு “அரசனே விஷ்ணுவினது எல்லாவ வதாரங்களும் அயோநிஜம் என்று எவவண்ணம் முனிவாகள் சொல்லுகின்றார்களோ, அவ்வண்ணமே உனது பாரியானான சந்திரமதியும் தாமரைப்பூவில் உதித்தவன் என்று கூறுகின்றது” என்று அரிச்சந்திரனைப் பார்த்துப் பிரமதேவா சொன்னதாக இவரே பொருள்விரித்தார். இதிலு, விஷ்ணுவினது அயோநிஜத்வத்தோடு ஒத்த அயோநிஜையென்று சந்திரமதி கேட்கப்பட்டனள். விஷ்ணுவும், சந்திரமதியும் அயோநிஜாகள். அப்பிராகிருதர்கள்-சுக்ல குரோணித சம்பந்த மெய்தாதவாகள். இவ்விருவருளு சமநிலைபெறுவார்களானால், சந்திரமதியைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவுக்குண்டான ஆதிக்கம் யாது? இவரதுவாக்கியம் விஷ்ணுவுக்கு ஜீவஸாம்யங்கூறினமையால், விஷ்ணுவைப் பரமாதமாவென்று மாரடித்துக் கொள்ளு மிவரதுவாதம் நிஷ்பலமாயினதற்கு. இவ்விஷ்ணுவோடு பாஞ்சாலியுஞ் சேர்ந்து கனம் பெறத்தக்கவளா மென்றுணர்க. இவர் காட்டிய கௌதம சங்கிதையு மிவருக்கு உபகாரஞ் செய்திலது. எங்கினமெனின், இதில் கோசலையைப் பகவான் தனது யோகமாயையால் கர்ப்பவதியாகச் செய்தார், நாராயணனுக்குக் கர்ப்பவாசங்கிடையாது என்று பொருள்விளங்குவதாகப் பூர்வபட்சியார் பிரசங்கித்தனர். உலகில மகான்கள் பலா கர்ப்பமெய்தாதவர்களுக்கு விபூதிபபிரஸாதங் கொடுத்தலும்,

மஞ்சள் மந்திரித்துக்கொடுத்தலும், மந்திரசித்தியால்வீக்ஷி
தது அதுக்கிரகித்தலும் மாகிய யோகமாயைகளால் புத்திர
ஸநதான முண்டாகச செய்திடலநுபவஸித்தம். குருதிதே
வி-மத்திராதேவிகளுக்குத் தூவாசமுனிவா மஞ்சளகொடி
த்தருளிய யோகமாயையே யன்றோ புத்ரோத்பத்திக்குக்
காரணமாய் நின்றது? இதனால், அநத ஸதிரீகளுக்குப்
புருஷஸம்பர்க்க மிலலையெனவாவது, பிறக்குஞ் சிசுக்க
ளுக்குக் காபபயோநிஸம்பநதமும்-சுகல சுரோணித பரி
ணாமதேகமு மிலலையெனவாவது வாதிடல ஸம்பாவிதமோ?
அதவா அவையிலலாவிடினும், சந்திரமதியோடு ஸாமயம்
பெற்ற விஷ்ணுவவதாரங்கள் காமாதீன முடையனவாகவே
யொதுங்கு மியலபினவா லினவெனக் சந்திரமதி பராபபானுக்
கும், அவன் கொழுநன் (அரிசசந்திரன்) பவறயனுக்கும அடி
மைப்பட்டார்கள். அவரினத்திற படிக்கப்பட்ட இராமன்
(தனமனைவியை மீட்டுக்கொடுக்கவேண்டுக) குரங்குகளவயப்
பட்டும், சிதை இராவணனவயப்பட்டும் வருந்தினார்கள். இன்
னோ பட்டபாடுகள் தெய்வத்துக்கெ வெளிச்சம். இவ்விரா
மன் பாயசத்தாறபிறநதவனென்று எல்லா இராமயணங்களுங்
கூறுகின்றன. இந்தப்பாயசத்தை யொரு பூதங்கொண்டு வ
நது கோசலைக்குக் கொடுத்தது. இதனால், அவளுடைய கர்
பபம் ஒரு பூதத்தின் யோகமாஸ்பா லுண்டாகியது என்றும்
அநதப் பூதத்தையே நமதன்பாகிடடிய கௌதமசங்கிதை
பகவானென்று ஒருகால சொல்லியிருந்தாலு மிருக்கலாமெ
ன்றும் விவேகிகள் தீர்மானிக்கின்றனர். இவைகளுக்குக் கதி
தேடுவதோடு இவரது விஷ்ணுஸஹஸரநாமம் விஷ்ணுவைக்
கௌரவித்தது உபசாரவழக்கென்றும்நிதது மயக்கொழி
வாராக.

இதற்குமே லிவர் கம்பராமாயணம்-பாகவதமுதலியன
இராமனுக்குக் காப்பவாஸாதிகளை வர்ணித்தது யாதென்று
சங்கித்து, உலகியலை நோக்கி அவ்வாறு கூறியபடியாமென்று

ம், தண்டியாசிரியர் கலலாடர் முதலியோர் மாத்ருகர்ப்பவாஸ
ஞ் செய்பாத விநாயகர்-சுப்பிரமணியநிர்வரையும் பார்வதி
தேவியார் திருவயிற்றிற் பிறந்ததாகக் கூறியிருப்பதே தமது
பட்சத்தை நிறுத்து மென்றும் பிரசங்கித்துத் திருப்பியடை
ந்தார். இதுவு மஸங்கதமாம். கம்பராமாணம இராமனையே
பிரதிபாதிக்க வெழுந்தது. இதில, இராமன் புகழைக் கூறாம
ல் அவனது இகழைக் கூறினான் கம்பனென்றது ஏற்ற ஸமா
தானமாகாது. இராமன் கோசலைமுகத்திற் பிறந்ததை முடி
வாக அவன் சொல்லியிருப்பானாயின், அத்துடன் காப்பவர்
ணனை கூறினானென்றசமாதானத்தையு மொருவாறு அங்கீ
கரிக்கலாம். நமதன்ப ரபிமதப்படிக்கோசலைமுகத்திற் பிறந
ந்து மெய்யும், அவனது காப்பயோ நிஸம்பநதங்களைப் பெற
றது பொய்யுமாம். முக்கியமாய்ச் சொல்லவேண்டியது
மெய். அந்த மெய்யை வாயில் போட்டுக்கொண்டு (சொல்
லாமல் விடுத்து) பொய்யை ஒன்று பத்து நூறுபுப் பெருக்
கிப் பிரகாசப்படுத்தினான் கம்பனென்றது பதியாமா? இக
னைத் தெளியாமல் கடவுளியலுக்கு விரோதமாக உலக
விடலை நோக்கி இராமபுகழைக் கம்பன் கெடுத்தானென்
றது இவர் கம்பனை மூடனென்று தூற்றியபடியாம். தண்டி -
கல்லாடா முதலினோர் சிவஸூதுக்கள சரித்திரங் கூற
வந்ததிலை. அவர்களது பிரபந்தங் களிற் கூறினவெல்லாம்
ஸ்காந்தாதி புக்யப்பிரமாணங்களை மூரணியவழி
யெமக்குப் பிரமாணமாகா. அன்றியும் பார்வதியாருக்கு
விநாயகர் முதலியோர் மக்களென்றது ஸர்வஸித்தம். எத்
தனையவதாரங்கள் அவர்க்குக் கூறினும், எங்குப்பிறந்த
தாகக் கூறினும் “சத்திதன் வடிவேதன் னிற்-நடைவிடாஞ்
சாகும்” என்ற சிந்தாந்தப்படி ஞானகனமாகிய திருமேனி
கொண்டெழுந்தருளிய அவ்வம்மையினது மக்களாய் அவர்
வருவரேயன்றி (இராமன்கோசலைக்கும், திருஷ்ணைத் தேவ
கிக்கும், பாசுராமன் ரேணுகைக்கும் பிறந்தபடி) கண்ட
கண்டஸ்திரீகளுக்கு மக்களாய்ப்பிறந்து தெய்வவியல்

கெட நில்லா ரென்க. அன்றியும், அம்மையினது அங்கப் பிரத்யங்கங்களில், தூனாதிக்கப் பிரசங்கஞ்செய்தது மிவ ருக்குச் சிவாபராதத்தை விளைத்த துணர்க.

இனியிவர் கூர்மபுராணத்திற் பாடல்களை யெழு திக்காட்டி “புராமபிரானுல் சரபங்க முனிவரும், அயோத்தி நாட் னேன், சராசரங்களும், கண்ணபிரானுல் வேதியரும், அவர் பன்னிய ரும், மாலாகாசனும் கஞ்சனும் முத்திலை மெய்தினமை சிவானுபூதிச் செல்வராகிய அதிவீரராமபாண்டியன் திருவாக்கானு முணர்க” என்றுசெருக்கித்தருக்கினா. அதிவீரராமபாண்டியனார் பா டியது கூர்மபுராணத்தின் மொழிபெயர்ப்பு. மூலத்திலிருந்த தைத் தமிழிற் பாடியதேயன்றி அவரது சொந்தக்கருத்து ஒன்றுமில்லை. இவ்வாறு விளக்கவறியாது அவரது சொந்தக் கருத்துப்போல இராமகிருஷ்ணர்களது மோக்ஷகாத்ருத்வ த்தை நமதன்பர் பிரஸ்தாபித்தார். பாண்டியர் பெருமான் இராமகிருஷ்ணர்களை மோக்ஷபிரதாதாக்களாகத் துணிந் திருக்கும் பட்சத்தில் விஷ்ணுவையே அவராசிரயித்து இன் பங் கைகூடப்பெற்றிருப்பர். அப்படி யடைந்திருந்த பட்சத் தில், அவரை நமது பூவபட்சிமார் “சிவானுபூதிச் செல்வா” என்று புகழ்ந்தது மிகையாம் ! சிவானுபூதிமானாகிய அவரு க்கு முத்திலைங் கைகூடியது அச்சிவபரஞ்சுடராலென்பது தின்னம். பாண்டியர் பெருமானைச் “சிவானுபூதிமான்” என்று நமதன்டர் பூஷித்தாரன்றோ ? அவ்வதுபூதியுடையார்க்குச் சிவப்பேறேயன்றோ இவரொப்பத்தக்கது ? அப்படி யொப்பு வாராயின், அதனை முத்தியென்று இவர் துணிவாரா ? அல் லது ஸாமானியமான வொருபதவி யென்று துணிவாரா ? உண்மை முத்தியென்று துணிவாராயின், இதற்கும இராம கிருஷ்ணர்கள் கொடுத்ததாக இவரொப்பிய உண்மை முத்தி க்கும் பேதமென்னை ? சிவனும் முத்திகொடுப்பவர் - விஷ் ணுவும் முத்திகொடுப்பவர் என்று இவர் துணிந்து கூறுவா ராயின், சிவன் குரங்காகி மனுஷ்யனாகிய இராமனைச் சுமந்

தானென்றதன் பயன் யாது? விஷ்ணுவே முத்திகொடுப்பவர், சிவன் பதமுத்தி கொடுப்பவர். அந்தப் பதமுத்தியையே அதிவிராமபாண்டியன் அடைந்தானென்று கூறுக்கால் வேறுகதியில்லை. அதனை யாமொப்புவோமா! ஒருக்காலு மொப்போம். இனிக் காமபுராணத்தில் இராமகிருஷ்ணர்களால் முத்தி பெற்றவர்களாகப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவர்கள் பதமுத்தி பெற்றவர்களென்று துணிந்து கூறினமையே பாண்டியா பிரானது உண்மைக்கருகதென்று துணிந்து அடங்குக. விஷ்ணுவுக்குப் பதமுத்தியேயன்றி உண்மை முத்திகொடுக்கும் யோக்யதையின்றென்னுஞ் சைவபட்சத்தை யொருவாறு ரண்டு விளக்கிக் காட்டுவோம்.

இருசமய விளக்கத் தெளிவு.

“ஆகாயந்தனைத்தோல்போற்சுருட்டிடவனேசிவனை

யடையாதென்றும்

போகாவெந்துயாநீங்கிப்பொருட்டுவனிற்பதிலெனப்

புகலுமெபொய்

யாகாச்சுவேதாச்சுவதாரமிதறசென்பகர்வா

யணககேநீதான்

கூகாவென்றமுமொழிசிற்சிவகூறிமழுப்பினநின்

கொடுமையென்னே”

“முகநதென்னலவீண்கண்டாய்முத்திதரமாட்டானை

முதனூல்காட்டா

தகந்தைமொழிகூறியதா லாவதெவனெங்களறு

பததுமுவ

நிகபரஙுகண்டந்தபரமுத்தியையேயெய்தினரீவ்

வியல்புதேரா

துகந்துரைத்தாய்மாலடியாசமுத்திபெற்றாரெனல்பொய்யா

யொழிந்ததே”

“முத்தியெனல்பிறந்திறக்குந்துயாகடத்தலெனவேத

முழங்குநின்மால

செத்துநித்தவியல்பாமச்சிறுதெய்வம்பிறந்திறவாச்

செல்வந்தனைப்

பத்தர்தமக்கீயுமென்பொய்யாமநின்னாழ்வார்கள்
பாசிலேற்ற
முத்திபதமுத்தியெனவோராய்மெய்ம்முத்திபெற
முடியாதன்றே”

“அரியருளும்பதமுத்திதானுமவன்றனையதிடிகுத்
தாலின்மேய
பானுதவுமன்றியுமால்பங்கயனிந்திரன்வாழ்வும்
பரிந்துபோற்றிக்
கரமமுமானுடையாணை யருச்சித்தேயெய்தினரக்
கடவுளேமெய்ப்
பரமெனவேதங்கன்பகர்ந்திழுத்திதருமவனைப்
பணிவாமன்றே”

என்று கூறிய வாக்கியங்கள் மதன்பருக்குக் கண்ணை
த்திறந்து வழிகாட்டுமென்க. இதுகாறு மிவர் “இருசமய
விளக்கத்தை” நம்பி மோசம்போனவர், இப்போது நல்ல
காலம் பிறந்தததாகையாலின்னுங் கொஞ்ச மிவருக் கெடுத்தி
சைப்பாம்.

இவருதகரித்த கூர்மபுரணத்தி லொரு விசேடசரித்
திரமிருக்கின்றது, என்னெனில் பிரகலாதன் அரசு புரிந்
திருக்குங் காலத்தில் தருவாசர் அவனிடம வந்தனர். அவ
ரைக்கண்டெழுந்து வழிபடாமல் வாளாவிருந்தனன் இர
ணியகுமாரன். அப்போது அவனைப்பார்த்து உனக்கு விஷ்
ணுவினது தையயிருக்கிற தென்கிற மமதையால் நீ பக்
தாக்களை நீமதித்திலை போலும். அந்தவிஷ்ணுவைச் சிவபக்த
ரென்று நீ யறிந்திலை. சிவபக்தராகிய அவரிடத்தும் உனக்
குத் துவேஷமுண்டாகக்கடவது என்று சபித்து அப்புறம்
போயினர் முனிவர் பெருமான். இந்தப் பைத்தியக்கார
னென்னவோ உளறுகிறு னென்று அப்போது முதாசி
னமா யிருந்துவிட்டான் பிரகலாதன். பின்பு சிலநாள்கழித்து
முனிவர்சாபமுதிர்ந்தலும் அவ்விராக்கதனுக்கு ஒரு யோ

சேனை பிறந்தது. எவ்வளவுமெனின், என்னுடையபிதாவை அநியாயமாய் விஷ்ணு கொன்றுவிட்டான். பிதாவைக்கொன்றவனை நாம் விரும்பிவாழ்வது நீதியா? பிதாத்ரோகியென்று பேரெடுத்து வாழ்வதைக்காட்டிலும் உயிர்துரத்தல் தகுதியாம். இப்போதேபோய் எனது பிதாவைக்கொன்றவனைக் கொன்று பழிக்குப் பழிவாங்குவேனென்று ஆவேசத்துடனெழுந்துபோய்த் திருப்பாற்கடலையடைந்து விஷ்ணுவைச்சண்டைக்கழைத்தனன். விஷ்ணு மூர்த்தி அதிசயித்து இது சிவனடியாருக்கிழைத்த தீங்கின்பயனுமென்றுணர்ந்து அவனுக்குப் புத்திபுகட்டி அம்முனிவரைச் சரணடைய வுபதேசித்தனர். என்தோடு போர்புரியவஞ்சியோ நீ போக்குக்காட்டிகிறாய் என்று பரிசுசித்துச்சண்டைக்கே அழைத்தனன் அவ்விசாக்கதன். அதற்குமேல், முனிவாசாபத்தைத் தெளிந்த விஷ்ணுபகவானெழுந்துவந்து சதுரங்க சேனைகளோடு சண்டைக் கெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனை யெதிர்த்துப்போராடினர். அவன் அவரோடு போராடுமாற்றலிழந்து உதைபட்டுத்திசைதடுமாறி யோடிவொளித்துப் பின்வருமாறுயோசித்தனன். நாம் விஷ்ணுவை நம்பியபலன் அவலமாகியது. முனிவர்பெருமானிட்ட சாபத்தைக்கடக்கமுடியாமல் இந்தக் கதியாயினோம். சிவபத்தாரற்றலின் முன்னர் விஷ்ணுபத்தாரற்றல் தலைதூக்காதென்ப தின்றுகண்டோம். இனிச்சிவபெருமானுக்கே நாமாட்டிபு பிழைக்கவேண்டுமென்று துணிந்து முனிவர்பெருமானைத் தேடிச்சென்று பணிந்து அவருபதேசத்தாற் காசியையடைந்து சிவலிங்கபிரதிட்டை செய்து பூசித்துய்ந்தான் என்று பிரகாசப்படுத்திய கூர்மபுராணத்தை மொழிபெயர்த்தருளிய பாண்டியர்பெருமான் விஷ்ணு முத்திராதனெனத் துணிந்தாரென்று இவ்வசங்காத்மவாதியார் (பூர்வபட்சியார்) பிரசங்கித்தது நிஷ்பலமாயினதறிக. இதற்குமுன்னர்க் காட்டிய வாமனபுராணம் 'சௌகான்யநாமூரி ஸ்ரீபூந்விசாரத: | ஐக்ஷிகாநாமூரி ஸ்ரீபூந் து:யக்ஷி' என்று கூறி காராயணத்திராமங்களை யொதுக்கிச்

சிவாதிநாமங்களை யுச்சரித்து ஸாதுக்கருய்யடக்கடவர் என்று பிரகாசப்படுத்தியது. இவற்றையெல்லாம் நமதன்பர் கண்குபரியாலோசித்து விபரீதம்விலகிச்சுகிப்பாராக. நிற்க.

இவர் சிவபெருமானுக்குப் பலபிறவிகளுண் டென் டு சாதிக்கத் தொடங்கினார். எங்ஙனமெனின், சுகர்-ஆத்திரி-அசுவத்தாமர்-ஒளரவர் என்பவர்கள் ருத்ராவதாரங்களென்று கருடபுராணங் கூறுகிறதென்றும், அதிற்றானே ஏகாதச ருத்ரருள் விஷ்கம்பன் என்பவர் கிருபாசாரியாராகவும் பத்திரதாமன் என்பவர் சோமதத்திராஜனாகவும் பிறந்ததாக கூறப்பட்டிருக்கிற தென்றும் பிரசங்கித்தனர். அன்றியும், பாரத வெண்பாவில் சிவனாது அவதாரம் அசுவத்தாமர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்றும், பாகவதத்தில் அதிதிரி முனிவருக்குச் சிவன தூர்வாசராகத் தோன்றினொன்று கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றும், சுதபதப்பிரமாணத்தில் சிவனுக்குப் பிறப்புண்டென்று சாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும் நமதன்பராசைதீரப் பேசியொழிந்தார். இந்த ஸந்தாப்பத்தில் அதுமான சிவாவதாரமென்று சாதிப்பதிவருக்குப் பெருமை யாகவும், இவா தேடிய நூல்களிவரை யேமாறறிவிட்டன. வடமொழிப்பாரதத்தில் ஜமதக்னியுஞ் சிவாவதாரமென்று கூறுவதாக வொன்று பிரஸ்தாபித்தாரா. இந்த ஜமதக்னி மகன் பாசாராமன். இதனால், சிவனுக்கு மகன் விஷ்ணுவென்பதே சித்தித்தது. இனி யிவர்காட்டிய பிரமாணங்களில் அத்திரி சிவனென்றாரா, மீண்டும் அத்திரிமகன் (தூர்வாசர்) சிவனென்றார். இவை புத்தி சுவாதீனமில்லாதவ னெழுத் தேயன்றிச் சுவாதீன புத்தியுடையவனெழுத்தாகாது. இவ ரெவ்வளவெழுதினும்விஷ்ணுவுக்குப் பிறப்பில்லை பென்பதற் காதாரமாயினதில்லை. சிவனுக்குப் பிறப்புண்டாயிருப்பது போலவிஷ்ணுவுக்கும்பிறப்புண்டாயிதெல் குற்றமாகாதென் னு சாதித்ததே இவர் துணிவாயிற்று. சிவனுக்குப் பிறப்புக ளுண்டென்றும், அவை நிர்த்தோஷமாவனவென்றும் யாம்

கௌரவிப்பதாயின, அதனையிவா தழுவித்தலையெடுக்கலாம். சிவனுக்குப் பிறப்புகளிலையென்றும், பிறப்புண்டாயிருத்தல் ஸாமான்ய ஜீவதருமமென்றுகொண்டு பிரவர்த்திக்கு மெமது மதத்தோடொட்டிப் பின்றொடர்த விவருக்குத் தலையிடியாமென்றுணர்க. இவரே இவரது பிரசங்கத்தில் ஏகாதசருத்ரர், விஷ்கம்பன் - பத்திரதாமன் என்பவர்கள் பிறப்பையெடுத்தெழுதினர். இவ்வேகாதசருத்திரர்கள் சிவஸாஸ்யம் பெற்றுச் சிவபாவனை யெய்தினவர்கள். இவர்களைப்போல் சதருத்ரர் - ஸஹஸ்ரருத்ரர் - கோடிருத்ரர் முதலினோது பிரஸ்தாபங்கள் நூல்களிற் கேட்கப்படுகின்றன. திருக்கழுக்குன்றத்தில், ருத்ரகோடியென்றொரு திவ்யாலயமிருக்கின்றது அதுகோடிருத்ரர்கள் சிவாராதனஞ்செய்துய்ந்த பெருமிதமுடையது. ஸ்தாணுருத்ரா - விசாலாட்சருத்ரர் முதலிய உருத்திரா பிரஸ்தாபங்கள் பாரதத்திற் கேட்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு எண்ணிறந்த வருத்திரர்கள் கேட்கப்பட்டவிடத்தும், இவர்களையெல்லாம் சிவனென்றே சாஸ்திரங்களுபசரிக்கும் இதற்கு வேறுஸாட்சி வேண்டியதில்லை. திருக்கோயில்களி் வெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிலாமூர்த்தங்களைச் சிவஸாஸ்யமெய்தியிருத்தல்கண்டு ஸாக்ஷாத் சிவமென்று யாம் வழிபட்டு இஷ்டஸித்திகளையும்பெற்று வாழ்கிறோம். இவைகள் சிவமாகியும், அல்லவாகியும் விளங்குந்தன்மையே மேற்குறித்த உருத்திரபேதங்களிடத்துங் கொள்ளத்தக்கது. இதனால், நமதன்பர்காட்டிய அவதாரங்கள் சிவஸாஸ்யமெய்திய குணருத்ரர்கள் பரமாயொதுங்கினவென்க. திரிமூர்த்திகளி் லொருவராகிய உருத்திரரே பரமசிவமாகாத பெற்றியை மேலே யாம் பிரகாசப்படுத்தினோ மாகையால், நமதன்பர்காட்டிய அவதாரங்களுக்கு அநிஷ்டானமான உருத்திரபேதங்களைப்பற்றிய கவலை எமக்கின்றென்க. இவர்காட்டிய அவதாரங்களில், தூர்வாசர் திரிமூர்த்திகளிற்சேர்ந்த உருத்திராவதாரம். இந்தவருத்திரர் எல்லாவருத்திரர்களிலும் மிகச்சிறந்தவர்.

இவருக்குக் கர்ப்பயோநிஸம்பந்தங்கள் கிடையா. இவரது அவதாரத்தை “கீர்குஸ்யஸ்தர” என்னும் வாக்கியத்தால் ஸ்ரீஹ்ரதத்த யோகிகள் தமது சுருதிஸூக்திமாலையில வியந்து துதித்திருக்கின்றனர். அதிநிரி பதனியாகிய அநஸூயாதேவியினது தவத்துக் கிரங்கித் திரிமூர்த்திகளுந் தரிசனநந்தனர். நீவிர்மூவநம் எனக்குப் புத்திரர்களாக வரக்கடவோர்களென்றுவாங்கேட்ட அவ்வம்மையாருக்கு அப்படியே வருவோமென்று வாக்களித்தனர் மூவநம் இவ்வாறு அறுக்கிரகித்துமறைந்த மூவருள், நடுநின்ற சிவன் அஞ்சனியோடு நின்ற அவளுடைய கூப்பிய கையினின்று ஒரு சிசுவாக உடனேகீழே குதித்தார். அப்படி குதிக்கிறபோது “தூர்வாஸ” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தனர். உன்னுடைய கர்ப்பத்திலவசித்தாலும், யோகிவாயப்பாட்டு வருந்தலும் எம்மாலியலா அவை தூர்வாஸம் என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தாலுமால் “தூர்வாஸ” என்னுந் திவ்யநாமம் அவருக்குண்டாயிற்று என்று வெளிப்பட்ட சதநியாத்தந்தைச் சநமகுமார ஸம்ஹிதையில் “ஸ்யூஸீநாஃகீர்த்த்ய” என்று பிரகாசப்படுத்தி யிருக்கின்றது. இவகே வந்தவர் குணருத்ரராகையால், இவர் தூரியருத்ரரால் விரிப்பது போதாவே இவரை “ஸ்யூஸீ” என்று விளக்கி அமிசாவதாரமென்று போதித்தது ஸ்வல்பாம்சத்துக்குக் கர்ப்பயோநிஸம்பந்தங்களும், ஜகந்மான்னங்களுந் கிடையாவெனப்பது இசுனாலேறப்பட்ட துணரது விஷ்ணுவைப் போலச் சிவனும பிறந்தாரென்று தூர்வாசனா யெடுத்துக் காட்டிய வஸங்காத்மவாதம் இத்தோடே தொலைந்த தென்க. பராசரபுராணத்தில, “யோஸ்தரூஃகீர்த்த்ய, ஸ்யூஸீநாஃகீர்த்த்ய” என்னும் வாக்கியம் புராணங்களில சிவனுக்குக் கூறிய அபகர்ஷங்கள் குணருத்ரர் பரமெனவும், அவருக்குக் கூறிய உத்கர்ஷங்கள் ஸாக்ஷாத் அவருக்கே யெனவும், விஷ்ணுவுக்குக் கூறிய அபகர்ஷங்கள் அந்த விஷ்ணுவுக்கே யெனவும்,

அவருக்குக் கூறிய உத்கர்ஷங்கள் தந்தரியாயியாகிய சிவ பாஞ்சுடருக்கெனவும் விபவஸ்தையுண்டாகத் தெரிவிக்கின் றது. இதனால், சிவனார் பிறந்தார் என்னும் அபகர்ஷமும், விஷ்ணு பிறக்கவில்லை என்னு முத்கர்ஷமும் ஜீவிப்பது கஷ்டதாமென்றடங்கி யொடுங்குவாராக. இனி யெமது சிவபர மாத்மாவை “ब्रह्मविष्णुः” “शिव” “सर्वज्ञ” “सर्वेश्वर” “सर्वभूतहितैषी” என்று வேதமறுதியிட்டுரைத்தது. பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களை “நகாரணம்” என்று தள்ளி, அவர்கள் பிறப்பிக்கப்பட்டவர்களென்றும், அவர்களைப் பிறப்பித்தவர் தியேயராகியசம்பு சப்தவாச்யரென்றும் பிரகாசப்படுத்திய துணர்ந்த சாம்பவர்களுக்கு (எங்களுக்கு) எத்தனை சிவாவ தாரமுனிவர்கள் பேரை யிவரெடுத்தெழுதிக்கொண்டாலுந் துக்கமுண்டாகவாவசியகமில்லை யென்றறிக. அவ்வுருத்திரக் கூட்டங்களை இவரது விஷ்ணுவுக்கு அபகர்ஷ மூர்த்தவகளாக மதித்து வழிபடப் பின்னிடேமென்க. கேவலம் பாவா ணத்தைச் சிவபாவனையால் வழிபடும யாம் நாமரூபவொ ற்றுமைக்ளால் சிவபாவனை மேலிட்டு விளங்கிய திரிமூர்த்தி புருத்திரனா ஸாக்ஷாத் சிவமென்றே வந்தித்துச் சிவப்பிர ஸாத மெய்தியின்புறுவே மென்க. பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களை “நகாரணம்” என்று முன்சுருதி யொதுகியதுபோல வே ரொரு சுருதி “ब्रह्मविष्णुः” “शिव” “सर्वज्ञ” “सर्वेश्वर” “सर्वभूतहितैषी” என்று எழுது அவர்களை ஜீவர்களென்று பிரதிஷேதித்துவிட்ட து. உருத்திரமூர்த்தியைப்போல விஷ்ணு பிரமர்களும் ஜீவர்களாயிருந்துகொண்டே கிருத்ய காத்நர்களாய் அதிகாரஞ் செலுத்துகின்றனர். இவருள், பிரமனுக்குச் சிருட்டியும், விஷ்ணுவுக்கு ஸ்திதியும், உருத்திரருக்கு ஸம்ஹாரமும் சா ஸ்திரங்களிற் சொல்லப்படினும், உருத்திராதிஷ்டானமே வேனையிருவரிடத்தும் வியாபித்து யாவும் நடத்துமென்க. பிரமனுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் அதிகார பாக்யங்கிடைப்பினும், சிவருப்பிராப்தி இன்னும் வரவில்லை, வரப்பெற்றுக்கொண்

டவர் சங்கரமூர்த்தியே. இம்மூவருள், பிரமணக்காட்டிலும் விஷ்ணுவும், விஷ்வைக்காட்டிலும் உருத்திரரும் அந்தஸ்திலுயர்ந்தவர்கள். இவர் செய்யுங்காரியங்களில், பிரமணையதிஷ்டித்துச்சிருட்டியையும், விஷ்ணுவையதிஷ்டித்து ஸ்திதியையும் உருத்திரமூர்த்தியேசெய்திடுவா. தமது சங்காரத்தைத் தாமே செய்வர். ஆதிவாரம் - சோமவாரம் - மங்களவாரம் - புதவாரம்-குருவாரம்-சுகரவாரம்-சரிவாரம் என்று வாரங்கள் தனித்தனிப் போவாரியாய்ப் பிரிந்திருப்பதன்றி அந்தந்த வாரங்கள் அவைகளைப் பேராகவுடைய கிரகங்களால் பிரகாசிப்பதில்லை. ஆதிவாரம் அல்லது ஆதித்யவாரத்தில் ஆதித்தன் றோன்றிப் பிரகாசப்படுத்துகிறான். சோமவாரத்தில் சந்திரன் றோன்றிப் பிரகாசப்படுத்துகிறான்? மங்களவாரத்தில் அங்காரகன் வெளிவந்துலாவி யுபகரிக்கிறான்? இப்படியே மற்றவாரங்களினுங் காண்க, எல்லாவாரங்களிலும் சூரியனொருவனே தோன்றி அவர்கள் மானத்தைக் காப்பதுபோலச் சிருட்டிதிகளிரண்டையுங்கூட ஸம்ஹார கர்த்தாவே செய்து நடைபெறச் செய்கின்றாரென்பது வைதிக ஸித்தாந்திகள் துணிவென்றுணாக. இவ்வுருத்திரருக்கு மேலிட்ட (சதுர்த்த) மூர்த்தியை “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” என்று வேதம் பிரதிபாதிக்கின்றது. இத்தூரிய சிவமூர்த்தி நமதன்பெறங்கே யறியப்போகிறா? அவர் சந்தியிலொன்றுக்கும் பற்றாத விஷ்ணுவைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு அவர் வேஷம்போட்டுக் கூத்தாடும் வேஷகோலங்களாகிய இராமகிருஷ்ணாதிகளை அளவுக்கதிகமாக மெச்சி இவர் சிவதுஷணையிழைங்கிச் சீரழிவது மிகு பரிதாபமென்க.

இவர் விஷ்ணுவினது பிறப்புகள் பிருகு சாபங்காரணமாகத்தோன்றின வலலவென்றுசமாதானங்கூற வெழுந்தார். இவ்வாறு கிளம்பியவர் “அரிஅரன் அயனாதிவானவர்களில் மூனாவர் கொடுத்த சரபத்தைத் தழுவாத நின்றோர் யாவா” என்று வழுவிழந்தார். இவரது விஷ்ணுவுக்கு மானபங்கம் வராமற்

காத்துக்கொள்வதொழிந்து அந்த விஷ்ணுவைப் பிடித்த சநி
யி கையில் பிரமருத்ரர்களையும் பிடித்துக்கொடுக்கத் தலைப்
பட்ட தென்னையோ? உருத்திரமூர்த்தியை யொரு சநியுந்
தொடருமாற்றல் வகித்திலதென்க. முதல விஷ்ணுவைச் சா
பமணுரு மென்றொபபி யதைப் பினனா மறுத்து “இறைவனது
நிருவவதாரங்கள் யாவும் சங்கற்பமாத் திரையானே நிகழ்ந்தனவன்
றிச்சாபத்தால்” என்று சந்தோஷித்தாா. இதனைவிளக்கவே
ண்டி மதஸ்யாதி நான்கு அவதாரங்கள் தாய் வயிற்றில்லா
மலும், வாமனாதி ஆறு அவதாரங்கள் தாய் வயிற்றிருந்தும்
பிறக்குமாறு முனிவா சாபமோ? என்று கடாயினா. இது
ஒரு கேள்வியா? மதஸ்யாதிரான்கு அவதாரங்களில் தா
யைத்தேடாமலும், வாமனாதி ஆறு அவதாரங்களில் தாயைத்
தேடியும் பிறந்துமுல விஷ்ணுவுக்கிச்சையோ? என்று யாம்
கடாவுகிறோம். இதற்கென்ன விடை? தாயில்லாத அவதா
ரங்கள் மிருகங்களும், தாயுள்ள அவதாரங்கள் மனுஷ்யப் பிற
விகளுமாயின. தாயில்லாத கௌரவம் மிருகத்தன்மையா
லும், தாயுள்ள அகௌரவம் கர்ப்பயோநிஸம்பந்தங்களா
லும் அழிந்தன. இரண்டிவிதமுங் கேட்டுக்கே காரணமாயின
துணராமல் நமதன்பர்வாய்திறந்தது தோல்வித்தானத்திலே
யே அவரை நிறத்திப் தென்க. இனி மதஸ்யாதிகளுக்குத்
தாயில்லையென்று இவரெங்கே கண்டார்? யாதேனுமொரு
மீன்-ஆமை - பன்றிகளின் வயிற்றிலேதானிவர் பிறந்திருப்
பர். தாய்ப்பன்றியாதிகளு மிவரைப்போலப் பிரஸித்தமாயி
ருந்தால், இன்ன பன்றி - இன்ன மீன் - இன்ன ஆமையெ
ன்று சுட்டி விவகரிக்கலாம். அநாமதேய ஜடங்களாகிய
விஷ்ணுவினது பிறப்பிடங்களை (காப்பயோநி வடிவங்களைப்)
பிரகாசப்படுத்தாததுகொண்டு மதஸ்யாதிகளுக்குத் தாயில்
லையென்றது அஸத்வாதமாயினதறிக. நாகிங்கனுக்குத் தாய்
கருங்கற்புமென்றறிக. இத்தான் மிருகாதிகளினுந் தாய்
ந்த இடமாம். இதனாலெல்லாப் பிறப்புகளுந் தாயையிடமா
கக்கொண்டு கர்மாதீனமான சாபத்தாற் பிறந்தன வெனலே

வியத்தமாகியது. இந்தப் பிறவுகள் கர்மாதீனமாகாதன வெ
னின், இவை செத்தகதை கேட்கப்படாதிருத்தல் வேண்டும்.
இவரது இச்சாவதாரங்கள் போனகதிக்கு ஒருகதி தேடி
எந்தக் கபோதியுபநிஷத்தாவது கொண்டுவரட்டும் பா
ப்போம். இந்த மத்ஸ்யாதிகளடைந்த கதியை “ஊசுய ஓக்
துக்ஷணஸ்ஸி” நிஷ்டுக்ஷணஸ்ஸுக்ஷணஸ்ஸுக்ஷணஸ்ஸு
என்னுமுபநிஷத்தவாகியத்தாலறிந்து ஸாதுக்கள் ஸந்தோ
ஷிக்கின்றார்கள். இவ்வாறு அலககணெய்திச் சாவது கர்மா
தீனமாகாது வேறு யாதாகும்? இவரது பரிசாரம் பல்லையினித்
துக்கொண்டிருப்பதறியாது சேஷாவதாரமாகிய இலக்கும்
ணனை ஏன் பத்தில சேர்க்கவில்லையென்றும், அச்சேஷாவ
தாரமாகிய பலராமனை மாத்திரம் சேர்த்தவிதம் யாதென்
றும், இவ்வாறுசாபமிட்டவர் யாரோவென்றும் ஒரு கேள்வி
பிறப்பித்தார் இவர் கேட்டவிதங்களுக்கு யாவர்சாபங் கா
ணமோ எமக்குத்தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் இவரே சொல்
லிச் சாபத்தைப் பூர்த்தி கூட்டட்டும். ஆதிசேஷன் விஷ்ணு
வினது பாயலான வொரு ஜீவன் விஷ்ணு வொரு ஜீவன்.
விஷ்ணுவருந் பிருகுவிட்ட சாபம் சேஷனுக்கு மிட்டிருந்
தால் அவர் பிறந்து செத்தகதைகளும் வெளிப்படும
சிவனே யென்று படுத்துப் புரண்டு தூங்கிக்கொண்டிருக்கு
மவனை யிங்கேநமுகன்பரிழுத்துப்போட்டது பரிதாபமென்க,
பலராமனைச்சேஷனென்றது வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த வழக்கு.
பலராமனை இவரே விஷ்ணுவவதாரமென்று பலதரங்கண்
டாகோஷமாய் முழங்கியதை இங்கே மறந்தார். இவரது
ஊழற் சமாதானத்தில் “பரசுராமாவதாரமிருக்கும் போதே ஸ்ரீ
ராமாவதார மெடுத்ததும், பலராமாவதார மிருக்கும்போதே கிருஷ்
ணாவதாரமெடுத்ததும் இச்சாமாத்திரா யன்றோ” என வெழுதித்
கொண்டதில், பலராமனையும் கிருஷ்ணனையும் சாக்ஷாத் வி
ஷ்ணுவினது அவதாரங்களென்று சாதித்தது என்னாவது?
இப்படி வார்த்தை புரண்டு பேசும் வழக்கம் கமதன்பரினத்
தவர்க்குப் பாலன்ன முன்பதுபோலாம்.

இனியவர் “தசாவதாரம் சாபவயத்ததாயின், ஒன்றொழிந்த யின்னன்றோ மற்றொன்று வருதல்வேண்டும். இறைவன் தீனைப்பின் ஒருநிமிஷத்தில் முனிவர் சாப்படி பத்த அவதாரத்தையு மெப்பி யனுமெடுப்பன், எடுக்காதொழிப்பினு மொழிப்பன், கிருஷ்ணாவதாரம் சென்ற இந்த ஐயாயிரம் வருடம் வரைக்கும் பத்தாவது அவதாரம் எவ்வாறு? அவன் சர்வ சத்தஞைய ஜகதீசனானாலே சாப வசத்தனல்லனென்பது பெறப்பட்டது” என்று முடிவுரை கூறியுப் சாத்தியடைந்தார். சாபங்காரணமாகாமல் இச்சைகாரணமாகிப் பிறவிகளெடுத்ததாயின், ஒரே காலத்திலிருந்த பரசுராம ரகுராமர்கள் கைகோத்து விளையாடி மகிழ்தல் வேண்டும். பரசுராமனை ஸ்ரீராமனுதைத்ததெற்றுக்கு? பரசுராமனுதைபட்டது இச்சையோ? சாபமோ? கர்மமோ? விவேகிகள் சொல்லட்டும். ஒன்றிருந்த காலத்திலொன்றிருக்கச் செய்து வினையை மூட்டியதே சாபத்தின் பயனென்றுணர்க. பலராமனும், கிருஷ்ணனுமொத்து வாழ்ந்தார்களா? சுபத்திரையை அர்ஜுனனுக்குத் திருட்டுத்தனமாகக் கிருஷ்ணன் கொடுத்தனுப்பினான். பலராமன் அதை விரோதித்து அர்ஜுனனைக் கொல்லக் கலப்பையைத் தூக்கிவந்தான். இதற்கிடையில் பலராமகிருஷ்ணர்களுக்கு ஒரு துயிபத்தில் சிவராதனை மஹோத்ஸவ வைபவங்கள் கேட்கப்பட்ட காலம் அநிக வியப்புடைத்தே! இதனால், விஷ்ணுவையும், அவரது அவதாரங்களையும் கர்மத்தினடியாக வியக்குமெனது கருணாகிதியின் செயலே எவற்றிற்கும் ஆதாரமாய் நின்றவாறாக, “அரிவீரக தவதாரச் செயல்கள் யாவு மான்செயலா மாலரி யாதகத்தை உறல்-திரிவாகு முடல்வால தருண மூப்பின் செயலுயி யின் செயலாகுஞ் செய்தி போலும்-விரிவாமைத் தொழியு மெம் மிறைவன்குளே மிகுபடர்க்கை முன்னினைத்தன் மையிலுண் டாக் குத்-தரியாதன் நிராமனுடன் பரசுராமன் சம்பொருத கதையுலகிற் சாற்றவீரே” என்ற வழுதவாக்கியத்தை நமதன்ப யேனுத் தரிசித்து இன்பவாழ்வெய்துவாராக.

இனியவர் “இறைவன் தீனைப்பின் நிமிஷத்தில் முனிவர் சாப்படி பத்த அவதாரத்தையுமெப்பினு மெடுப்பன்

எடுக்காதொழியினு மொழிப்பன்” என்றாரன்றோ? இது பெரியவிறதையாம். எடுப்பினுமெடுப்பன் என்றதனால், அவ்வாறெடுத்தல் அவ்விறைவன் சமமதவாறுகின்றது. இதற்கு மாறாக நமதன்பா எடுக்காதொழிப்பினு மொழிப்பன் என்றது எனனமதி? எடுப்பினு மெடுப்பென்பதற்கினங்கவே அவர் பத்துப் பிறப்புகளெடுத்தமையால், எடுக்காதொழியினு மொழிப்பெனென்றது அஸத்துரையாயழிந்தது. அவ்விறைவன் பிறத்தற்குச் சாபத்தையுங் காரணமாககிவிட்டு “அவாநினைப்பின” என்று மீண்டும் அவரது நினைவைக் கொண்டுவந்து குறுக்கேநிறுத்துத் தலையாவிதமாம். அவர் நினைத்தாலும், நினையாவிட்டாலும் பிறகு சாபம் பிடரியைப்பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டுவந்து பல கர்ப்பயோநிகளின் செலுத்திப் பிறக்கச்சொல்லுமென்பதே தீர்மானம். இம்மட்டி லமையாமல் இறைவன் நினைப்பின “ஒரு நிமிஷத்தில்” பிறப்பெனென்றும் சாபங்காரணமானால் “கிருஷ்ணவதாரஞ் சென்ற இந்த ஐயாயிரம் வருடம் வரைக்கும் பத்தாவதவதாரம் என்னெடுக்கவிலை” என்றுங் கடாவியதும் நிஷ்பலமாம். வராகம்பிறந்தது வராககலபம் - வாமனன்பிறந்தது வாமனகலபம், இவ்வளவு தூரத்தை யடிகழித்தகாலங்களிற் பிறந்த விஷ்ணுவுக்குக் கிருஷ்ணவதாரங்கழிந்த இந்த ஐயாயிரம் வருஷம் அதிக காலமாயவிட்டதாக நமதன்பர் மனஸ்தரப்பட்டது விசாரணையின் குறைவேயாம். இன்னுமெத்தனை ஐயாயிரவருடம் சென்று பத்தாவது அவதாரமெடுக்க விஷ்ணுவை முனிவர் சாபஞ்செலுத்துமோ அதனையாமறியேம். ஒரு நிமிஷத்திற் பிறவிகளெடுப்பதானாலும், கற்பங்கள் கடந்து பிறவிகளெடுப்பதானாலும் முனிவர் சாபமே முன்னின்று செலுத்துமென்றறிக. இறைவன் இறைவன் என்று நமதன்பர் மாறிக் கருதுகொள்ளுகிறார். இறைவனை முனிவர் சாபந்தொடராது. லீலையாயேனும் இறைவன் அதனையேற்று நாடகம்புரியான். “இருவினைக்கு முரியவனா கப்பிறந்த படுமரியை யிறைவென்ற - சுருதிமுறையிடுமாய் குழுமரி யாகுமெனச் சொற்றானென்

னே” என்று கூர்மாலய தேவாகூறியருளிய திருவாக்கும் நமதனபர்வாய்க்குப் பெருமபூட்டாபினதறிக, நிறக.

இவர் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்த சாபம் அவரிடமேறாமல கொடுத்தவரையே துன்பப்படுத்தியதென்றும், அதனால்முனிவர் விஷ்ணுவை வெகுதூரம் மாராதித்து அபராதம் நீங்கப்பெற்றதன்மேல விஷ்ணுவானவர் முனிவரைப்பார்த்து லோக ஸமரக்ஷணார்த்தம் உமது சாபத்தை நாம்ங்கீகரித்து அவதாரங்களுக்கிளேமென்று வாகுகளித்து, அவ்வாறே யவதரித்தாரென்று வானமீகம உத்தரகாண்டங் கூறுகிறதென்றும் ஒரு பொயப்பிரசங்கஞ்செய்தனா. முனிவாருடுத்த சாப மேறவில்லையென்று இவர் முதல் தடைகூறினும், முடிவில ஏறியதாகவேயன்றே முடிந்தது? இடையி விவா செய்தது ஜாலசித்தையேயாம. கடைசியிலங்கீகரித்துக்கொண்ட விஷ்ணுவானவா முதலிலேதானே ஏனங்கீகரிக்கக்கூடாது? அனபாவாக்கைப் பரிபாவிப்பதானால் இடையில் முனிவரையலக்கணுறச்செய்தல்கூடுமோ? அமமுனிவா விஷ்ணுவுக்கு அனபரானால் அவர் சாபங் கொடுக்கத்துணிந்தது அஸங்கதமாம், தனது சாபஞ் செல்லக்கூடிய இடத்தை ஒருவன தெய்வமென்று கோடாறானும் எப்படிக்கூடும்? இவ்வஸம்பாவிதங்களுக்கு நமதனபர் கதிகூறமுடியாதாகையாலும், “ஜானகியைக் கொண்டது மோசாபந்தாஸமாண” என்று இவா மெச்சிய பிள்ளைப்பெருமானையங்காரே பாடினமையாலும், இவா பிரஸ்தாபிக்க வான்மீகம உத்தரகாண்டம் இவரிஷ்டமபோற கூறியதின்றாகையாலும் இவர்செய்த பிரசங்கம் யாவும் ஊஷாபூமியிறசெய்த கிருஷியாயிற்றெனவறிக.

நமதனப் ரிதனை பிவ்வளவினிறுத்திப் பழையகடையைக் கொஞ்சம் பாப்பிக்கொண்டார். என்னெனின, இரா மோபரிஷத்தில், “ஔருத்திரமூர்த்தி! நீயே வாயுபுத்திரனா

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். அள

அவதரித்து நமது ஏழாவது அவதாரத்துக்குத் தூதனாகவும், தொன் டனாகவும், அமைச்சனாகவும், வாகனமாகவும் எப்பொழுது யிருக்கக் கடவாய். நாம் உனக்கு நவவியாகரண பண்டிததவமும், விசுவரூப மும், கல்பாந்தத்தில் அயிரதத்தமும் கொடுக்கிறோம்” என்று சிவ னைப் பார்த்து விஷ்ணுசொன்னதாக விரிவுரைகூறியதன்றி யும், தாரகோபநிஷத்தில “ஸ்ரீராமஷ்டாட்சரங்களுக்கு அதிதெய் வங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் மகாராக்ஷரத்துக்குச் சிவாவதாரமா கிய அதுமான் அதிதேவதையென்று இரண்டிடத்திற கூறப்பட்ட னன்” என்றும் பிரசங்கித்துத் திருபதியடைந்தார். சந்திர னிடத்தில் முயற்கறை யுண்டென்று பெரியோர கூறுவர். அதற்கு இவாகாட்டிய இரண்டுபரிஷத்துக்களும் இரண்டு கொம்புகளாம். இவ்விரண்டில் முதற்கொம்புக்குக் கோவிந் தாசாரி யென்பவா தங்கப்பூண்கட்டி. விநோதசாலையில் வே டிக்கைபார்க்க வைத்தாராம் அதாவது ஷெ யுபநிஷத்தை இவரது சுவடியின் கடைசியிலேசோதது அச்சிடச்செய்தவர் அவராம். அவராயினும், இவராயினும், எவராயினும் பொய் யுரைபுனைந்து முன்னுக்குவருதலகடுமோ? நூற்றெட்டுப ரிஷத்துக் கோவையில் படிக்கப்படாத இவ்வுபநிஷத்துக் களை நமகனப் ரினியேனுந் திலதாபபணமபண்ணி இனபுறக் கடவர்.

இனிக கோவிந்தாசாரி யுபநிஷத்திலுள்ள கோணலைச் சிறிதெடுத்திசைப்பாரம். விஷ்ணுவானவா சிவனேனோக்கி எனது ஏழாவதுதாரத்தில் தூதனாகவும், ஸேவகனாகவும், வாகனமாகவும் குரங்குரூபமாகப்பிறந்துழலக்கடவாய என் று பணித்தாரென்று கூறியது சாலவழகுடைத்து. எனது ஏழாவதுதாரத்தில் என்று பிரஸதாபிதத்தையால ஒரு அவதாரமுமெடுப்பதன் முன்ன ரிந்தக் கட்டளை பிறந்ததாக எண்ணவேண்டியிருக்கின்றது முந்திய ஆறு அவதாரத் திலும் சிவனது சகாயம் வேண்டியதில்லைபோலும். அப்படி வரக்கூடிய தூதனைக் குரங்காயவர ஏனோ விரும்பவேண் டெ? ஏழாவது அவதாரம் மனுஷ்யரூபம். தனக்குச் சத்ரு

வோ இராக்கூஸன். தான் விருமபத்தகக தூதன் அல்லது அமைச்சன் மனுஷ்யனாகவாவது, இராக்கூஸனாகவாவது அமைத்திடலே ஸங்கதம். இந்ந் நியதிக்குமாறாகவெழுந்த விஷ்ணுவின் தூதராகுப்பிடி சாலச் சிரிப்புடைத்தது. இதற்கு மேல விஷ்ணுவானவா சிவனுக்கிடட வேலைகளை “நீ எப்போதுச் செய்துகொண்டிருக்கக் கடவாய்” என்று விதித்ததாகவுந் தெரியவருகின்றது. இராமன் சலத்தில் (சரயூநதியில்) வீழ்ந்துமாண்டான். அவன் மனைவி மண்ணில் (பூமியின்கீழ்) படிந்த மடிகதாள். இவர்களுடைய தூதன் - சேவகன் - அமைச்சன்-வாகனம் என்று சொல்லத்தக்க அநுமான் (நந்தியதுக்கம் பெற்றதனால்) சிரஞ்சீவியாய் இன்றுமிருக்கிறான். இவன் இராமனுக்கு எப்போதுந் தூதுவனாகவும், ஸேவகனாகவும், அமைச்சனாகவும், வாகனமாகவுமிருந்து ஏவலசெய்வதைக் கோவிர்த்தாசாரியுபநிஷத்துக் காட்டவேண்டியது. அங்வுபநிஷத்தைக் கையிலே பிடித்துவந்த பூரவபட்சிபாவது இராமனை யுண்டுபண்ணி அநுமான் பக்கலவிடவேண்டியது. தூங்கு க்ஷேமமாயிருக்கிறபோது இராமன்மாண்டது அதிகபரிதாபமென்க. தூங்கு க்ஷேமமாயிருப்பதற்கு நமதன்பர் காரணமறிபார். ஏனைய வைஷ்ணவருமறியார்கள். இந்தக் தூங்கு ஒரு (சிவருபமபெற்ற) உருத்திராவதாரமாகையால் சாகாது. உருத்திரவடிவமெய்திய எத்தனைகோடி ஜீவர்களும் நாசமுறார்கள். இந்தச் சிரஞ்சீவியை இராமாயணயுத்தம் முடியும்பொருட்டுச் சிவனா தந்தருளியதுபோலப் பாரதயுத்தம் முடியும்பொருட்டு மற்றொரு சிரஞ்சீவியை (அகவத்தாமாவை) உருத்திராம்ச மெய்தினவனாகத் தந்தருளின சவ்வெம்பெருமா னென்றுணைக. தசாவதாரங்களும் ஜீச்சம் என்று வந்திட்டுவருந்தும் வாதியார் எந்த அவதாரத் தையாவது சாகாமல் நிலைக்கப்பட்டாரா? துஷ்டர்களைச் சிவபித்த மூர்த்தங்கள் அந்தத் துஷ்டர்கள் செத்ததுபோல

(அப்போதில்லாவிடினும்) பின்னர்ச்செத்தது கர்மாதினமு
டையனவென்றதையே ருசுப்படுத்தியது. இராவணனுஞ்செ
த்தான் இராமனுஞ்செத்தான் என்றது அதிக ஈனமன்றோ?
கம்ஸனுஞ்செத்தான் கண்ணனுஞ்செத்தான் என்றது ஸா
துக்கள் மனசுக்கு அதிக கஷ்டமன்றோ? இந்தத் துஷ்டர்
களைச் சித்தித்த விஷ்ணுவதாரங்களைக் கர்வபங்கப்படுத்த
வந்த விராயகர் - ஸ்கந்தர்-வீரபத்திரர்-பைரவர் முதலிய பல
பராக்ரம விக்ரகங்கள்பேரில ஒரு தோஷாரோபிதமுண்டா?
இவை சிவனாது நித்யமனகளை விக்ரகங்களாம். இவ்வுண்மை
தேராத நமதன்பா ஐச்சுவாதம்பேசி கைச்சிகம்பண்ணுவது
ஏச்சுவாதமாகவே முடிந்ததறிக.

இவரிததோடே நிலலாமல் அநுமானுக்கு நவவிபாக
ரண பண்டிததவம் - விசுவரூபம் - அந்தத்திலமிர்த்தவங்களை
விஷ்ணுபகவான் பிரஸாதிபதாக்க கோவிந்தாசாரியுபநிஷத்
துக்கூறியதை மெடுத்திசைத்தாரன்றோ? இதையுஞ் சிறிது
விசாரித்து ஒழுங்குபடுத்தவாம். இந்த வியாகரணோபேசம்
இராமன்செய்தானா? விஷ்ணுவே யுள்ளிருந்துணர்த்தினாரா?
அல்லது வேறு யாரைக்கொண்டாவது செய்வித்தாரா? இ
வ்யுபதேசம் (பகவத சீதை சண்டை ஸம்பிரமத்தில நடந்தது
போல) இராமராக்ஷஸ யுத்தகாலத்தில் நடந்ததா? சீதை
யை மீட்டுகொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்த சாவதானத்தில நட
ந்ததா? அந்த வ்யுபதேசத்தால் அவனுக்கு என்னலாபம்?
அவன் யாதேனும் வியாகரண சந்திரிகை தன்பேர் விளங்
கச் செய்தானா? நமது இலக்குமணப்பிள்ளை தமக்குக் கொ
ஞ்சமில்லக்கணந்தெரிந்த மாத்திரத்தானே இரண்டுபிரபந்தஞ்
செய்து குரங்குக்கு முன்னே யொன்றும், இராமனுக்கு மு
ன்னே யொன்றும் போட்டு மகிழ்வாராகுல் ஒன்பது வி
கரணங்களை பொக்கப்படுத்த குரங்கு வீரன் கம்மாவிருக்க

முடியுமா ? குரங்கு யாண்டுஞ் சும்மாவிராது. இந்தக் குரங்கு சிவனென்பது பூர்வபட்சிகள் மதம். சிவனையோ “சீக்ரஃ” “சுநிஷீ” என்று கூறி, யாவரும் ஞானத்தின்பொருட் டிச் சிவனை யாசிரயிக்கவேண்டியது என்று அன்றோர் கொண்டாடுவர். பிறருக்கு ஞானத்தைப் பிரஸாதிக்கத் தக்க (சிவாவதாரமான) குரங்குக்கு வியாகரணோபதே சம் பரிகாசத்தை விளைக்கத் தடையென்றோ ? இதற்கு மேற் போந்த விசுவரூபம் கோவிந்தாசாரி யுபநிஷத்தில் அதுமானுக்கு ஆரததுகமென்று கூறியிருக்கிறது. நமது பூர்வபட்சியார்தமது பிரசங்கித்தி னோமூலையில் அதுமான் வாயுவினது அமிசத்தால் வேந்ததையும், உருத்திராமிசத் தால் விசுவரூபத்தையும் பெற்றருளென்று கூறியதை அவ்வு பநிஷத்து உரைத்துத் தள்ளுகிறது. அல்லது அவ்வுபநிஷத் தை நமதன்பா வாதம் உரைத்தத் தள்ளுகிறது என்று பிரா சொல்லத்தடிகலை. நஞயமிசம் அல்லது அதுக்ரகம் பெற்ற அதுமானுக்கு ஸாவஞாஸமும், விசுவரூபமும், அம்ரு தத்வமும் ஸித்திப்பது ஸித்தமாயகையால் பூர்வபட்சியாரது கல்பித்தாபநிஷத்துக் கலிகலமஷாந்தகார வுபநிஷத்தாயி னது சத்தியமென்றாக, வரிககிற பெருகும். நிறக.

இவர் ஸ்காந்தாந்தாககத் ஸநற்குமார ஸமஹிதை யொன் றும், ஸ்காந்த பஹிர்க்கத் ஸநதஞமார ஸமஹிதையொன் றும் பிரமாணங்களாகத்தேடி மீண்டு குரங்கு விஷயத்தினி றங்கினா. முதல, அநதாக்கத் ஸமஹிதையில் சிவன தேவர் களைக்காக்கி நான் அதுமானாய்த் தோன்றி இராமதுதனையும், இராமஸைவகளையும், இராமவாஹனமாயுமிருந்து இராவண னிகளை யழித்து உங்களை ரக்ஷிக்கின்றென்று வாகுகளித்ததா யும், இரண்டாவது பஹிர்க்கத் ஸமஹிதையில் பிரமன் ~~பிரம~~ நோக்கி அதுமானாய்த் தோன்றி இராமனுக்குச் சகாயமாயிருந்து தேவர்களை ரக்ஷிக்கக்கடவா யென்று கூறு

தலும், அதற்கிசைந்து நான ஸர்வ ஜாக்ரதையாயிருந்து இராமகாரியங்களை நடத்தவேனென்று சிவனொப்புக்கொண்டதாயும் நமதனபா மகிழ்ந்து வெளியிட்டதை நிர்மூடனும் மதியான். விஷ்ணுவே சிவனை நோக்கி நீ அதுமானாகப்பிறந்து எனக்குத் தூதுவனாயும், சேவகனாயும், அமைச்சனாயும், வாகனமாயுமிருந்து ஊழிபஞ்செய்யக் கடவாய் என்று பணித்ததாக நமதனபா மேல் கூறியதற்குத் துணைக் கையொப்பங்களாக இங்கே சிவனையும், பிரமனையும் ஸாக்ஷிபோட்டுக்கொண்டார். ஸ்காந்த பஹிர்க்கத் ஸமஹிதையைப்பற்றி எமக்காவசியமில்லை. ஸ்காந்தாக்கத் ஸமஹிதை எமது (சைவர்களது) தஸ்தாவேஜாகவேணும். ஸ்காந்தம சிவபுராணம் பத்தினுட சிறந்து விளங்குவது. இஃது லக்ஷணகிரந்த முடையது. இதிலடங்கிய ஸமஸ்யைகள் எல்லாம் ஸந்தருமார ஸமஹிதையொன்று. இந்தச் சைவ ஸமஹிதையில் சிவநிந்தை கிடந்ததாக நியாயவரம்பு கடந்த கூறிப் விவரது வார்த்தைக்கு டாங்கினோ கனமுண்டாடும்? இவா தேடிய பஹிர்க்கத் ஸமஹிதையைப்போல ஆவரது அந்தாக்கத் ஸமஹிதையை யாம் (பஹிர்க்கத் ஸமஹிதையென்று) தள்ளிவிடுதலே நியாயவாதிகள் சபையில் மணந்தீர்த்தக்கதெனக். இந்தப் பிரமாணங்களோ டினமாகத்தக்க (வழுவழராமாயணம்) யாகயவலகயராமாயணம் (குழகுழராமாயணம்) பிருகதராமாயணம் (லபலபராமாயணம்) மஹராவ் ட்ராமாயணம் (சளசளராமாயணம்) தெலுங்கு ராமாயணம் இவைகளைத்தேடி “பலவுமி தினரூல ஒரு அவிழட்டாத” என்பதற்கிணங்கச் சிவனைக் குரங்காக விளக்கிக் கும்மாளம் போட்டுக் கூத்தாடினார். இலக்குமணப்பிள்ளை ராமாயணம்-துணைசாமிமூப்பனா ராமாயணங்கடோன்றிச் சீவிப்பதற்கதிகமாக இவா தேடிய குபைராமாயணங்களை வான்மீகம் படித்தவர்கள் மதித்துப் பிரஸ்தாபியாரெனக், கம்பராமாயணமே காலைக்கிளப்பிக்கொள்ளும்போது இந்த வமபுராமா

யணங்கள் வரிசைபெற்று வாழ்வதெங்கே? இடையில் அவர் பட்டதும் படாததுமாகப் பிரஸ்தாபித்த வாயுபுராணம் சிவபராக்ரமங்களைக் கூறுவது. இதிற் குரங்குச்சேட் கிடையாதென்றொழிக. இதற்குமேல் கம்பனது (வாதசேயைப்) “புராரிமற்றியானே வாதசேய்” என்ற துண்டை வாயிற் கெளிவிக்கொண்டு வந்து எமக்கு மீண்டுமிவர் புதுமைகாட்டுகிறார். இதற்கினமானதும், (கிலுஷ்ட கல்பனத்தால்) இதற்கினப்படுதற்கு கூடியதுமாகிய வேறு இரண்டொருபாடல்களையுந் தேடிவந்து வெளிச்சங் காட்டினார். பின்னவையெல்லாம் வாதசேயி லந்தாக்கதமாகையால், “வாதசேய்” வாதசேய் என்று இலக்கணவிதியேற்று நிலைபெறத்தக்க சமயத்தில் அதனோடு கூண்டோடே தொலையுமென்க. வாதசேய், வாதசேயென்றாகியது தொகுத்தல் விகாரமென்பார் போலும். கவிச்சகரவர்த்தி பாடலில் விகாரங்காணுகல் கூடாதகாரியம். பிசகாயப் பாடிவிட்டு, பின்னரதற்கு ஸமாதானந்தேடுதல கெளரவக் குறைவெனவறிக. “புராரிமற்றியானே வாயுபுத்திரனென்ற” என்றெழுதினால் ஸாதுவாகுமே. அது கம்பர் பாடியதாயிருந்தால், சரியாய்த் தானிருக்கும். அவரது மானங்கெட வாரோ வொரு(வமபன)பாஞ்சராத்திரி திருத்திவைத்ததாகையால், அதன் கேடினைத்தென யின்னடறிவித்ததாயிற்றென்க. இவரித்தோடே கம்பனைத் தொலைத்துச் சீகாழி அருணாசலக் கவிராயரைத் துணைதேடிச் சற்று இளைப்பாறினார். இவருக்கு யாம் ஸாதுவாகவே பதிலளிக்கிறோம்.

இவரது கவிராயர் “அதிகமான குத்ரனங்கொனதமலேன்” என்று பாடியதால், அதுமான் சிவனென்று சித்தித்தது என்றும், அவர் அதுமார் பிள்ளைத்தமிழ்பாடியதில் அதுமானைச் சிவனென்று வினக்கினாரென்றும் புலமுந்தார். கவிராயர் “அதிகமான குத்ரனங்கொனதமலேன்” என்றாரேயன்றி “அதிக

மாணருத்ரனதமனாகத் தோன்றி” என்று கூறவில்லை, “அதிகமான ருத்ரன்” என்றமையால், பரமாத்மா ருத்ரனென்று அவர் கொண்டதுணிபு வெளிப்பட்டது. அவர் பிறவாதவராகையால், அவரது அங்கிசன் (அதுக்காகத்தைப் பெற்றவொருவன்) அதுமசிலென்று தெரிவித்தனா. இந்தப்பிரசங்கத்தால் நமதன்பருக்குண்டான ஸாதகம் யாது? இவரோ அதுமான் சிவனது பூரணமிசம் பூரணமிசம் என்று பொங்கி வழிகின்றவா. இவரது பூரணக்குரங்கை அமிசகட்கதாற்கவிராயர் சேதித்துவைத்தாராகையால், இவரது எண்ணத்துக்குக் கவிராயர் பாடல் விகாதம்பண்ணியதாகவே முடிந்தது. பிள்ளைத்தமிழு மிதனோடுதானே யிப்பபட்டொதுங்கியவாறறிக. இந்தக்கவிராயர் அதுமான் சிவனானென்றதைப் (புத்திசாலிகள் தெளியும்பொருட்டு) பின்வாக்காலும் இனி பிரகாசப்படுத்தினா. அதுமான் சஞ்சீவி பர்வதங்கொண்டு வரப்போன ஸந்தர்ப்பத்திலு ஸ்ரீ கைலாசத்தைநெருங்கியவனைச்சுட்டி ஸ்ரீபாவதிபாருக்கு ஸ்வாமி காட்டியதாகவும் அப்போது அவன் ஸ்கவாமியைத்துதிகது அப்பாறசென்றதாகவும் “தலங்கும் வெள்ளியங்கையேசன் - உமைக்குக் கையாலே - வாயவின சுதனிவனென்று காட்ட, அவரைத்ததிசெய்தப்பாலே” சென்றானென்னும் பகுதியால் நன்கு விளக்கினர். “வாதசேய்” என்று கம்பனவாக்கு இழுக்கடைந்ததுபோலாகாமல “வாயின் சுதன்” என்று இவாவாகஞ்சு செழித்தோங்கியதறிக. அம்மையிடம் வாயுசுதனைப் பிரஸ்தாபித்தபகவான் எமது அமிசமாகிய அதுமான் என்று ஏன்சொல்லவில்லை? அவ்வதுமான் தானாகியசிவனை ஏன்றுதிசெய்து போயினன்? கம்பராமாயணக்கடலைக் கரைகண்டவராகப் பூர்வபட்சிவமுத்திய சீகாழிக்கவிராயர் கம்பன் கூற்றாகாத “ருத்ரன்கிசன் தமசிலன்” என்ற (தனது) சித்தாந்தத்தை நாட்டி நமதன்பருக்குத் துக்கத்தை யூட்டியவாறென்னை? இந்தக்கவிராயர்

இராமநாதகமாத்திரமேயன்றி வேறுதூல்களுஞ் செயதிருக்
கின்றனர். அவற்றுள், தமது ஸ்வரூபத்திரமாகிய சீகாழித்
தலபுராணமொன்று. இந்தப்புராணத்திலு, “பிறந்தி றந்தழல்
தெய்வமாம் பிணங்களைப் பாடி-யறந்து றந்தலைந் தொழிந்தனை யரும்
பெருங் காழி - சிறந்த மான்மியம் பாடெனச் சிதம்பர முனிவன் -
அறைந்த சொற்கொடு சொற்றன னன்பினு லிதையே” எனனுமிந்
தத் திருவாக்கால இராமனையே பிறந்திறக்குந் தெய்வப்பிண
மென்று வெளிப்படுத்தினா இராமனையே திண்டாட்டத
தில விடமிருக்குகபோது அதுமானே அவா மதித்தாரெனல
யாங்ஙனம்? இராமநாதாகம பாடிய தோஷத்தை கவிராயா
பரிகரித்துக்கொண்டமையால், ஸ்ரீ கைலாசபரமபரைத் தரு
மபுர ஆதீனம் ஸ்ரீ சிதம்பரநாதமுனிவருக்கு அடிமை பூண்ட
அவருக்கு விஷ்ணுபாதவபுத்தி யாண்டுமுண்டாயினதின்
மேனவறிந்திடுக. “இனைய காதையின் டியம்பவும் வல்லனோ தரு
மை-முனைவ னனைபுசால் சிதம்பர நாதமா முனிவன் - லீனையு மாரிய
மொழிவழி யருந்தமிழ் வகையால் - எனைவி னம்புகென்றோதலு மிது
துணிர் தன்னயான்” எனனுந் திருவாக்கால, சைவசித்தாந்த
சிகாமணிபாய விளங்குஞ் கவிராயரொன்று தெற்றென விள
ங்கியது. விரிக்கிறபெருகும. நிற்க

நமதன்பர் சைவ பரமசாரியா நூல்கொண்டு அது
மான் சிவனென்று தாபித்ததாக மகிழ்ந்தாரா. எனவனமெனி
ன், ஸ்ரீமது அருணகிரிநாதராளிய திருப்புகழில் ‘சுருவடைந்த’
என்னும் பாடலில் “செடுகேலன-ளரியனென்று மைப்பற்றுசுண்ட
னனுமென்று மொப்பற்றவண்ட - ரெவருமிந்தவாக்கதது வந்து”
என்று கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றும், இதனை யதுஸரித்தே
அனந்தபாரதியாரென்பவர் தாமியற்றிய இராமாயணத்திருப்
புகழில் அதுமான் சிவாம்சமென்று கூறினரென்றும, இந்த

வுண்மைகெடுமாறு மழவை மகாலிங்சையரும், புஷ்பரத செட்டியாரும் ஷெ பாடத்தைத் திருத்தினாகளென்றும், அவ்வாறு திருத்தியும் அவர்கள் திருத்திய பாடங்கள் சந்தச் சிதைவுகொண்டு விளங்குவதால் அன்றோது மனோரத மீடேறவில்லையென்றும் கைகொட்டிச் சிரித்தது மகிழ்ந்தார். ரண்டிவரது சிரிப்பு அழகையாய்ப் போகும்படி எமதுண் மையைச் சிறிது பிரகாசப்படுத்ததுவாம்.

இவ்வெடுத்துக்காட்டிய “மைப்பற்றுக்கண்ட னனுமனென் றும்” எனனும பாடம் எந்த ஆதினத்து ஏட்டுப் பிரதியிலுள் ளது? அல்லது எந்த பூர்விக சைவவிதவான்களிட மிருந்த பிரதியைப்பார்த்து எழுதியது? அல்லது எந்தப் பெரிய பண் டிதா வெளியிட்ட அச்சுப்புத்தகத்திலிருந்து எடுத்தெழுதி யது? இதற்கொரு கதிகாட்டாம விவரெழுதிக்காட்டிய பா டம் (அதுமானமேல ஆணை) முக்காலந் தப்புப்பாடமேயாம். எடுத்துக்காட்டொன்றுமில்லி இவா கீறிவைத்தது சபை யேற மாட்டாதென வறிந்திலாபோலும். இவா பிரஸ்தாபி த்த பாரதியார இராமாயணத் திருப்புசுழி பாடியபோது இரா மாயணத்தை யதுஸரிக்க வேண்டியது கடமை. அப்படிக்க ின்றித் திருப்புசுழி யதுஸரித்தாரெனல யாங்ஙனம்? அந்தப் பாரதியார நான அருணகிரியார திருப்புசுழை யதுஸரித்து இதனைப் பாடினென் என்று யாதேனுஞ் சொன்னாரா? வீணப்வாதத்தைப் பாரதியாரமேல்லற்றிக் களித்தது அவ ரைத் தூற்றியதாகவே முடிந்தது. ஒருகால அவர் சிவனே அதுமான் என்று பாடியிருந்தால அது வான்மீகத்தாலுதை யுண்டு அழியுந் தன்மையாய்க் கேடுகுழப பெறுமென்க. “திருப்புசுழி” என்பது “கருப்புசுழைக்கேட்குமோ ளானமயில்வீர ன்நிருப்புசுழைக்கேட்குஞ் செவ்” என்ற திருவாக்கானு மறிந்தி

மே. பாரதியார் திருப்புகழோடு பைபை திருப்புகழோன்று உலகில வழங்கிவருகின்றது. இந்தத்திருப்புகழ்களை ருடியால் வெளிவரத்தக்க யோக்யதை பெறுதனவாம். யோகத்தினால் ஒருவாறு அநாதந்த நூலகளை அபிமானித்தவர்கள் சொல்லிக் கொள்ளலாம். எமது (அருட்டலைவா) அருணகிரியார் திருப்புகழோன்றே யோகத்தினாலும், ருடியினாலும் “திருப்புகழ்” என்று சிறந்து விளங்குவதை மறுப்பா ரொருவருமில்லை யென வறிக, ஒருவன புத்தகக்கடைக்குச் சென்று திருப்புகழ் வேண்டுமென்று கேட்டால், கடைக்காரன அருணகிரிநாதர் திருப்புகழையே எடுத்துக் காட்டுவன வேறு வந்தத் திருப்புகழையும் அவன தனது நினைவிலே கொள்ளான இன்ன பாரதியார் திருப்புகழ் - இன்னப்பைத திருப்புகழ் என்று சுட்டிக்கேட்டால் அவை உண்டு அல்லது இல்லையென்று பதிலகூறுவன இவ்வுண்மை தெளிந்து ருத்திருப்புகழைக் கைக்கொள்ளும் பெரியோர் அததிருப்புகழாசிரியராகிய (எமதுசுவாமிகள்) அருணகிரிநாதர் மைப்பறங்கண்டனனுமன்” என்று சிவநிகதை தோன்றக் கூற்றாரென்பதை யாங்குனோ வொப்புவா? சிவனே அப்பாள் என்றது அவருக்கு அங்குசாரமாயின; சிவனா பரமாதாரிவல்லரென்பது அவரதுதுணிவாக வேண்டும. அப்பாடியா சங்கால, “காமையில் வீரன்” வெறுமபுகழினனாகவே பெறு சகதச்சக்கவனாவன. சிவன் அநாமான என்று அவர்பாடியும் அவருக்குச் சிவபரதவவுண்மையே சிறந்ததெனின. உண்மை இதுவென்று தெரிந்தும் நடுநிலைநாடாமல் சிவனையும், அவரது மனைவிமக்களையும் வந்தித்துச் சைவநலம் பேணிநின்ற குற்றம் அவாமேலேறிக் த்தாமும். இன்னு மித்தகைய பல அஸபயங்களுக்கிடஞ் செய்வதாகிய பூவ பட்சிபினது (திருப்புகழ்ப) பிரசங்கம் தூர்த்தப்பிரசங்கமா யொதுக்கத்தக்கதெனலே அமைவுடைத்து.

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௯௭

மேல் நியாயங்களால் இவரது தப்புப்பாடத்தைத் தொலைத்தோமாகையால், சைவர்கள் உண்மையைத் திருத்தினார்களென்ற இவரது அசட்டுரையையும் அடியோடே தொலையச்செய்வாமென்க. இவாகாட்டிய மகாலிங்கையர்-புஷ்பரதசெட்டியார் என்னும் இருவரே யன்றிய பின்னுந் திருப்புகழை அச்சிட்ட பெரிய வித்வான்களாகிய திருப்பா திரிப்புலியூ-சிவசிதம்பரமுதலியார், அவரைச்சோந்த வடக்குப்பட்டு—த. சுப்பிரமணியபிள்ளை இவாகளும் இவரது தப்புப்பாடத்தைக்கறறு வெளிவந்தாரிலலை. இவர்கள் நிஷ்பக்ஷபாதிக்கென்ற சத்தியத்தை ஈண்டு விளக்கிக்காட்டுகிறோம்.

மகாலிங்கையர்

“கெடுநீலன எரியதென்று மருத்திற் சிறந்தவனுமன்”

என்றுதிருத்தினாரெனவும,

புஷ்பரதசெட்டியார்

“கெடுநீலன்—எரியனும மருத்துச் சிறந்தவனுமன்”

என்றுதிருத்தினாரெனவும,

அவ்வண்ணந் திருத்தினோ தாம திருத்திக் கொண்டவைசந்தச்சிதைவால் அழிந்தமையை நோக்கலாபோலும் எனவும நமதன்பா பழிமொழிகூறிய பாழ்த்தமொழிக்கு யாம் இனித் தக்க பரிசளிப்பாம். மேற்கூறிய சைவபண்டிதர்கள் எப்படியிருந்த மூலபாடத்தைத் தமதிஷ்டம்போற் திருத்தினார்கள்? இவரது சுத்தபாடத்தை முன்ன ரெழுதிக்காட்டி, பின்னர் அது திருத்தப்பட்ட அசுத்தநிலையை யெவர்க்கும் விளங்கக்காட்டுத லாவசியம. அவ்வாறு செய்வ தொழிந்து “திருத்தினான்-திருத்தினாகள்” என்ற திருத்தியில்லாத வார்த்தை சிரித் தொதுக்கப்பெற்றவாறாக, முதல் இவர் பாரதியாருக்கு ஆதாரமென்று காட்டியபாடத்தில் “மைப்பந்துகண்டனனுமன்” என்றதே சுத்தநிலையென்றும், அது “மருத்திற் சிறந்தவனுமன்-மருத்துச் சிறந்தவனுமன்” என்று திருத்தப்பட்டமையே அசுத்தநிலையென்றும் ஒரு

கால் சமாதானம் பிறக்கலாம். இந்தச் சமாதானம் நிலைக்காதவகையை முன்னரே யாமெடுத்தாக்காட்டி அலசியுள்ளோமாயினால், இனி வேறுகதிகூறியே பிழைக்கவேண்டியது. இவருக்குத் தேறத்தக்க வேறுகதியாது? பகலோந்தோன் பாதசேவை பண்ணிக் கிடத்தலே இவருக்கு முடிவில் பிராப்தமாகத்தக்க உயர்கதியாம்.

இவர் பாரதியார் தேடியதாக வொப்பிய பாடத்துக்கு வேறுனதெல்லாம் திருத்தியபாடம் என்று கூறுபவராகையால், சிவசிதம்பரமுதலியாரும், வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளையுஞ்சேர்ந்து அச்சிட்டபுத்தகத்தில் “நெடுநிலை-எரியதென்றும்-ருத்ரநிறந்தவனுமன்” என்று வெளியிட்டிருப்பதையும் திருத்தியதென்றே கொண்டு தள்ளவேண்டியது. அங்ஙனஞ் செய்திலா. எதனால்? “ருத்ரநிறந்தவனுமன்” என்று அவாபதித்தது “மைப்பற்று கண்டனனுமன்” என்றதனோடு கருத்து வகையால் விரோதியாயையால். அவ்வளவேயன்றிப் பாடபேதம் ஒன்றைப்பொன்று சேறுவதால், இரண்டிலொன்று தேறவேண்டியது. இரண்டி லெதுதோந்தாலும், சிவன் அதுமான என்றது நிலைக்குமேயெனின், பொருளறிந்தாரா மாட்டி நிலைக்காது. பொருளறிந்தார்மாட்டி நிலைக்குமபாடந்தான யாதெனின், “ருத்ரநிறந்தவனுமன்” என்ற பாடமேயாம். மற்ற (மைப்பற்று கண்டனனுமன் என்றது) வேரற்றதே யாமென்றுணர்க. அதனை யுணராதவேண்டுமெனின், இவ்வொருபாடமேயன்றிச் சைவர் வெளியிட்டிருக்கும் ஏனையபாடங்களை யு மொருசேரத்திரட்டிக்காட்டி எமது ண்மையை நிறுத்துவாம்.

“எரியதென்றும்-ருத்திற்நிறந்த”

“எரியனும்-ருத்துச்சிறந்த”

“எரியதென்றும்-ருத்ரநிறந்த”

என்று மிந்தமுன்று பாடங்களும் பொருள்விளங்காமை யால் கோர்ந்த (எழுத்துப் பிறழ்வினாலாய) பாடங்களாம்,

கூர்ந்து நோக்கினார்க்கு அந்தப்பாடங்களை யொவ்வுமாறு அமைத்துக்கோடலு சலபமாம். முதல் ருத்திற்சிறந்த எனபதன்முன்னுள்ள மகரத்தைச் சேர்த்துப் படித்தால் “மருததிற் சிறந்த” என்றும், இரண்டாவது ருத்துச் சிறந்த எனபதன்முன்னுள்ள மகரத்தைச்சேர்த்துப் படித்தால் “மருதத்ச சிறந்த” என்றும், மூன்றாவது ருத்தரசிறந்த எனபதன்முன்னுள்ள மகரவொற்றைச் சேர்த்துப்படித்தால் “மருதரற் சிறந்த” என்றும் அமையும். மகரவொற்றிற் புள்ளியைத்தள்ளிவிட்டால் “மருதரற் சிறந்த” என்று கோடலாம். மீண்டும், ருதரற் சிறந்த என்பதில் ரகரத்தை ஏனைய பாடங்களைப்போலத் தகரமாக்கி “ருத்திற் சிறந்த” என்று அமைத்து, புள்ளிக்கியமகரத்தை முன்வைத்துப் பாராததால் “மருத்திற் சிறந்த” என்று நிலைத்து, எல்லாப்பாடங்களு மொரோபொருளினின்று, மருததுவானவன் சிறந்த அனுமானயினான் என்னும் ஸத்தியததையே நிலைநாட்டும். மூன்றாவது பாடத்தார் மருத்துவைச் சந்தச்சிதைவின்றி வைத்துப்பார்க்கப் பாலம், நிவைவண்ணவா வழங்குந் தப்புக்கதையைத்தழுவி ருதரனைப்புணாததிவைத்தாரா. “ருதரற் சிறந்த” என்றபோது ருதரனென்பது இரண்டாம் வேற்றுமையாகி, இரவி-இந்தரன் உந்தியிறைவன்-நெடுநீலன் என்று முதலவேற்றுமையிலமைந்த ஏனைய சொற்களோ டிணங்காமல் பிச்சாகின்றது. முதற்பாடத்தாரும், மருத்திற் சிறந்த என்று ஏழாம் வேற்றுமை விரித்திடப் பட்டு மயங்கினார். இவ்வாறு இன்னோபா நிகழ்ந்தபேதங்கள் திருத்துதலல்ல. பொருத்தும் வகைதெரியாமல் அமைத்துக்கொண்டபடியாம். ஆயினிவற்றின் சந்தச்சிதைவுக்கு யாதுகதியெனின், கூறுதும்.

புடிபரதசேடியார்பாடம்.

“எரி - யனும் - ம - ருத்துச் - சிறந்த - வனும்” என்ற பாடத்தில், எரி=நிரை. யனும்=நிரை. ம=கேர். நிரை நிரை நேராகவமைந்த கருவின்காயை இந்தக்கவிராயர் கவனி

யாமல் சந்தச்சிதைவு என்று பந்தயம்போட்டது அந்தக் கியாபாரமாகவே முடிந்தது. இந்தப்பாடத்தில் “மருத்த” என்பது எழுலாயாகவேநின்று வேற்றுமைப் பேதங் கொள்ளாது சந்தச்சிதைவுமின்றி நிலைத்தவாறறிந்து, இவரது “மைப்பற்றுண்டன்” என்னும் அஸத்துப்பாடத்தைத் திலதர்ப்பணம் பண்ணி அடங்கிவாழ்வாராக.

“எரியதென்று மருத்திற்சிறந்த”

“எரியனும் மருத்துச்சிறந்த”

“எரியதென்று மருதீரற்சிறந்த”

“எரியனென்று மைப்பற்றுண்டன்”

என்னு மிந்தகான்குபாடங்களை யு மொருசேரத்திரட்டிப் பார்க்கும் விவேகிகளுக்கு முதன்முன்றும் ஸஜாதியும், கடையிலுள்ளது கடையான விஜாதியுமென்பது சொல்லாமலே அமைபும். அம்முன்றினுமுள்ள “சிறந்த” என்பது பொய்ப்பாடத்திற் சிறவாமல பறந்தவாறு முணர்க. விரிக்கிற்பெருகும்.

இவர் முடிவாக ஒரு பெரியபிரமாணந்தேடி யு பா தியடைந்தார். என்னெனின், சிவத்துரோகியாயிருந்து மாடுமுட்டிச்செத்த பிள்ளைபெருமாள் என்னும் ஒரு தூர்த்தனது பாட்டைத் துணைகொண்டெழுந்ததேயாம். பரம பாஷண்டியாகிய இவனது ஈனப்பிரபந்தத்துக்கு யாம் பதிலுரைக்க மனமின்றி விடுத்தாம். இவனுக்குத் தலைமாட்டுக்கொள்ளியா யிருந்தவர் சைவ-எலலப்பநாலுலரென்று இவரறிந்திலர்போலும். இவனது “பரப்பிரமவிவேக”த்தை “பரப்பிரமவினக்க”ந்தால் காளமேகப்புலவர் கட்டறுத்தொழித்தனர். அதனையே யாம் “சிவதத்திசந்தாமனியாம்” சிதைத்து நிர்மூலப்படுத்தியிருக்கிறோம். இவைகளை இனியேனும் பூர்வபட்சியார் படித்துத்தெளிந்து குணப்படுவாராக.

அதவா சிவனே அதுமானென்று கொள்ளோம். என்னலாபம்? சிவனுக்கு கந்திபகவான் வாகனம். விஷ்ணுவுக்குக் கருடன் வாகனம். இன்னோர் எப்போதும் ஒரேநிலைமை

யினராய் விளங்குகின்றனர். அதுமானாய்ப் பிறந்தசிவன் எப் போதும் அந்தநிலைமாறாதிருந்தால் பூர்வபட்சிமதம் பெரிதும் மணக்கும். அப்படிக்கின்றி அந்தச்சிவனுக்குப் பலபிறவிகளை நமதுதோழரொப்பிக் கூத்தாடுகின்றவராகையால், பலருக்கு அடிமையாகத்தக்க சிவனை இராமதூதன், இராமசேவகன், இராமனது வாகனம் என்று கொண்டாடித் திண்டாடுவது வெறும்பேதமையென்னது வேறு யாதென்று கூறுவர் பெரியோர்? பாணனுக்குச் சிவன் தூதுவனாயும், ஸேவகனாயுமிருந்து ஒழுகியதுபோல இராமனுக்கும் அருள்புரிந்தானென்று சிவா கூறுகின்றனர். இதற்குப் பூாவ பட்சியாரா முகததையென்கேவைத்துக்கொள்வாரோதெரியாது. இவரது தூர்வாதம் தலைதூக்கமாட்டாமல் பலவிதத்திலும் நாசமாகியதால், இவரது ஆஞ்சநேயபரத்துவத்தை இம்மடடிநிறுத்தி இவர்காதிதத இராமவைபவத்தை யுளு சிரிதுவிசாரித்தொழிப்பாம்.

இந்தராமவைபவம் பசையிலலாதது. இவரது குாங்கு மகிமையிலேயே இராமனது வைபவம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. அதனை அவ்விடத்திற்குள்ளே குமைத்து நிர்மூலப்படுத்தினோம். இவர் தனியே பதித்த இராமவைபவத்தில், குாங்குவைபவத்தில வந்ததற்கதிகமாக வொன்றும் வரவில்லை. கோசலை முகத்திற் பிறந்தானிராமன், அவன் அயோனிஜன், அபபிராகிருதன் என்பனவாதி அஸங்காத்மவாதத்தை நிரப்பிய கோவிந்தாசாரியுபநிஷத்தும், அதுபோன்ற வேறுவிஷயங்களும் மூடர்கள் பார்வைக்கு முழுதும்நிரப்பி வெனியிட்ட நமதன்பரது இராமவைபவசிந்தாமணியைத் தொடாமல்விடுத்தல் மரியாதையுள்ளுராகையால், அதிற்சிறிது விசாரிப்பாம். கோவிந்தாசாரியென்பவர் முடைந்துகொடுத்தமையால், யாம் கோவிந்தாசாரியுபநிஷத்தென்று அதனைப் பரிசுதித்தோம்.

இந்தக் கோவிந்தாசாரியுபநிஷத்தில், இராமனை அப்பிராகிருதன் - அயோனிஜன் என்று கூறியதைத் துதி

பரமாகக் கொண்டாலும் கோசலைமுகத்தி லிராமன் பிறந்தான் என்றது மாத்திரம் கேவலம் அதுசிதமென்க. அப்படியொருநால் இராமன் பிறந்திருப்பானாயின், அவனுக்குப் பால்ய கௌமாராதி தேகவிகாரங்களும், மரண யாதனையுங் கேட்கப்படுதல் கூடாது. பிரமன்முகத்திற் பிறந்த உருத்திரனுக்குக் குழந்தைப்பருவம்-தேகவளர்ச்சி-ஜராமரணங்கள் முதலியன கேட்கப்படடனவா? உமையோடு பிறந்ததாகவன்றோ அவரது அவதாரங் கேட்கப்படடது? இவைகளைபெல்லாம் பகுத்தறிந்து நூலியற்றும புத்தியிருந்தால், கோவிந்தாசாரி முனஜாக்கிரதைப்பட்டிருப்பர். அவருக்கே யிலலாததெளிவு நமதுபூவ பட்சியாருக்கு எங்கிருந்துவரப்போகிறது? அவரெழுதிக் கொடுத்ததே போதுமென்று துடைத்தடிக்கொண்டு இவாவெளியில் புறப்படடுவிட்டா. இப்போது பசுபசுவென்று விழிப்பதிற் பயனில்லை, ஒருபண்டிதசபை சோத்து இன்னோதேடிக்கொண்ட “குண்டகோளகோபநிஷத்து-கண்டபேரண்டசண்டாளோபநிஷத்து” முதலியவைகளைப் பிரகாசித்த மல்லவெனச்சாதித்தது முன்னுகருவருவாராக. நிற்க.

கம்பராமாயணத்தில்,

“இறுவரம்பினிராமவென்றோரும்பர்
நிறுவரென்பதுநீச்சயமாகலான்
மறுவின்மாக்கதைகேட்பவாவைருந்தம்
பெறுவரென்பதுபேசவுமவேண்டுமோ.”

என்று கம்பன்கூறியதற்குப் பூவபட்சியார் ஒருபுத்தையெழுதி இறுமாந்தனர். என்னெனின், “சரமதசையில் இராமவென்று உருத்திரமூர்த்தி நிறுத்துகொணப்படுவது திண்ணமாதலால், குற்றமற்ற அப்பெருங்கதையைக்கேட்பவா பரமபதம் ரென்னப்படுவது சொல்லவும் வேண்டுமோ” என்று பொருள்விரித்து, மேல் “கண்ணுதற் கடவுள் காசியில் தன் காதலியாகிய மலைமகள் செவிக்கண் இத்தாரகமந்திரத்தை யுபதேசித்தானாம், அவ்வாறே ஆண்டிறங்குநர்க்கும் அருணலானும் அப்பெற்றினோக்கியன்றே ‘இறுவரம்பினிராமவென்றோரும்பர் - நிறுவ

ரென்பது நிச்சயம்" என்றார்" என்று பதயோஜநி வியாக்யானங் கூறித் தமதுபணடிதநிலையை நிறுத்திமகிழ்ந்தார். அந்தப்பாட்டில் காசிபிரஸ்தாபமே கிடையாது. சாகிறவர்கள் (எங்குச் செத்தாலும்) நிரியாணதசையில் இராமவென்று ஸ்மரிப்பார்களாயின், மேலுலகவின்பத்தை யெய்துவந், சாகிற 'சமயத்தில ஸக்ருத்தாய் ஸ்மரிப்பவர்களே மோக்ஷ நலத்தைப் பெறுவார்களானால், அவ்விராமனது கதையை ஸாங்கமாய் (உயிரோடிருக்கிறகாலத்தில்) ஒருவர்பாராயணஞ் செய்யக்கேட்பவர்கள் வைகுந்தநாடெய்துவதென்பதற் சந்தேகமுண்டோ? உறுதியாய் அடைவார்களென்று பிரசாசப்படுத்தினமையே அநதப்பாடலின் கருத்தாம். இதனைவிடுத்து, "சரமதசையில் இராமவென்று உருத்திர மூர்த்தி நிறுத்தவர்" என்று பிரசங்கித்ததற்கு ஆதரவென்னை? "ஒரும்பா" சிவனென்றும், "நிறுவதென்பது" காதினிலே நிறுத்தவாவென்றும் என்று கம்பன பாட்டிற் கருததுரை கறபித்தநணபர் அநதக்கம்பன நுதலில் எங்காவது இராமநாமத்தை இறக்கினறவாகள காதினும், மலைமகள்காதினும் காசியில் சிவனாருபதேசிக்கின்ற ரென்னும் விளக்கத்தை எமக்குக்காட்டி முன்னுக்குவருவாரா? கம்பன் மனதிலேயேநினையாத அஸத்விஷயங்களை அவன பாட்டிலுள்ளதாக மனப்பால குடித்தெழுதியது நணபரைப் பிடித்தாடுங் கலிபீடையின்பயனென்றே துணிந்தனா பெரியோரென்க. இநதகம்பனுக்கு முதலாவென்று துணியப்பட்ட வான்மீகததில இந்த அவலட்சணத்தைக்கு அணுத்துணையாதவ கிடைக்குமா? யாரோ வழிப்போக்கர்கள் (அசிஷ்டர்ள்) அவிலேகததாற் பரப்பிவரு மவலக்கதையைக் கம்பனுங் கருத்திற்கொண்டானென்றிவர்கரைந்தது நல்ல தவமில்லா மையின்பயனேயாம். இனிக் காசியிலிறக்கின்றவர்களுக்குச் சிவனாற் தாரகரூப தேசஞ்செய்து தமதுஸாரூபயந்தந்தருள்வதென்பது சத்தியம், தாரகமென்றது தமது பிரணவநாரகமாம். இராம தாரகமன்றும். இராமதாரகமாயின், இராமஸாரூப்யம்

பிராப்தமாகவேண்டும். இராமனதுரூபம் சரயுநதியிலழுதி காற்றமெடுத்து நிர்மூலமாய்ப்போருமானால்; அந்த ரூபத்தைப்போல பொருவனுக்குப் பேறுண்டாயிடுதல் ஸங்கதமாவது யாங்ஙனம்? இராமன் பிறப்பதற்குமுன்னும், இறந்ததற்குப்பின்னும் அவனது ரூபப்பிரஸத்திக் கிடமேயின்றாகையால், அத்தகைய அஸத்ரூபப் பிராப்தியை சாஸ்திரமொப்பித் துதியாதென்க. இராமன் தாரகப் பொருளாகானாயின், “இராமதாரகம்” என்று பிரஸ்தாபமுண்டாயினவாறென்னையெனின், உண்டாயினதால் வைஷ்ணவர்களுக்கொருவாழவும வந்துவிடவில்லை. நிகண்டுவில்லிஷ்ணுநாமக்கோவையில் (கிருஷ்ணநாமத்தைப்போல்) இராமநாமம் கிடையாது. இதனால், இராமநாமம் விஷ்ணுவுக்குச் சொந்தமெனல் சோர்வடைந்துபோயிற்று. விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில இராமநாமமுண்டு. அவ்வாறே சிவஸஹஸ்ரநாமத்திலும் இராமநாமமுண்டு. இவ்வுண்மையாலும், காசியிலிறக்கின்றவர்கள் இராமஸாரூபயம் அல்லது விஷ்ணுஸாரூப்யத்தை அடையாமல் சிவஸாரூப்யத்தையே அடைகின்றமையாலும், இராமதாரகப்பிரஸ்தாபம் பிரணவதாரகத்துக்குப் பரியாயமாகிச் சைவமந்திரமாகச் சாதிக்கப்பட்டமையே நிலைபெறாதினதுணர்க. அதனை விஷ்ணுவாசகமாகக் கொண்டால், பரசுராம பலராமர்களுக்கும் அது சிறந்திடல்வேண்டும். அவ்விருவர்களிடையே “மாலிடத்துவெள்ள மயிராமிராமையும், மாலித்து மாதாவை மாலையெய்யெனெடுத்த, வென்றிபாசாற்கொன்ற கீரையும் விட்டனையே” என்ற “சிவதத்துவசிந்தாமணி” யில், சிதைவுண்டவாதிக. பரசுராமனைப்பெற்ற ஜமதக்கினியும், இராமனைப்பெற்ற தசரதனும், பலராமனைப்பெற்ற வசுதேவனும் சிவபக்தர்களாகையால், தமது மக்களுக்குச் சிவவாசகமாய இராமநாமத்தைபிட்டு மகிழ்ந்தார்கள். இராமநாமம் இவர்களுக்கு பிறப்பதற்கு முன்னும், இறந்ததற்குப்பின்னும் சிவநாமமாகவே நிலைத்து விக்குமாறறிந்ததடங்குக.

இனி யாமிவரிஷ்டமபோல விணங்கி விவகரிப்போம். காசியில் (இறுவரம்பிலுபதேசிக்கப்படும்) இராமமந்திரத்துக்கு வேறுதலங்களி லாதிக்யமெப்படி? அந்தப்பதியிலுண்டாகுந் துறக்கவினபம காசிக்ஷத்திரத்தினதா? இராம மந்திரத்தினதா? காசியில விஷ்ணுவுக்கு ஒருபாத்யதையு முண்டாயினதிலையறிக. சிவன விஷ்ணுவினிடம காசியைப் பிரஸ்தாபிக்கையில் “கஸீரூப ஸுக்ஷீரே” என்றும், விஷ்ணுவானவர் சிவனிடம காசியைப் பிரஸ்தாபிக்கையில், “அஸுக்ஷீரே” என்றும் வெளிப்படுத்திய உபநிஷத் வாய்மைகளை நமதன்பரறிந்திருந்தால், இராமமந்திரத்தால் காசியின்கண்ணே துறக்க முண்டாவதாகச் சொப்பனங்கண்டதை வேறுத்து, சினந்திவெரென்க. சிவனா காசிக்ஷத்திரத்தில, தமது பிரணவதாரகமந்திரத்தை யுபதேசித்து, சிவ ஸாஸூப்பியத்தைப் பிரஸாதித்து அருள்புரிந்துவருகின்றாரென்பது ஸித்தம். இவர் எடுத்துக்கொண்ட “இறுவரம்பில்” என்றபாட்டில, காசியீ விறக்கிறவர்களுக்குச் சிவன் இராமநாமத்தை யுபதேசிக்கின்றாரென்பது ஒருகால் பெறப்படினும் “கண்ணுதற்பிரான் தனது காதலியாகிய மலைமகன்செவிக்கண இத்தாரகமந்திரத்தை யுபதேசித்தலானும்” என்று இவாபோட்ட பேய்க்கூச்சலுக்கு ஆதரவுயாது? மலைமகளார்க்குஞ் சிவபெருமான இறுவரம்பிற்றா னுபதேசித்து இராமநாமவைபவத்தை இனிது விளக்கினார் பேராலும். உபயுக்தமலலாத ஸ்தானங்களிலெல்லாந் தலைதுறுத்துக் கொண்டு தனதபிஷ்ட மீடேறவிரும்பிய பூர்வபட்சியினது விஷயத்தில் வித்வான்கள் சபைசோந்து, என்னபரிசளிக் கலாமென்று யோசிக்கின்றனரென்க.

இனி அதர்வசிகையில், “அருக்ஷீரூபஸுக்ஷீரே” என்றற்றொடக்கத்து வாகியம் ஆத்மஜ்யோதியை ஆவர்த்திப்பிக்கின்றமையாலும், உச்சாரணமாதிரத்தில பாசந்தினின்றந்தான்டி யுபாச்செய்கின்றமையாலும் ஒங்காரமாகுமென்றும், பாமாத்மாவினிடத்தில் நமஸ்கரிப்பிக்கின்றமை

யாலும், சேர்ப்பிக்கின்றமையாலும் பிரணவமாகுமென்
 றும் விசதப்படுத்தி யிருக்கின்றது. ஜாபாலோபநிஷத்
 தில் “*एतन्मन्त्रोऽयं*” என்னும்வாக்கியம் பிரா
 னோதகிரமணகாலத்தில், காசிப்பதியின்கண்ணே மூர்ச்சித
 ர்களாகிய ஸாவப்பிராணிகளுக்கும் ஸ்ரீருத்ரபகவான தாரக
 மாகியபிரணவத்தை யுபதேசிக்கின்றாரென்று கூறுகின்றது.
 பாரசுபுராணத்தில் “*ॐ*” என்னும் வாக்கி
 யம் உமாதேவியைப்பார்த்து, சேவலமாகிய ஜநதுககரு
 க்குங்கூடக் காசியில் உதகிரமணகாலத்தில் வேதவேதாந்த
 ஸாரமானதும், பிரணவமென்னும் பிரஹமமாகிய எம்
 மை அர்த்தமாகவுடையதும், ஸமஸாரத்தைக் கடப்பிடுப
 தும், பரிபூரணமானதும், மேலானதும், தாரகமானது
 ம், இருணைக்கடந்ததும், தோற்றமில்லாததும், ஆபாசத்
 தைக்கடந்ததுமாகிய எமமுடைய ரூபத்தைக் கிருபையினு
 லே பிரஸாதிக்கின்றோமென்று சிவபரஞ்சுடரருளியதாகத்
 தெரிவிக்கின்றது. இவ்வுத்தமபிரமாணங்களால தாரக
 மந்திரம் தசரதனது சேயினதென்று புலமபும அஸங்கா
 தமவாதம் தொலைத்ததெனவறிக. பிரணவமே தாரகமெ
 ன்று பிரணவம் என்றசொல்லாலும், ஓம் எனனும் அதன்
 வடிவாலும் வேதம் அறுதியிட்டுரைத்தமையால சாயுநதி
 யிலனீழ்ந்திறந்த (பூர்வபட்சியினது) இராமபிரானிடமே
 ற்றிய தாரகத்வஸமர்த்தனம் நிலைகுலைந்ததறிக. இராம
 ரஹஸ்யோபநிஷத்தில் “*ॐ*” என்றுகூறி, இவர்களது இராம
 னுக்கே சிவஸாருப்பஸித்தி கைகூட்டத்தக்க சைவகோ
 லத்தைப் பிரகாசப்படுத்தியிருக்கு மருமையை நமத
 ன்பருணர்த்திருந்தால், காசிப்பதியில் இறக்கின்றவர்களு
 க்குத் தாசாதியின் பெயரையே ஸ்ரீ சிவபெருமானு
 பதேசிக்கின்றாரென்று பிரசங்கித்து மானமழியார். இரா
 மகாமம் தாரகமாயிடின, அவனதுரூபம் என்னாகவேண்
 மும்? இராமனை ஆசிரயித்திருந்தவர்கள் எண்ணிறந்த

வர். இவர்களுக்கு இராமனது ஸேவையாலும், இராமன பரமாத்மாவென்கிற ஞானத்தாலும், அவனது உபதேசத்தாலும் அப்போதே மோக்ஷங்கைகூடிபிருத்தல் வேண்டும. விபீஷணன் இலங்கையையாண்டு காலங்கழிக்கின்றான். அதுமான பிரமபட்டத்தை விருமபித்தவங்கிடக்கின்றான். முக்கியதாசர்கள்கதிகே யிவ்வாறாகுமானால், எனையோர்கதிகே யெடுத்திசைக்க வேண்டுமா? இராமஸாந்திரியங் கிடைக்கப்பெற்ற இராவணகுமபகாணர்கள சிசுபால தந்தவகத்தராகளாய்ப் பிறந்து இடநுழந்து மாய்ந்தார்கள். இவைகளுக்கு என்னகதி தேடினார் நமதன்பா? இவ்வாறு விசாரித்துத் தெளிந்தஸாதுக்கள இராமனுக்கு ஸேவகத்வமேயன்றி ஸேவயத்வமுரைக்க யாண்டுமிசையரா. பஸ்மஜாபாலத்தில “லக்ஷ்மணசு” ஸ்ரீராமச்சந்திர” என்று தொடங்கிச் சிவாராதனப பிரகடனஞ் செய்துவந்து, “ஸ்ரீராமச்சந்திரசு” ஸ்ரீராமச்சந்திர” என்று கூறிய பகுதியால், காசிபபதியில் பூர்வதிக்கில பிரமனும், தென்றிசையில விஷ்ணுவும் சிவசிலேகூப்பிய கையை யுடையவர்களாய்ச் சிவபரஞ்சுடரைத் தியானஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் ளென்று விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விருவரேயன்றி இவாகளோடினப்பட்ட எண்ணிறந்தசாமபவர்கள் பஸ்மருதராஷ் பஞ்சாஷ்ரங்களுடன் சிவத்யானவிசிஷ்டர்களாய் அங்கிருந்துகொண்டு தவஞ் செய்கின்றார்கள் ளென்றும் பிரகாசப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. உபாஸகர்களுள், பரம சிரேஷ்டராய்க் காசிப்பதியில் பிரஸித்தியடைந்திருக்கும் விஷ்ணுவுக்கு உபாஸ்யத்வம் யாண்டும் ஸித்தியாது. வேதமுதலியகலைகள் விஷ்ணுவை உபாசகர்-ஸேவகர் என்று நன்கு தெளிவிக்குமாறு “தியாதா” என்று “ஸ்ரீராமச்சந்திர” என்னும் வாக்கியத்தால் விசதப்படுத்துகின்றது. காராயணை நிஷத்திலேயே இவ்வாக்கியம் நிலைபெறாதுள்ளது. அவர்

உபாஸ்யர் அல்லது ஸேவ்யராகும் பட்சத்தில் "நாஸ்யந
 சீர்ஜ்யை" என்றொருவாக்யசகலம் பிறந்திதெல் கஷ்ட
 மாகாது. இவ்வுண்மைகளுக்கு முன்னர் "இறவரம்பினிராம
 வென்றேரும்பர்-நிறவொன்பத நிச்சயம்" என்ற கம்பனுரை
 யிற் கட்டுக்கதையைப்புணர்த்தி நமதன்பா இராமனைத்
 தெய்வமும், தியேயனுமாக்கிவிடப் பார்த்தது தெருத்தா
 க்கிகளே மெச்சும்பெருமையுடைத்து. இராமன் சீதை
 யினிடத்தில் "அந்நாஸ்யநசீர்ஜ்யை" என்று
 கூறிய தனக்குச் சிவபிரஸாதமுண்டாகிய ஸத்தியத்தை
 த்தெரிவித்தனன். காமதேனுவைப்பூசிக்க இசையாத
 வொருவன் கழுதையைத்தேடி அதன்காவில்வீழ்ந்தது
 போல இராமன் சிவனைவந்தித்தானென்றதை விரோதி
 த்த கோவிந்தராஜன் (ஒருவியாக்யாதா) இராமன் வரு
 ணனை வந்தித்தானென்று அந்தச் சலோகத்துக்குப் பொரு
 ணரைத்து இறுமாந்தான். இராமன் வருணனை மடையன்-
 கொழுத்தவன்-துஷ்டன் என்று பலவாறு தூஷித்தபகு
 தியை இராமாயணத்தில யாவரும்பார்க்கலாம். தனது
 ஆணைக்கஞ்சி வந்து சரண்புகுந்தவருணனை இராமன்
 மஹாதேவனென்றும், பிரபுவென்றும், பிரஸாதித்தானெ
 ன்றும் வந்திப்பானா? மஹாதேவ சபதத்தைச் சிதைத்து
 அந்த நிர்மூடவியாக்யாதா இஷ்டம்போற புலம்பிய
 தற்கு வைவஸ்வதன் கூலிகொடுத்திராமற் போகான்.
 இந்த வோரிடத்திலன்றி மற்றோரிடத்திலும் சிவபரஞ்
 சுடரை மஹாதேவநாமத்தாற் பிரஸ்தாபித்து இராமன்
 வந்தித்தானென்றதை அவ்விராமன் அதுமானைப் பாத
 னிடமனுப்பிய ஸந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துப் பிரகாசப்படுத்தி
 யிருக்கின்றோம். இந்த வியவஸ்வதையால் தனக்குத் தெய்வ
 மென்றும், தனக்குப் பிரபுவென்றும், தனக்குப் பிரஸாதி
 த்தானென்றும் சிவபரஞ்சுடரை இராமன் சாஸநம்பண்
 னையகலம் வெளிப்பட்டது. இதனால், இந்தத்தாசாதி
 யின்பேரைக் காசிப்பதியி லிறக்கின்றவர்கள்காதில் சிவ

னுபதேசிக்கிறாரென்பதும் அபஸித்தாந்தமாம். இவ்வவஸட் சணத்தையே கம்பன் கடைப்பிடித் துரைத்தானென்று பிரஸங்கித்த பூர்வபட்சிமதமும் இத்தோடே தொலைந்த தறிக. விரிககிற் பெருகும்.

இனி நமதனபர் வான்மீகத்தில் இராமனுக்குப் பரத் வங் கண்டுபிடித்துவிட்டதுபோலச் சிலவரைந்தார். என் னெனின், அயோத்யாகாண்டத்தில், “ஸ்ரீராமன் சூரியனுக் குட் சூரியனாயும், அக்கினிக்குள் அக்கினியாயும், இறைவ னுக்கும் இறைவனாயும், இலட்சுமிக்கும் இலட்சுமியாயும், பிறவுமாயும் விளங்குகிற”னென்று பிரதிபாதிப்பதாயப் பர க்கத்திட்டிதரார். இது சுத்தபொய. அவ்விடத்தி விருப்ப தெல்லாம இராமன் சத்தியம தருமம் இவைகளால் நிறைந் திருப்பதால் அவனுக்குச் சூரியன்-சந்திரன்-அக்னி-வாயு- மற்றையர் தமமாலாகிய வுபசாரங்களைச்செய்து பிரீதிய டைநதனர் என்று பிரகாசப்படுத்தியிருப்பதேயாம். ஸ்ரீமத் அப்பா சுவாமிகள் திருக்கயிலைக்குச் செலலுங்காலையில், தம து உறுப்புகளெல்லாநதேய்ந்து ஜீவபோதமிழகது நின்றநிலை யில அவருக்குபுலி-சிங்க முதலியன காட்டி லவழிகாட்டின லெனவும், சாப்பங்கள் தமது சிரோமாணிக்கங்களுையேநதி இருளேரிக்கி முனைடந்தனவெனவும், வாயுபுகவான் அவ ரது தேகவெப்பநதனியுமாறு மந்தமாருதமவிசிப் பணி செய்தனெனவும், அவரைச் சமணாகள கடலில் வீழ்த் தியபோது வருணன் அவரைப்பணிந்து, அவருடந்தெழுந் தருளிமதெப்பத்தைச்சுகமந்து கரையிற்கொண்டுவந்துசேர்த்து மகிழ்ந்தானெனவும் ஸ்காந்தாதி யுத்திரந்தங்களுரைக் கின்றன. இவ்வருமைகளை நோக்கினார்க்கு வானமீகங் கூறிய தாசரதியருமை யொருபொருளாய் நில்லாது, அக்னி மீகருக்குத் தாசரதியைப் பரத்துவமாகச் சாதிக்க வாயு யுண்டாயின் உத்தரகாண்டத்தில் பிருகு சாப்பங்காரணமாக இராமன் பிறந்து பெண்ணைப் பறிகொடுத்துக் காட்டில லைந்தானென்று அம்முனிவேந்தர் பிரஸ்தாபிக்க வாயுகி

யகமில்லை. இத்தகையஜீவதர்மங்களின்னும் பலவுள. இவற்றை நமதன்பர் யோசித்து அடங்குவாராக.

இமமட்டிலமையாமல் அக்னிப்பிரவேசமான சிதை யவகேரிப்பதி லாசங்கைகொண்டிருந்த இராமனை இந்திரன்-குபேரன்-வருணன்-பிரமன்-சிவன் முதலினோர் சந்தித்தகாலையில் அவரவர்களும் அவ்விராமனைப் பரதத்வமாகத் துதித்தார்களென்று ஒருமகிமை கண்டுகூறினார். இராமனிடம்பிரமன் கூறிய துதிகள் அவை. அவ்வாறு கூறியதனால் இராகவனுக்குண்டான மகிமை யொன்றுமில்லை. நவக்கிரக ஸ்தோத்திரங்களையும், அஷ்டோத்தரங்களையும் பார்த்தால், இராமனதுவைபவம் வெட்டவெளியாகும். சூரியனைப்பார்த்து நீயே யெல்லாமென்றும், நீயே ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணவஸ்துவென்றும், பிரமனாதிபுவரும் உனது ஆஜ்ஞையைச் சிவஸாவகித்துக் கிருத்யகர்த்தாகளா யுலாவுகின்றனரெனவும வந்தித்து வாழ்த்தும் அதிசயங்களுக்கு யாது சமாதானம்? இப்படியே யேனைய கிரகங்களபரமான மகிமைகளையும்றிநது இன்புறுவாராக. துதிபரமாக இராகவனைக் கொண்டாடியவிடத்தில, சிவனானது ஸம்பந்த மொன்றுமில்லை. இனி சிவனானது பிரசங்கம் வருமாறு: ஹேராமா; இவகே காலதாமதஞ செய்யாதே, சீக்கிரம்போய்த் தமபி பரதனைப்பார், உனது தாய்மார் வருந்தியிருப்பதால், உடனே அவர்களைப் போப்பார். இதோ உன் பிதா வந்திருக்கிறார் பார் என்று அதுக்கித்து ப்ரிருத்ர பகவான அந்தாத்தானமாயினரென்று கூறப்பட்டது. இந்த ஸத்ய நிலையைப் பரதனிடம அறிவிகக அதுமான முன்னதாகவனுப்பிய ஸநதர்ப்பத்தில “कुरुतेऽपि सदा” என்று பிரஸ்தாபித்து மஹாதேவப் பிரஸாத நித்தியை வந்தித்தனன் தாசாதியென்றறிக. தாசாதிக்குத் தசாதனைச் சிவபரஞ்சுடர் சொர்க்கத்திலிருந்து வரவழைத்துக் காட்டினாரென்று பெறப்பட்டவாய்மையால், அவனுக்கு அந்த ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுத்தவரும் அச்சிவ

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம்.   ககக

பரஞ்சுடரேயென்று இனிது சித்திக்கின்றது. இராமன் தனதுபிதாவைத் தானே வரவழைத்துப் பார்த்தானென வாவது, இராமனுக்குத் தசரதனை விஷ்ணுமூர்த்தி வரவழைத்துக் காட்டினாரெனவாவது பெறப்பட்டதுண்டாயின், நமதன்பர் இராம பரத்வஞ் சாதிககவுணகலத் தழுக்கேந்தி வெளிவந்திருப்பார் கண்மர். கோவிந்தாசாரியோ திண்டிராமோபநிஷதது - தெண்டராமோபநிஷத்து முதலியன முடைந்து டொடுத்துத் தமது தோழரைக் கூத்தாடச்செய்வர். இனியு மிவரிவ்வாறு கலங்கிக் கஞ்செய்யாது அடங்கிசுகிப்பதே இவருக்குப் பெருமையாம்.

இவரித்தோடேயமையாமல் கம்பன் பாடலகள் சில காட்டித் தனது இராமவைபவத்தைச் சாதிக்கவெழுந்தார். அதனையு மொருவாறு சீர்தூக்கி யொதுக்கி எமதுவாய் மையை நிறுத்துவாம்.

கம்பன யுத்தகாண்டத்தில் வான்மீகா பிரஸ்தாபித்த படி இராமனைப் பிரமனாகியரணுகிப் பலவாறு துதித்த பெருமையை யெடுத்துப் புகன்றனன், வான்மீகா பிரகாசப்படுத்தியதற்கதிக மொன்று மிவன கூறவில்லை. வான்மீகத்துக்கு யாம கூறிய கதியோண்டு மமைவுடைத்து. சிவனார் இராமனுக்குத் தாம ஸேவகரெனக் கூறியதாக வொன்றும் பிரஸ்தாபமில்லை, பிரமன கூறிய துதியில், “எனக்கும்-பிராகும்-எண்வகை யொருவாக்கும்” ■ கடவுள் என்று இராமனைப் பிரஸ்தாபித்த பகுதியில் “எண்வகை யொருவா” என்பது அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவனைக்குறித்தலால், சிவ பாரமயங் கெடுகிறதென்று பூர்வபட்சியார் சந்தோஷித்தார். “எண்வகையொருவர்” என்பதற்கு எணமார யெண்ணப்பட்ட வொருவகுப்பினர் என்பதே பொருளாம். அஷ்டவகைகளென்பது அதன் வெளிப்படை. இப்படிக்கன்றி எட்டு மூர்த்தியாயிருக்கின்ற சிவனென்று பொருள்கொண்

டாலு, அவ்வாறு பொருளுரைப்பாரைத் தெரியாதா
ருட் பெரியரென்று தெரிந்துரைப்பர் மேலோர். எங்ங
னமெனின், அஷ்டமூர்த்தி சிவனென்று “அஷ்டநூதரீ-
ஸ்யே” என்று அமரஸிம்ஹம் கூறும். “சிவ கீர் நெடுப்புயிர்
நீள்விசம்பு சிலாப் பகலோன, புலனாயமைந்தனோ டெண்வகையா
ய்ப் புணர்ந்ததின்றான்” என்று ஸ்ரீவாசகத்திருமுறை அத
னுண்மையை விளக்கியது. பிருதிவி அபபு தேயு வாயு
ஆகாயம் சூரியன் சந்திரன் ஆனமா என்பவைகளிற கலந்
து அவைகளை இயக்குகிற பரமாதமா அஷ்டமூர்த்தியெ
ன்று இதனானே விளங்குகின்றது. இதனை விரிக்கில், பாசம்
பிருதிவி-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாயம்-சூரியன்-சந்திரனும்,
பாச ஆன்மாவும், பாசபசுக்களை யியக்கும் பசுபதிக்குமே
லொருவஸ்துவயிலலை, பாசங்களையும், பசுக்களையு மியக்
குமபொருள் அபபாசபசுக்களைக் கடந்ததொன்றும். இது
பாசமும்ன்று பசுவும்ன்று. இவ்வாறு வெளிப்படத்தக்க
பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற்கடவுள் “சக்ரேஸ்வரேஸ்வரே” என்றசுருதியால் வெளியாகியதுணாக. இவ்வுருத்திர
மூர்த்தியாவார் “சக்ரேஸ்வரேஸ்வரே” என்று தேவர்களைப்
பார்த்துச் சொல்லியருளினார். இந்தச் சுருதியேயன்றி
“சக்ரேஸ்வரேஸ்வரே” என்று உபப பிரஹ்ம
கூறியதில், தேவர்களே நான் பசுபதி-நீங்கள் பசுக்
கள் என்று ஸ்ரீசிவபெருமான் கூறியதாக வெளிப்பட்டது.
அன்றியும், சுருதி “சக்ரேஸ்வரேஸ்வரே” என்று உபப பிரஹ்ம
கூறியதில், தேவர்களே நான் பசுபதி-நீங்கள் பசுக்
கள் என்று ஸ்ரீசிவபெருமான் கூறியதாக வெளிப்பட்டது.
அன்றியும், சுருதி “சக்ரேஸ்வரேஸ்வரே” என்று உபப பிரஹ்ம
கூறியதில், தேவர்களே நான் பசுபதி-நீங்கள் பசுக்
கள் என்று ஸ்ரீசிவபெருமான் கூறியதாக வெளிப்பட்டது.

ங்களை யியக்குந்தன்மையேயன்றி மற்றொன்றினுற் றுனியங் குத்தன்மை கிடையாது. இத்தகைய பரசிவமூர்த்திக்கு இராமனை அல்லது விஷ்ணுவைத் தலைமைப் பொருளாக மதித்துக் கமபன் பாடினானென்று பாட்டுக்காடடித் தீட்டி ப்பட்ட அன்பரது புத்திவிசாலத்தை யிகழ்கின்றனர் பெரி யோரென்க. இவ்வஷ்டமூர்த்தி ஸநிதியில அவரியககவிய ங்கும் பசுக்களிற் பெறப்பட்டவாகன இராமர் கிருஷ்ணர் விஷ்ணு முதலினோரென்க. சுருதி “*ब्रह्मविष्णुशंकराणां कृष्णसहस्रनाम्*” என்றுகூறி, விஷ்ணுவைப் பிரமனாகியரோ டி பசுவென்று பிரதிஷேதித்துவிட்டது. இந்த விஷ்ணு வாகிய பசுவின்வதாரம இராமன். இவ்விராமனது ஜீவ தர்மத்தை இராமாயணமுழுதுங் கண்டாம். இந்தப்பசுரா மனை (ஜீவஜந்துவை) பசுபதியாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரருக்குத் தலைவனென்று நமதன்பொழிந்து, அவர்மெச்சியகம்ப ன்சொன்னாலும், அவரது ஆழ்வார்கள் சொன்னாலும், வேறுயாவர்சொன்னாலும் மதிப்பிழந்துமாளுவது சித்தமெ ன்றறிக விரிககிற் பெருகும். நிற்க.

இவர் “இராமாயண மாஹாத்மியம்-இராமாயண ஸாரஸங்கிரஹம்” என்னுஞ் சிலவற்றின் பேரைப் பிரஸ் தாபித்து இராமாயணம் ஸாவோத்தமமானது எனவும், இராமன் பிறந்த நாளிது-இராமன் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்ட நாளிது-இராமன் காட்டுக்குப்போன நாளிது-இராமன் பெண்டைப் பறிகொடுத்த நாளிது-இராமன் குரங்குகள் காலேக்கட்டிக்கொண்டநாளிது-இராமன் இரா வணனை வதைத்த நாளிது-இராமன் பட்டாபிஷேகஞ் செய் துகொண்ட நாளிது என்று உதவியில்லாத சங்கதிகளை யெல்லாம் கிரப்பி, இவைமொத்தமும் இராம னவ்யபவமென் னது சந்தோஷித்தவர். அவ்விராமன் பல்விளக்க ஆரம்பித்த நாளிது-கைகாலம்பத்தொடங்கிய நாளிது-தானே அன் னிச் சாதஞ்சாம்பிடத்தொடங்கிய நாளிது-சீதைபுலன் சரணைல்லாபமாயிருந்த நாளிது-அவளோடு பிணங்கியிரு

சித்தாந்தஞானபோதம்.

ந்த நாளிது என்பனவாதி இராமவைபவங்களையும் ஏனோ தமது தூலில் நிரப்பாது இவரேமாநதுவிட்டனர்? இவ ரெழுதிய வமிசனங்களில், தெய்வஸடசனம் யாது கண்டார்? ஏதோ குடிருமுகிப் போவதாகவன்றோ நாள-நாழிகை- விநாடி-வாரம இவைகளையுங் கண்டு கூறினார்? இவரது பேதமைக்கு வியசனப்படுகின்றனர் பெரியோரென்க.

இவரது பிரசங்கத்தில், ஸ்காந்தம அகஸ்திய சங்கி தையில் இராமாயணப் பிரபாவம் பார்வதியாருக்குச் சிவ னாற் சொல்லப்பட்டதெனப் பிரகாசப்படுத்தியிருப்பதாக வாய்திறந்து வம்பளந்தார். இவ்வஸங்காதம் வாதத்தை மேலே யாம கூறியிருக்கும் ஸமாதானங்களே வெட்டிச் சா ய்க்கும். இதற்குப் பிரத்தியேக வுத்தரம் வேண்டியதில் லையாயினும், கொஞ்சம் சொல்லுகிறோம். சாந்தோக்யம் “अविज्ञानादज्ञानं” என்று புகழ்ந்தது. உபநிஷத் பிரதிபாதிதமாகிய இதிலாஸ்புராணங்களில், புராணங்களை யாட்சேபிப்பாரிலலை-இராமாயணந்தான் இதிலாஸமென் னும் பட்சம் கடைக்கால பலமின்றித்தளாவெய்தியிருக்கின் றது. இதிலாஸம் பாரதமென்பதே முக்ய விதநாகதம். அதவா இராமாயணமும் இதிலாசமாகட்டும். இதனை ஸ்கா ந்தாதி புராணங்கள் புகழுமானால், அவை இராமாயணத்து க்கு அநுக்ரகம் பண்ணியதாகவே நிச்சயிக்கப்படும். இவ் வுண்மையைச் சாந்தோகியம் இதிலாஸ்புராணங்களுக்கு அநுக்ரகிததபடியறிக. புராணங்க ளனுகரகியாதபோது இராமாயணம் பிரபலஸ்திதிக்கு வாராதென்க.

இமமட்டோ, இராமாயணம் திரிமதஸ்தர்களாலும் பாராயணம்பண்ணப்படுவருகிறதெனவும், வடநாட்டார் எப்போதும் “ராம ராம்” என்று ஸ்மரிக்கின்றனரென வும் ஒரு விசேடங்கண்டு கூறினார். திரிமதஸ்தரென்றினர் கொண்டாடிய விதிகாரிகள் பாஷ்யபேதங்களாற் பிரிந்தவர் கள். இன்னோர் ஜாதியொற்றுமையுடையவர்கள். இவர்

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம், ககடு

கள் திரிமதஸ்தரென்று பிரஸ்தாபிக்குங்கால், சூத்திரர்களை யொதுக்கியே விவகரிப்பர். அவர்களொதுக்கிய ஜாதியில டங்கிய நமது பூாவபட்சியா “ திரிமதஸ்தா ” என்று பூஷி த்தது தமமையுந் தமதுஜாதிப்பெரியாயையு மிகழுகதற்று க்கொண்டபடியாம். திரிமதஸ்தர் என்று பார்ப்பார் தம் முள் வழங்கிக்கொளவதேயன்றி, இதற்கொரு ஆதரவும் கி டையாது. அநாதரவுபெற்றொருதுங்கு யிந்த ஸாமான்யவாச கத்ஸதயும், இவவாசசத்துக்கு வாசயர்களா யெழுந்த பேர் கொண்டபாரப்பாரையும் இவா பிரஸ்தாபித்து, இவாகளாற் பாராயணம் பண்ணப்பட்டது இராமாயணம் என்று பூஷி த்துகொண்டது ஒருகொளவத்தையும் வகித்தலதென்க. அனனோர் (திரிமதத்துப்பார்ப்பார்) இராமாயணப்படநஞ் செயவது வாஸ்தவநதான். வான்மீகராமாயணம் இருபத்து நாலாயிரங் கிரந்தங்களா லமைந்தது. காயத்திரிமந்திரம் இருபத்துநான கெழுத்துக்களா லமைந்தது. இவ்விரு பத்துநான்கெழுத்துக்களில ஒவ்வொரு எழுத்து முறையே அநத நூலி னெவ்வொரு ஆயிரங் கிரந்தத்தின் முதலில் வைக்கப்பட்டு இராமாயணம் காயத்திரி ஸம்புடமாக ந்ததெனது அவாகளாற் கொள்ளப்படும். இதனால் இரா மாயண பாராயணம்பண்ணுவது காயத்திரியை அதுஸந்திப் பதாக அவர்களது நிச்சயம். காயத்திரி நோக்கத்தால இரா மாயணத்துக்கு ஆதிக்கங் கொடுத்திருக்கும்வாது ஹ்ரு தயமறியாமல நமதன்பர் வீணெடுப்பெடுத்து உள்ளம் வெதும்பியது மிகுபரிதாபமென்க. இனி யிவர் “ராம் ராம்” எனனும ஸ்மரணையை யொரு விஷயமாக வரைந்த தும இவரது பேதமையை வெளிப்படுத்தியது. வடநாட் டாரைப்போலத் தென்னாட்டார் ஏன் அந்தஸ்மாண்பி லிறங்காராயினர்? தென்னாட்டார் “ஹ்ருதயந்நு து:ஸந் ஹ்ருதயந்நு து:ஸந் | ஹ்ருதயந்நு து:ஸந் | ஹ்ருதயந்நு து:ஸந்” என்று ஸ்மரிக்கும் அரியமந்திரங்களைக் கவனித்திடுக. இவ்வாறு சந்தர்ப்பநேர்ந்தவழிப் பிரபலமந்திரங்கள் பஹுளமாய்ப்

படிக்கப்பட்டு வருதலும் அதுபவதஷ்டமாம். புண்ணிய பூமியாகிய இப்பாதகண்டத்தில “காசி ராமேசுவரம்” என்று ஒதிக்கு நலம் யாவருமறிவார்கள். இவ்விரண்டும் பூஜ்யமாயினதுபோல விவற்றினெலையிற்பட்ட பிற வெல்லரசேஷத்திரங்கனும் பூஜ்யமேயாம். தர்சனோபநிஷத் தா விவ்வுண்மை விளங்கும். பாதகண்டத்தி னிரண்டு கோடிகளாயமைந்த காசி ராமேசுவரம் என்பவற்றுள், காசியிலெழுந்தருளியிருப்பவர் விசுவநாதா. இராமேசுவரத்திலெழுந்தருளியிருப்பவா இராமநாதா. இவ்விருநாதருள் விசுவநாதர் அசிததுப பிரபஞ்சகர்த்தரும, இராமநாதர் சித்துப்பிரபஞ்ச கர்த்தருமாவர். விசுவம ஜடம். இராமன் சேதனன். ஜடசித்துகளை யியக்கும் பரமசேதனபதியாயிடும ஸ்ரீபரமேசுவரரது இயக்கப் பாட்டினையுணர்த்தும் ஸாக்ஷிகளாக விசுவமும் இராமனும் மமைந்து, தம்பெயர்க ளால் விசுவநாதர் இராமநாதர் என்று நிலைபெறுவித்திருக்குங்காட்சியை இனியேனும் நமதன்பர் யுகித்து மகிழ் வாராக. இவ்வருமையுணர்ந்தால், இனி “ராம் ராம்” என்பதைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளிவந்து பரிபவமுறார். நமது நாட்டில் இந்துபாஸிசருள் கேவல ஜனங்கள் அல்லாப் புண்டிகையில் “ஆவசேன் பாவஸேன்” என்று தெருத் தெருவாய்த் திரிந்து கத்திவருமதுபவத்தை யிவா கண்டால் “ராம் ராம்” என்பதன் பிரபல்வியத்தைக்கூறி எமக்கும் பூச்சிகரட்டவரமார்ட்டார். இவருக்கு யாமொன்றுசொல் லுகிறோம். Bible என்னும் நூல் பலபாஷைகளில் இவ்வுபதமுமுதும் பிரபலமாய்ப் பரவிக்கிடக்கின்றது. இந்தப் பலபாஷை Bible களுக்கும் ஆதிபாஷையிலுள்ள Bible உடையதென்றாகையதற்கு “ஸிவ்” என்று பிரஸ்தாபிக்கின்றது. இந்த “ஸிவ்” என்னஞ்சொல் “சிவ” என்பதன் பிரஸ்தாபம் மதுரையில், சிவகாலத்திற்கு முன்னர், ஸக்யராயிடும கௌடீ (Sauti) துரையவர்கள் சொல்லிவருவர். இத்தனும், சிவசப்தவாசியமாயுள்ள வஸ்துவே உலக

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ககள

முழுதும் வந்திக்கப்பட்டு ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணதிஷ்ட
 டான ஸத்துப்பொருளாய் நிலைபெற்றிருக்கின்ற தெ
 னல் பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போல காட்டப்பட்டது.
 Ash wednesday (சாமபறநிருவிழாநாள்) கிறிஸ்தவர்கள்
 கொண்டாடுவது. அல்லாப்பண்டிகையில் மகம்மதியர்
 பூசுவதும சாமபலணியே. இவ்வாறு பலபடியா னிரு
 பிக்கத்தக நிறுப்பெருவாழ்வை இவரது ஆழ்வார்
 களுங்கொண்டிருநதமைக்கு “நீறுசெவ்வேயிலொர்” என்
 றும், “வெளிய நீறு சிறிதேயிடும்” என்றும் போந்தவசன
 ங்கள கரியாக நிலைசுகம. இவறறை நன்கு தெளிந்து
 நமதன்ப ரிமமட்டிலேனு மடங்கிவாழ்வாராக. இனி
 யிவ ரிந்தவாக்கியங்களுக்கு அசைவார்த்தங் கற்பிக்க மு
 க்கிமுரணுவர். அவ்வாறு செய்வதன் முன்னர் தமது
 ஸாதுமார்க்கத்தை (நாமககாரமதத்தை) ஆழ்வார்கள் பிர
 பந்தத்திற்காட்டி, அவ்வாழ்வார்களுக்கும், இராமனாதி
 யர்க்கும் பட்டை நாமத்தைப் பாக்கத்தீட்டி இன்புது
 வாராக, “கரியமேனியில் வெளியநீறு” என்று ஆழ்வாா திரு
 நீற்றினை விஷ்ணுவுக்கொபபித் துதித்ததன்றியும், உபநிஷத்
 து “ஓக்ஷ்ஷ்ஷ் ஸ்ஷ்ஷ்” என்று இராமனை அலங்கரித்து மகி
 ழ்ந்தது. இதனையே “ஓக்ஷ்ஷ்ஷ் ஓக்ஷ்ஷ்” என்று பதமமெ
 முந்து பரிஷ்கரித்துவிட்டது. இவைகளைக்கவனியாது பூர்வ
 பட்சிகள் கூறும் நாமத்துக்கு நிகண்டுவிட என்ன பெயர்?
 ஆன்றோராட்சிளில் யாது பெயா. கீர்வாணம் தமிழ் முத
 லையபாஷைகளில் நிகண்டுகள் பிறந்தகாலையிலும் ஆழ்வார்
 கள் வாழ்ந்தநாளிலும் நாமம் பிறக்கவில்லையாகையால் இத்
 ன் பிரஸ்தாபம் அந்த நூல்களில் வாக்காரணமில்லாமத்
 போயிற்று. நாமம் என்பது பெயர், வஸ்துவல்ல. பஸ்ம
 மாகிய வஸ்துவை வேதம் முதலியவைகள் சைவாசாரியர்
 என்னையன்றோர் நிகண்டுக்காரர் இவரது ஆழ்வார்கள்
 பிரகாசப்படுத்தியத்போல வைஷ்ணவபுண்டரத்தக்கு யர்
 தீதும் வழியுண்டாவென்று விசாரிக்கிறோம். உண்டு

ன்று சாதிக்கும் வல்லப முண்டேல் முன்னுக்கு வந்து
சுப்பவொராக. நிற்க.

இவா இராமோத்தரதாபரியில் இராமனை நோக்கி
ஆயிரம் மங்வந்தரம் சிவன் தவங்கிடந்தானென்றும், அப்
போது வெளிப்பட்ட இராமனை வந்தித்துச் சிவன் அநேக
வரங்கள் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டானென்றும் பெறப்
பட்டிருப்பதாகப் பிரசங்கித்து ஸந்தோஷித்தார். இரா
மன் பிறந்து செத்துக் கடந்த காலடி இன்னுமொரு மங்வந்
தரமாகவில்லை. இங்ஙனமாகவும், ஆயிரம் மங்வந்தரத்து
க்கு அவகாசமுண்டான விதமெப்படி? இவன் லேறு இரா
மனா யிருக்கலாமபோலும். ஏனோவிப்படிப் பொய்க்கதை
களைமுடைந்து விடுத்து உலகத்தைக் கெடுக்கவேண்டும்? இ
ராமன் மனுஷ்யன். சிவன் தெய்வம். மனுஷ்யனா தெய்
வத்துக்கு வரங்கொடுப்பவன்? மனுஷ்யனிலும் இராமன்
கூத்திரியன். இவன்காலில் இவன் காலத்திலிருந்த எந்
தப் பிராமணனாவது வீழ்ந்திருப்பானா? பார்ப்பார் கால்
களிலெல்லாம் இராமன் வீழ்ந்து வேண்டியவரங்களைப்
பெற்று வாழ்ந்தான். சிவபரஞ்சுடரோ தேவாகளுக்குள்
பிராஹ்மணர். “ஸ்வாமிந்ரூபஹ்மணஸ்வாமிந்ரூபஹ்மணஸ்”
என்று வேதம் சிவனரது பிராஹ்மணத்வத்தை ஸ்தாபித்
ததற்கு. மனுஷ்யப் பிராஹ்மணரோ இராமனை வந்தியார்
களானால், தேவப்பிராஹ்மணராகிய சிவபெருமான் ஒரு
கூத்திரியப் பசுவை நோக்கித்தவங்கிடந்தாரென்ற வாதம்
எங்ஙனோதலைதுக்குமா? இந்த ராமோத்தரதாபரியைப்பற்
றிய வொரு விசேடங்கூறுகிறோம். இதில் எல்லாம் பொய்
யல்ல. மெய்யில்லாமலும் போகவில்லை. அநேகவா
பாசங்க ளிடையிடையே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.
காசியில் தக்ஷிணமூர்த்தி ஸர்யாஸியென்பவ ரொருவ
ரிருந்தார். இவர் சிவத்வேஷி. இராமனிடத்தில் அபி
மானி, கொஞ்சம்பணக்காரர். இவர் எப்போதுஞ் சிவ
விந்தைசெய்துதிருவர். சிவபக்தியுள்ளவர்போலும் கடிப்

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௧௧௯

பர். இவர் யா மிப்போது பிரஸ்தாபித்த பொய்கல
ந்த இராமோததரதாபநியை அச்சிட்டுக் காசிமுழுதும்
பரப்பினர். அப்படிபரப்பியவர் தனியே வெளியிடாமல்
காசிகாண்டத்துடனேசேர்த்துத் தமதுகரவடத்தைக் கடை
சியாக்கி நூன்முகத்தைப்பார்ப்பவர்க்குக் காசிகாண்டம் எ
ன்று தோன்றும்படிச்செய்து பிரவர்த்தித்தனர். எவ்வாறாயி
னும் தனது அஸத்துநூல் ஜீவிககட்டுமென்பது அவர்களு
த்தது. இவ்வாறு செய்தொழுகினோர் அதிலொருபுத்தகம்
ஷ்டி காசியின்கண்ணே அதிபிரபல சிவபக்தசிரோமணியா
யெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் ஸஞ்ஞயநாரயணஸ்வாமிகளுக்கு
அனுப்பினர். அவர்காசிகாண்டமென்று வாங்கிக் கண்களி
லொற்றிகொண்டு அதைத் தமது புத்தகசாலையில்
த்துமகிழ்ந்தனர். சிலதினங்கழித்துச் சிவதவேஷ்யாகிய
தக்ஷிணமூர்த்தி ஸநயாஸி தான் சுவாமிகளுக்குப் புத்தகம
னுப்பியதாகவும், அவர் அதைவாங்கிப்பார்த்து, அது இரா
மோத்தரதாபநியாயிருந்தமையால் பூஜ்யமாய் அங்கீகரித்
ததாகவும் சிலமுக்கிய சிவபக்தர்களிடத்தில சொலபிதுங்
கவிட்டனர். அதைச் சகிக்காத சாமபவர்கள் சுவாமிகளி
டஞ்சென்று விஷயத்தையறிவித்தார்கள். அவரொன்று
யறியாதவராகையால் அப்புத்தகத்தை வரவழைத்து
அப்போதுதான் சோதித்தனர். சிவமணங்கந்திக்கு நூலின்
கடையில சிவத்வேஷநாற்றம் வீசக்கண்டு உள்ளமவெதும்
பி அபுத்திபூவகமாகத் தம்பாலேறிய சிவாபராதத்துக்காக
வருந்தி இதற்கு யாது பிராயச்சித்தஞ் செய்வதென்று யோ
சித்து, அங்குவந்தவர்களைக் கையமர்த்தி யிருக்கச்செய்து,
தாம் தமது திருமடத்தினுள்ளே யாதோகாரியார்த்தமாகச்
செல்லுவதுபோற்காட்டி உள்ளேசென்று, அத்திருமடத்
தின் பின்புறத்திலோடுங் கங்கையிலிறங்கித் தமதுதிருவுருக்
கரந்திடச் செய்தனர். இவர் சங்கரமதஸ்தராயினும், சிவ
பக்தி வெள்ளமாயிருப்பவர். திரிலோகமு மிவர் சங்கிதியில்
வாயதிறக்கமுடியாது. இவர் போய்விட்டது சிவத்வே

ஷஸந்யாஸிக்கு அதிக ஸந்தோஷம். அந்த ஸந்தோஷம் கெடுமாறு ஸ்ரீ சிவாநந்தஸ்வாமிகள் என்னும் மஹானத் திருவருள் இப்போது அங்குக்கூட்டிவைத்திருக்கின்றன. இவரைப்பார்த்தபிறகு சிவதவேஷிக்கு முன்னிடைஞ்சீலி னும் அதிகஇடைஞ்சலாய்விட்டது. எல்லாஞ் சிவச்செயல். இந்ததீவ்வியசரித்திரத்தை நமதன்பர் கவனிப்பாராக. கிற்க.

முத்திகோபநிஷத்தில் இராமன் அநுமானுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து, அதில்பிராஹ்மணன்தனது பரிபூரணரூபத்தியானஞ் செய்தால் ஸாமீபயமெய்துவனென்றும், குரூபதேசப்படி தனது நாசரகிதமான ரூபத்தை அவன் தியானித்தால் பிரமாதீநியாயப்படி ஸாயுஜ்யமடைவானென்றும் சொல்லப்படடிருப்பதாக நமதன்பர் பிரசங்கித்து இளைப்பாறினார். இதில இராமனுக்குப் பரத்வபங்கமே சித்தித்தது. எங்ஙனமெனின, இராமன பிராஹ்மணனுக்குத் தனது பரிபூரணரூபத்தியானஞ் சொன்னான். அநதரூபம் யாது? தாசரதிக்கோலமன்றெனின், தாசரதிக்காக இவரிது காரணம் மாறடித்துக்கொண்ட பயனெனனாவது? கோசலை மகனாகிய தன்னைப் பரிபூரணனல்லவென்றும், குரூபதேசத்தால் அந்தப்பரிபூரணரூபத்தை நாசமற்றதாக வறியவேண்மென்றும், தனது பிராகிருதரூபம் நாசமுள்ளதென்றும் இராமன்கூறினமையால், நமதன்பர் குரூபதேசமின்றித்தூலமாயுணர்ந்த தாசரதியின் வடிவம் தியாஜ்யமாகத் தக்கதென்க.

இராமனது அவதாராதிஷ்டானமாகிய விஷ்ணுவின் துஷ்டத்தைப்பரிபூரணம் நாசரகிதம் என்று கொண்டாலேவெனின், இராமன்கதியே அந்தவிஷ்ணுவினிடமுஞ் சிறத்தலானும், “வாஸுதேவ பரஃ பரஞ்நி” என்று கூறிய ச்ருதி விஷ்ணுவைப் பிரகிருதியென்று சாதித்தலானும், அவர் அபரிபூரணராயிருந்து செத்தகதைகள் கோடிக்கோடி

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம்

22

யாகலானும எதிரிகள் மனோரத மீடேறமாட்டாதென்க. இனி யுணமையாதெனின், இராமன் குரு. ஆஞ்சநேயன் சிஷ்யன். சிஷ்யனைச் சோப்படுத்தவேண்டித் தன்னிடத்தில பிரமஹபாவனை அல்லது சிவபாவனையைக் கலபித்து, ஸோஹமபாவனை மேற்கொண்டொழுகினான் இராமனென்றறிக. கண்ணன் கீதையில் கூறிய ஸோஹம பாவனையை மேலிடத்தில ராம கூறியிருக்கின்றோம். அதுவே ராமனும் நிதிரிசனமாகத்தக்கது. இவ்வுண்மையுணர்ந்தால இராமன் கூறியவெல்லாம் தனது ஆதமநாதனாகிய சிவபரஞ்சுடரின் பிரபாவமேயென்று எளிதி னுணராதன் புறலாம். நமதன்பா கொடுமைவிளைத்தலால் யாம கோபித்தாலும், அவருக்கு அதிபாமரஹஸ்யமான சைவதாமங்களைபெல்லா முணர்த்தத் திருவருளெமமைத்தூண்டலால், அவரைச்சிவபுண்ணியத்துக்கடிகாரியென்றும் புகழ்ந்து இம்மட்டிலிதை நிறுத்துவாமென்க. அவரது இரணமிதாலும் இருண்டநூலென்று யாவரு முணரக்காட்டி, மருண்ட அவா துள்ளமாசகலத் தெருண்ட மனத்தோர தித்திக்குந் தேனிதுவென்று கொண்டாட யாம தீட்டிய இந்த ஸத்திரந்தம் ஸாதுக்கள் சேஷமாததம் உலகி வீடுவாழ்க, சுபம்.

வாழ்த்து.

நந்தியருள் பெற்றவது மானவாழ்ச் தாசரிதி நானும் வாழ்க
புருகிமகிழ்ந திவராலவண டோதரிநேயனைமாயத்த புராரிவாழ்க
சந்ததமுங் கௌரிகண பதிவாழ்க முருகனிரு சாணம்வாழ்க
வந்தெமையாண்டருளுல்வா பரமருரு மூர்த்திகளும் வாழ்ச்மாதோ.

ஸ்ரீஹரதததயோகிகள திருவடி வாழ்சு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

ஆஞ்சநேயராமாநுபவக்காட்சி.

சிவரகசியம்.

வானரங்கள்பூசைச்சருகம்.

“கனலின்முனஞ்சைவார்சொன்னதினந்தான்வந்துகலந்ததெனக்
கவிக்குலங்களின்தெழுந்தே, வனைதவிர்க்குமுதியகங்கையாகுங்
கோதாவிரிப்புனனதியின்மூழ்கிவனவிபூதி, தனையுடலெகணுமுத்
துளளங்கள்செயதுதழைத்தவில்வமுதலானபொருளுக்கைக்கொண்,
டெனையளிக்கும்பரமசிவனாலயத்திறைவனைப்பூசிக்கவேயெயநிற்
றன்றே.

இனையவருமுன்னமேயாலயத்தினிடைப்புருநது புலத்தியனா
மிருடியென்போன், நனையொவவாவிலிங்கநாயகனறன்பூசைதான்
புரியக்கதவங்கடாழ்ச்செறித்தே,முனைவனவனுன்னிருந்தர்ச்சனைதான்
செயவான்மூன்றுயாமததளவும்பார்த்திருந்த, புனைதுளவோனருன்
வலியாறகதவம்பேர்த்துப்பொறகோவிலுட்கவிகளபுகுந்தவன்றே.

பூசைசெய்வானுட்புகுமந்திகளைக் கண்டு புலத்தியனந்தவமு
னினன்கோபங்கொண்டா, நனையெயான்செய்யஞ்சிவபூசைக்கே
யிடைபூதுபுரியவந்தவென்றசாபம், பேசினுன்கோபவங்கிதன்னால்
வீயமபிறிதொருசாபமுமுனியைப்பேசிற்குமா, னுசமுறுமெங்களை
னுனக்குமையநாசமெனப்புசன்றிறத்தநாஹுமன்றே.

விமலனருச்சனைசெய்யமுயரசியாலேமேவியவைவீரத்தினால்
விமானமேறிக்,கமலனுறையுலகதனிற்புகுந்தசேணற்கண்டெநாகொ
ண்டெகொடுபொய்த்தனதுபீடத், தமரவைததுப்பூசித்தானதனைக்
கண்ணுறறகன்சபையிலிருந்தனோர்வினவுகின்றா, ருமதுசிங்காத
னத்திஸ்வைத்துப்பூசைசெயயவுறற விவர்செய்தவமயாதுணையிரோ
ன்பார்.

இனிமேலிங்கிவாபெறம்பேறதையுஞ்சொல்வீர் யாங்களுறுசந்
தேகமெவையுந்தீர்த்தே, மனமேவுமகிழ்ச்சிபெறவென்றலோமெலர்
க்கிழவன்றூன்புல்ல னமுனீவீர்தேவர், புனமேவுவாணரானிவ

ஆஞ்சநேயராமாநுபவக்காட்சி. ௧௨௩

நீதாமீசன் பூதசிவநிசிப்பூசைபுரிவான்ெண்ணிக், கனமேவுமுயற்சியு
ற்றார்முடிந்ததில்லைக்கருதபலனானபூசைசெயவேபெற்றார்.

அருந்தவததோர்சிவபூசைமுயற்சிதானேயருதமெனபர்புலத்தி
யன்கோபத்தியாலே, பொருந்தியிவர்கீந்தனாச்சங்கரணப்பூசை புரி
ந்திடச்செல்பலந்தன்னுலவனைக்கொல்ல, விருந்தனராற்சிவபூசைமு
யற்சிசெய்யோரிந்திடினுங்கதிபெறணிச்சயமதாரூர், திருந்தபுலத்
தியன்பூசைநடுவிற்கோபஞ்சோதலாலாக்கர்குலஞ்சோவனன்றே.

உலகமெலாநலிவுறச்செய்தளவில்செலவ முற்றவர்க்குமீறவரு
முறுசெய்யாக், கலகமிடுமிராவணனாடவருன்னன்னுன் கடவுளைப்
பூசிததடையுமுரத்தாலவிண்ணோக், கலப்புரிந்ததண்டிப்பெருநவ
ரானுமடப்படான சிவனவரந்தந்தருளும்போதி, விலகுமனிதரைக்
குரங்கினிணங்கடம்மையெண்ணு மறறுளவரவகொண்டிருப்பன
ன்றே.

நகதிதருஞ்சாபமொன்றுவந்ததாலேநராவடிவாய்சாரணனும்வரு
வன்விண்ணோ, வெந்திறலசேகுராவநினிணமாகவாதுமேதினியிற்பி
றந்திராவணனைவெல்வா, மந்தயிலாவிறல்வாலிசுக்கிரீபணனுமான
கதனுமெனவிவாகுறல்வா, வுதிடுவரிடரைநாரணமுன்காததவன
மையாலவாக்குறுஞ்சகாயராவா

எனப்பிரமனசொன்னவுரையவைக்கனுற்றோயாவருங்கேட்
டனார்விபநதாரேதையாரீர், வனப்புதநாரணனாகிசாபந்தனைமரு
வினாென்னுரைத்திவந்தவாறே, துன்பப்பெறுமங்கதனைவிரித்த
ரைப்பீரென்னவோதுவான்முன்முகுத்தனுமையாள்கேள்வன, ம
னைப்பணிந்தவரத்தினில்வைகுந்தலோகந தனக்கரசாம்பாக்கியதது
ட்சாரந்துறறுஞல்.

மற்றவன்னுன்பிரதோடகாலந்தன்னின்மானிடரூபங்கொண்டு
மாமாதோம, பொற்றடந்தோளவடனங்கணனெருங்குப்புல்லிப்
புணர்ந்துறானசிவபூசைபுரியவில்லா, ஹற்றனைநந்திசனகணங்கன்
கண்டேயுயர்கயிலைவாச்செனறாவர்கட்கெல்லாங், கொற்றவனா
மவன்றினையேபரமன்கோயிறகோபுரவாயிலிற்கண்டார்குழைந்துதா
ழந்தா.

வனங்குணங்களைநந்திதேவனாக்கிமற்றுரீ ரெவவுவகிற்போ
ய்வந்தற்றீ, ரினங்குறமெவவுலகங்கடம்மிறேவர் யாவரவரவர்
பூசையேற்றாரென்னக், குணங்கொளற்புதாக்கன்னுன் வணங்கி ரி

ன்றுகூறுவானடியினையெவ்வுலகுஞ்சென்று, கணங்கொளுந்தேவர்க ள்புரியுஞ்சரிதமெல்லாங்கண்டுவரப்பணிதனையாற்கடவுளீயே. ( )

அந்தந்தவுலகுதொறுஞ்சென்றுபார்த்தே னச்சதனையன் திமற் றைத்தேவரெல்லாந், தந்தமுறைதவறிலாபரமன்பூசைதனிற் பிரிய ராயிருந்தார்வைகுத்ததே, வந்தனனப்போதுபிரதோடகாலம்வந் ததுகோவிந்தனெந்தைபூசையாற்றான, முநதுமானிடவடிவாயவந் தையோடுமோகமுற்றாகந்தழுவக்கண்டேனயானே.

அவனைநீயாவன டாவென்றுகேட்டேனபுயப்பெண்ணைத்தழுவ னீங்ககிலலா, நெவனமாதுடன் கூடியில்ச்சையின் தியெனனைநீயாவ னடாவென்றுகேட்டான், கவனமுறுமிவன்றுராததெனன்றுகேட் டேன்கருத்திலவன்றனை ததன்னவலலேனெமமான், சிவனருளசேரு னதானைகுறித்துமீனடேனறேவரினீதொருபுதுமையவனபாறகண் டேன்.

எனனையேயிவவாறுபுரியுமனனோககினிமேல வந்திடுங்கதிதா னேதோவீத, தனனையெடனககியவியாமபாயென்றுசாற்றும்பு தாக்கனைப்பார்த்துரைப்பானநதி, யன்னவனருளபூலோகந்தனனின் மிகக வயோததிக்கர்த்தசரதென்னேருதுபாணமை, மனைவனறன் மைந்தனாமிராமனுகிவநதுபிறந்திடக்கடவனாகுமனறே.

ஆங்கவன்றன்மனைவிதனையாககாவேந்த னடவ்புகுந் தேகொடு போந்திடவவன்று, னேங்குகேடையலைவனவனபினனுமிந்தவிருநிலத் திற்பிறத்திடுவனனாரந்தோறுஞ், சாங்கலிவசபூசைசெய்ககடவனெ னறுசாற்றுநநதிவாரததையற்புதாக்கனோடு, மோனகுணநாதரெல் லாகுகேட்டிறும்பூதுற்றனரென் றயனசபையோககுரைத்தானன் றே.

இதன் கருத்துவநுமாறு.

கோதாவரிக்களாயி லோரா சிவசநநிதியில மஹா சிவ ராத்திரிப் புண்ணிய தினமொன்றில புலஸ்தியா சென்று, சந்திரியின றிருக்கதவையடைத்துக்கொண்டு உள்ளிருந்து சிவபூசை செய்திருந்தார். இவாபோலவே பூசைசெய்யு மார்வத்துடன் நான்கு வானாவிராசன் அங்குவந்து திருக் கதவந் திறக்கப்பாடாமைகண்டு வருந்தி மூன்றுசாமம் காத் திருந்தனர். அப்போது விஷ்ணுவும் அங்கு வந்தனர். அவ

ஆஞ்சநேயராமா நுபவக்காட்சி.   ௧௨௫

ரைப்பார்த்தவுடனே வானரங்கள் தங்கள் துக்கத்தை அவா பாறசொல்லிக்கொண்டன. உடனே விஷ்ணுவானவா திரு வருளைச் சிந்தித்துக் கையாறகதவைப் பறைநது திறந்துவிட்டனா. உடனே குரங்குகள் மகிழ்ச்சியோடு உள்ளே சென்றன. இவைகளைப் பார்த்தவுடன என்பூஜைக் கிடர்விளைத் த நீவா இப்போதே சாகக்கடவீரகனென்று முனிந்து சா பமிட்டனா புலஸ்தியா. நியாயமினறி பெங்களைச் சபித்த நீரும். இப்போதே இறக்கக்கடவீரென்று வானரங்கள் பிரதிசாபமிட்டன. அவ்வாறே பிறந்த *முனிவர் சிவபூ சைக்கிடையின் முனிவுகொண்டா மாகையால், இராவண னென்னும் அரக்கனாய்ப்பிறந்தாரா. அன்றியும் விஷ்ணுவா னவா வானரங்களைப் பாத்தது உங்கள் சாபத்தாலிறகருமி வன் அரக்கனாய்ப் பிறக்கப்போகிறான். இவனைக்கொல்லும் படி நான் மானிடனாய்ப் பிறநது வருவேன. எனக்கு நீங்கக் காலவருநீ வாஸி - சுக்ரீவன் - அதுமான - அநகதன் என்னும் வீரர்களை யத் தோன்றி உபகரிக்கக்கடவீர்கடென் று கேட்டுக்கொண்டனா. அதற்கிசைந்து வானரங்களுன் கும உயிர்பிரிந்து தெய்வ விமானமேறிப் பிரமலோக மெய் தின நிற்க.

நந்தியெமபெருமான ஒரு பிரதோஷ காலத்தில சிவ கணங்களை யேவி நீவா அண்டங்கடோறுஞ் சென்று ஆங்காங்கதிகாரஞ் செலுத்துந் தலைவாகள் இன்று சிவபூசை செய்கின்றனரா? பார்த்தது வரக்கடவீரென்று பணித்தரு ளினர். அவ்வாறே பாதத்துவருங்கணங்களிலொருருவர் விஷ் ணுலோகஞ் சென்றபோது விஷ்ணுவும், இலக்குமியும் மா னிடவருவெடுத்தது காமவேட்கை, மீறிக் கலந்தினபுற்றிருந் தனர். இவ்வஸங்கதத்தைக் கண்டு பொறுது ஓடிச்சென்று நந்திதேவர் பாதத்தில வணங்கி எங்குஞ் சிவபூஜை நடத்தி ருப்பதையும், விஷ்ணுவினது சிவாபராதக் கொடுமையை யும் விண்ணப்பித்தனர். அதனைக் கேட்ட நந்தி பகவானு ள்ளம் வருந்தி, அந்த விஷ்ணுவானவன் இராமனென்னும்

கட்சி சித்தாந்தஞானபோதம்.

மான்ரிடனாகவும், இலக்குமியானவள் சீதையென்னும் மான்ரி
உஸ்திரியாகவுண்டியிற் பிறந்து இருவரும் மணந்து, பின்
னர் ஒருவரையொருவர் காட்டிற் பிரிந்துமுன்று வருந்திக்
கடவர்கள். அப்போது இராவணனென்னு மரக்கன் சீதை
யையபகரித்துக்கொண்டு இராமனறியாது பல வருஷங்கள்
சிறைப்படுத்தி வருத்தக்கடவன். இவ்வாறு திண்டாடிவிஷ
யசுகத்தை யீழ்ந்து வெதும்புறக்கடவர் என்று சபித்துப்
பினனுஞ் சிவாறுக்கரத்தால் இராவணனைக்கொன்று சீதை
யை மீட்டுத் திரும்புகையில் சிவபூசை செய்து இன்புற்று
வாழ்க்கடவன. இன்னுஞ் ஜம்மங்கடோறுஞ் சிவபூசையாற்
சிறந்து வாழ்க்கடவன் என்றருள் புரிந்தனர். இந்த ஸத்
த்யத்தைப் பிரமதேவா பிரமலோகவாசிகளுக்குக்கூறி மகிழ்
ந்தனர் இதன் விரிவை ஷை அதயாயமுழுதும் பார்த்து இ
ன்புறலாம்.

இவவுண்மை பெறப்படட சிவரகசியம் லக்ஷணம் கிரந்
த முடையது. இதற்குப் பாமேதிகாசமென்று பெயர்.
இதிகாசங்களிலு, பாரதராமாபணங்கடங்கு மேனும்,
பாரதமே சிறந்த இதிகாசமாம். அதனினுஞ் சிறந்து
“பாமேதிகாசம்” என்று பிரசித்தி பெற்ற விந்நுலினியர்
வும், அருமையும் ஸாமானிய ரறியார்கள். இந்த நூலிலு
டங்கிய ஆஞ்சநேய ராமானுபவக் காட்சியை நமதன்பர்
இலக்குமுணப் பிள்ளையின் பொருட்டு வெளிப்படுத்து மாறு
திருவருள் பிரஸாதித்தது சைவசமயிகள் செய்தவத்தின்
பயனையாமென் றறியத்தக்கது சுபம்.

ஆஞ்சநேயராமானுபவக்காட்சிமுற்றியது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மகாமகோபத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

அடையாறு, சென்னை-20.

